

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ἰ π δ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΛΑΓΧΡΟΪΝΟΥ

Α'. Γραμματέως ἐν τῷ πρώτῳ ἑτημίᾳ τῶν Ἐμποροδικῶν

ΤΕΥΧΟΣ Α'.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΩΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

(ἄδεια τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως)

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΥ ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ.

1879.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ

(Λείψ της Σεβαστής Κυβερνήσεως)

ὑ π ο

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΛΑΓΧΡΟΪΝΟΥ

Α. Γραμματίως ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι τῶν Ἐμποροδικῶν.

ΤΕΥΧΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΩΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΙΣ ΕΓΓΡΑΦΕΙΝΟΥ ΜΙΣΗΛΙΔΟΥ.

4879

ΤΩ:

ΕΞΟΧΩΤΑΤΩ, ΚΑΙ ΕΚΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΩ,

ΓΕΡΟΥΚΙΑΣΤΗ,

ΠΕΡΙΝΟΥΣΤΑΤΩ, ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩ,

ΚΑΙ

ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΩ, ΜΟΙ ΑΓΘΕΝΤΗ,

Κ. ΑΝΘΟΠΟΥΛΩ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΠΟΛΛΗΣ

ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟΥ

Ἐλάχιστον δείγμα.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὡς πολλάκις παρατηρήθη, ὁ κυριώτερος λόγος, τὸν ὁποῖον προβάλλουσιν οἱ πρὸς τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν τῆς ὀθωμανικῆς γλώσσης ἀποδυσπετοῦντες, ἐστὶν ἡ εὐπρόσωπος ἀφορμὴ τῆς ἀνυπερβλήτου δυσχερείας, ἣν παρέχει τοῖς ἀρχαρίαις γλώσσα ἀνευ φωνηέντων γραφομένη, διὰ σχημάτων δὲ μονονουχῶν τοῖς ἱερογλυφικοῖς ταυτιζομένων ιδέας παριστάσα καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πνευματικῶν τοῦ ἀνθρώπου ἀναγκῶν ἐπιδιώκουσα.

Ἡ δοξασία αὕτη γενικῶς ἐπικρατήσασα, ἐλλείψει δὲ μεθοδικῆς καὶ καταλλήλου παρ' ἡμῖν διδακτικῆς ἐσημέραι ἐπὶρρώσθεισα, παραίτιος τῆς ὑφισταμένης ψυχρότητος πρὸς τὴν κυβερνητικὴν γλῶσσαν ἐγένετο, διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων ἀχθομένων διὰ τοὺς οὐδὲν οὐδαμῶς καρποφοροῦντας μόχθους αὐτῶν. Καὶ ὁμολογητέον μὲν ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη κατὰ διάφορον ὄλως πνεῦμα τῆς Ἀραβικῆς κατασκευασμένη δυσχερῶς πως πρὸς τοὺς κανόνας ἐκαίνης τὴν ἑαυτῆς ὀρθογραφίαν συνεισφέρει, οἱ δὲ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ ὀθωμανισμοῦ δι' ἀραβικῶν χαρακτηρῶν τὴν Τουρκικὴν γράψαντες στενογραφικῶς καὶ συνθηματικῶς σχεδὸν τὰς ἑαυτῶν ιδέας ἐξέφραξαν, ἀλλ' ἡ σὺν προϊόντι τῷ χρόνῳ ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν Τούρκων, μάλιστα δὲ ἡ

τῆς δημοσιογραφίας ἐπίδοσις εἰς τοιοῦτον σημεῖον τελειοποιήτως ὑπὸ τὴν ὀρθογραφικὴν ἔποψιν προήγαγον τὴν γλῶσσαν, ὥστε σήμερον ἀρῶδως δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἡ Τουρκικὴ ἐξῆλθε τοῦ πάλαι ποτε ἱερογλυφικοῦ αὐτῆς κύκλου ἐνστερνισταμένη στοιχεῖα ὀρθογραφίας, ὅσα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον καὶ αὐτὰ αἰ τῆς Εὐρώπης νεώτεροι γλῶτται κέκτηνται, ἀποβαλοῦσα δὲ τὸν ὀλιγαρχικὸν αὐτῆς μινδύαν καὶ ἐπὶ τὰ πρότω βηματίστατα, δημοκρατικὴν καὶ τοῖς πᾶσι προσιτὴν περικύβηται τὴν πρόσοψιν. *Α δ' ἀπαντῶσιν ἐστίν οἱ συλλαβικὴν τινεὶ ἀνευ φωνῆ γρηρόμενοι, ὑπάγοντι καὶ αὐτοὶ εἰς κανόνας εἰδικούς, οἵτινες ἀποβέβουσι ἐκ τοῦ καθύλου πνεύματος τῆς ἀρμονίας τῆς γραφῆς καὶ προφορᾶς τῆς γλώσσης, οὐδεμίαν δὲ τὴν δυσκολίαν περιεβάλλουσιν ὅπως τὰ ε καὶ σι βωβά τῆς Γαλλικῆς καὶ τὸ πολύφωνον w τῆς Ἀγγλικῆς.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκομένης σήμερον τῆς ὀθωμανικῆς γλώσσης, ἀνάγκη, ὅπως οἱ σπουδάζοντες αὐτὴν καταρτιθῶσιν ὅσον ἐνεσσι τελειότερον καὶ ἐμπεδωτέρον ἐν τῇ σπουδῇ τῶν κοινῶν καὶ συνηθῶν λέξεων, οὕτω δὲ ἐκ τῶν ἀπλουτέρων πρὸς τὰ συνθετώτερα καὶ δυσχερέστερα κλιμακιδὸν καὶ βαθμικῶς ἀνερχόμενοι, ἀκόπως πάνυ καὶ μεθοδικῶς οἰκιοποιηθῶσιν ὅ,τι χρήσιμον καὶ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τῆς γλώσσης τείνον.

Τὴν διὰ τῆς μεθόδου ταύτης γινώσκοντες καὶ σπουδῆν τῆς ὀθωμανικῆς νομίζοντες λυσιτελεῖν καὶ καρποφόρον, εἰς οὐδὲν δὲ τῶν τέως ὑπαρχόντων Ἑλληνικῶν ἢ Τουρκικῶν διδασκαλικῶν βιβλίων κανόνας περὶ τῆς ὀρθογραφίας τῶν κυρίως τουρκικῶν λέξεων, τοῦ θεμελίου τούτου λίθου τῆς

ὀθωμανικῆς εὐρίσκοντες, πολλοὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν διδασκόντων καὶ ὀπωσθήποτε γινωσκόντων τὴν γλῶσσαν χωλαίνοντας ἐν τῇ γραφῇ τῶν ἀπλουτέρων λέξεων ὀρωντες, προέβημεν ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς διατύπωσιν κανόνων, ὅσους πνεύματι καὶ δυνάμει ἐνυπάρχοντας τῇ γλώσσει ἢ ὑπὸ τῆς πείρας καὶ συνηθείας τῶν γραφόντων καθιερωθέντας ἀνεκαλύψαμεν. Φρονοῦντες δ' ὅτι ἡ ἐκστήθις ξηρῶν κανόνων ὀχληρὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀλυσιτελεῖς ἀποβαίνει ματαιοπονία, μὴ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ πράξεως, ἣτις ἀναμφιβόλως ἐστὶν ἡ λυδία λίθος πάσης γνώσεως ἐπιστημονικῆς καὶ θεωρητικῆς, προσθέμεθα εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν κανόνων τούτων καὶ θέμα πρὸς ἐκγύμνασιν ἀνάλογον καὶ δὴ καὶ τῶν διδασκομένων ἐντελεστέραν καὶ σκοπιμωτέραν συγκρότησιν.

Ὅπως δὲ ἐκ τῆς μελέτης τοῦ πονήματος γενήσεται κατάδηλον, διὰ τῆς τουρκιστὶ μεταγραφῆς τῶν ἐν αὐτῷ θεμάτων, οἱ μὲν ἀπλοῖ καθ' ἑαυτοὺς κανόνες ἐντυποῦνται κάλλιον καὶ εὐκρινέστερον, λέξεις δὲ εὐληπτοὶ καὶ εὐχρηστοὶ ἀνεπαισθήτως ἀποταμιεύονται καὶ ἡ γραφὴ αὐτῆ τῆς ὀθωμανικῆς συναποκτᾶται μορφουμένη· ἐκλείπει δ' οὕτω βαθμηδὸν τὸ φόβητρον τοῦ κόρου, τὸ ὅποιον ἐν πάσῃ σχεδὸν ἐπιχειρήσει ἀμεθόδῳ καὶ ἀτάκτῳ παρακολουθεῖ, οἱ δὲ σπουδάζοντες ἐν σμικρῷ χρόνῳ διαστήματι τῆς τε γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως τῶν κοινοτέρων φράσεων κάτοχοι ἀποβαίνοντες καὶ θάρρος ἐκ τῶν ἤδη κεκτημένων ἀντλούμενοι μετ' ἐλπίδος πολλῆς καὶ ἀταραξίας μεγάλης πρὸς τοὺς μέλλοντας μόχθους ἀποδύονται.

Τὰς τοιαύτας τοῦ παρόντος ἔργου ἀρετὰς, ἐν χειρογράφῳ ἔτι διατελοῦντος καὶ τοῦ συντάκτου οὐδένα περὶ

ἐκτυπώσεως αὐτοῦ σκοπὸν προτιθεμένου, φίλοι ἀξιότιμοι ἀποκαλύψαντες, συνεβούλευσαν ἡμῖν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ διὰ τοῦ τύπου, ὅπως οὕτω χορηγηθῆ τῇ ὁμογενεῖ νεολαίᾳ ἀσφαλέστερος ὁδηγὸς πρὸς ἐκμάθησιν γλώσσης, ἣς τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην οἱ πάντες σήμερον ἀνομολογοῦμεν. Εἰς τὰς συμβουλὰς ταύτας τῶν πάνυ προθύμως καὶ γενναιοφρόνως καὶ τὰς δαπάνας τῆς ἐκτυπώσεως καταβαλόντων εὐγενεστάτων κυρίων ὑπέκοντες ἐκδίδομεν εἰς φῶς τὸ παρὸν πῶνημα, ὅπερ τεκμήριον τῶν εὐγενῶν ἐκείνων μᾶλλον διαθέσεων ἢ τῆς τοῦ γράψαντος ἱκανότητος τυγχάνον, ἐλπίζομεν ὅτι εὐμενῶς ἐπικριθῆται ὑπὸ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα μᾶλλον ἐντριβῶν καὶ εὐρυμαθεστέρων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 10 Μαρτίου 1879.

Γ. ΜΕΛΛΑΓΧΡΟΙΝΟΣ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ.

§ 1. Τα γράμματα τῆς ὀθωμανικῆς γλώσσης εἶναι τριάκοντα τρία· τὰ ἑξῆς:

ا ب پ ت ث ج ح خ د ذ ر ز س ش س س ط ظ ع ف ق ك ل م ن و ی

Ἐκ τούτων ἐξαιρουμένων τῶν ع ظ ر ز س ش س س ط ظ ع ف ق ك ل م ن و ی τὰ ὅποια ἀπαντῶνται μόνον εἰς ἀραβοπερσικὰς λέξεις, μένουσι διὰ τὴν κυρίως τουρκικὴν γλῶσσαν, περὶ ἧς πραγματεύεται τὸ παρὸν βιβλίον μόνον εἴκοσιν ἕξ γράμματα.

ΠΕΡΙ ΦΩΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΦΘΟΓΩΝ.

§ 2. Ἐκ τῶν εἴκοσιν ἕξ τούτων γραμμάτων τὰ ا, و, • καὶ ی ἐπέχουσι καὶ θέσιν φωνηέντων, ὀνομαζόμενα διὰ τοῦτο χουρούφι ἰμλίε (حروف ايملى) ἢ τοὶ ὀρθογραφικὰ γράμματα, ὡς συντελοῦντα κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ὀρθογραφίαν καθόλου τῶν λέξεων.

§ 3. Τὸ «ι» ἔλιφ ἐν ἀρχῇ τῶν τουρκικῶν λέξεων προφέρεται ὡς τὸ ἑλληνικὸν α, τιθεμένου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου «•» μέδδ. ὡς ا ا ت = ἵππος. ا ا ب = θήρα. ا ا ز = ὀλίγος. Ἄνευ τοῦ μέδδ εἶναι βραχὺ προφερόμενον ὡς ε, οἶον: ا ا ت = κρέας, ا ا ب = οἰκία. ا ا ل = χαίρ. Ἐν τῷ μέσῳ ὅμοιος καὶ τῷ τέλει τῶν λέξεων γραφόμενον ἄνευ μέδδ προφέρεται πάντοτε ὡς α, π.χ. ا ا ب = πατήρ. ا ا ن = μήτηρ. ا ا ر = χιών.

βραχεία γεννᾶται τὸ ζήτημα : πότε θὰ προφέρωμεν τὰς συλλαβάς μακράς καὶ πότε βραχείας; Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ διακρίνωμεν τίνα τῶν συμφώνων εἶναι δασέα καὶ τίνα ψιλὰ. οὕτω δὲ ἐπὶ μὲν δασέων συμφώνων νὰ ἐννοῶμεν τὰς μακράς φωνάς α, ω, η, ου, ἐπὶ δὲ ψιλῶν τὰς βραχείας φωνάς ε ο ι υ.

ΠΕΡΙ ΣΥΜΦΩΝΩΝ.

§ 11. Ἐκ τῶν ὑπολειπομένων εἴκοσι δύο γραμμάτων ἁπάντων συμφώνων καὶ τῶν ى و συμφώνων, φύσει ψιλὰ εἶναι τὰ ك و س. ἀντίστοιχα δὲ τούτων φύσει δασέα εἶναι τὰ ط ق چ. τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι θέσει ψιλὰ ἢ δασέα· ψιλὰ μὲν ὅταν ἡ ἀρκτική ἢ ληκτική τῆς λέξεως συλλαβὴ ἔχουσα σύμφωνον ψιλὸν προφέρηται βραχείως· δασέα δὲ ὅταν ἡ ἀρκτική ἢ τελική τῆς λέξεως συλλαβὴ ἔχουσα σύμφωνον δασὺ προφέρηται μακρῶς. Τούτου τεθέντος, ἐπειδὴ λέξις τουρκικὴ ἀπὸ ψιλῶν συμφώνων ἀρχομένη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προφέρηται διὰ μακροῦ τινος φωνήεντος καὶ τὰνάπαλιν λέξις τις ἀπὸ δασέως συμφώνου ἀρχομένη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φέρῃ φωνήεν βραχὺ, ἀνάγκη, ἀναγινώσκοντες μὲν νὰ συλλαβίζωμεν τὰ δασέα σύμφωνα διὰ φωνηέντων μακρῶν, τὰ δὲ ψιλὰ διὰ βραχείων. π.χ. τὴν λέξιν سورمق = ἑρωτᾶν ἔχουσαν δασὺ σύμφωνον ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, δὲν δυνάμεθα νὰ προφέρωμεν σουρμικ ἢ σουρμικ ἀλλὰ μακρῶς σουρμάκ; τὸ δὲ سورمك = ὠθειν οὐχὶ σουρμικ ἢ σουρμάκ ἀλλὰ σουρμάκ· γράφοντες δὲ ἐπὶ μὲν μακρῶν φωνῶν νὰ θέτιωμεν σύμφωνα δασέα ἐπὶ δὲ βραχείων ψιλὰ. Τὴν παρατήρησιν ταύτην ὡς λίαν οὐσιώδη διὰ τε τὴν προφορὰν καὶ τὴν γραφὴν τῶν τουρκ. λέξεων, προκειμένου μάλιστα νὰ διακρίνωμεν ἐν τῇ γραφῇ τὰς θέσεις

τῶν ت καὶ ط, د καὶ ط, س καὶ س, ق καὶ ك ἀναπτύσσομεν ὡς ἔπεται.

§ 12. Τὸ ت προφερόμενον ὡς τὸ Ἑλληνικὸν τ, γράφεται εἰς βραχείας συλλαβάς τε, τι, το, τη, ἢ ετ, ιτ, οτ, κτ. ὡς رس τέρσ=ἀνάποδος· κεί ἐτμέκ=ἄρτος· خورد τιμούρ=σίδηρος· κείοι τητμέκ = καπνίζειν. κείοι ὀτμέκ = κελαδεῖν. Ἀντίστοιχον τούτου διὰ τὰς μακράς φωνάς τα, τη, τω, του, εἶναι τὸ ط, ὅπερ προφέρεται ἐντονώτερον τοῦ ت ὡς طارمق ταρτμάκ = ζυγίζειν· طوق τουτμάκ = κρατεῖν· طوپ τώπ = τηλεβόλον طرنق τηρνάκ=ὄνουξ. Αἱ συλλαβαὶ ὅμως ατ, ητ, ουτ, γράφονται ἐπίσης διὰ ت ὡς آت آτ = ἵππος· اوت ὠτ = χόρτον قتي τσητμάκ = θερμαίνειν.

§ 13. Τὸ د προφερόμενον ὡς τὸ Ἑλληνικὸν τ ὅταν συμπέσῃ πρὸ τοῦ ν, παρίσταται εἰς τὰς τουρκικὰς λέξεις διὰ τοῦ د, γράφεται δὲ εἰς τὰς βραχείας συλλαβάς δε, δι, δο, δυ, ὡς دلا δελμέκ = τρυπᾶν· دك دوκμέκ = χύνειν· دومن δομέν = πηδάλιον Ἀντίστοιχον τούτου διὰ τὰς μακράς συλλαβάς δα, δη, δω, δου, εἶναι τὸ ط προφερόμενον ἐντονώτερον τοῦ د οἷον دالمق δαλμάκ = βυθίζεσθαι, دوغمق δωγμάκ = γεννᾶσθαι· دومان δουμάν = καπνός.

§ 14. Τὸ س προφερόμενον ὡς τὸ Ἑλληνικὸν σ, γράφεται εἰς τὰς βραχείας συλλαβάς σε, σι, σο, συ, καὶ ες, ις, ος, κς. ὡς سمرمق σερμέκ=ἀπλόνειν· كسمك سيلμέκ=ἀπαλείφειν, سور سόζ = λόγος سوس σοσ = κόσμημα.

§ 15. Τὸ ك προφερόμενον ὡς τὸ Ἑλληνικὸν κ πρὸ βραχείων φωνηέντων, γράφεται εἰς τὰς συλλαβάς κε, κι, κιο κιο, καὶ εκ, ικ, οκ, εκ· ὡς كسمك κερμέκ = κόπτειν, كك εκμέκ = σπείρειν, كوك كιοπέκ = κύων, اوكرز ὀκροζ = ὄρφανός. Αἱ δὲ μακραὶ φωναὶ κα, κη, κω, κου, καὶ ακ, ηκ,

SISMANGIOLIO
MEGANO

بوکری	ποιρό = στραβός.
چکیردک	τσεγιδέκ = πυρήν (κουκουτσι)
چیک	τσιτ = ώμος.
چیکمه مک	τσιγνεμék = μασσών.
دکر	δεγέρ = αξία.
دکرمان	δεγερμέν = μύλος.
دکیشمک	δεγίτμék = αλλάσσειν
دکل	δεγίλ = ούχι.
دکک	δειμék = αξίζειν, ἐγγίζειν
دوکون	δουγόν = χαρά, γάμοι.
دکین	δεγίν = έως.
دککک	δινέκ = βάβδος.
سکیرتک	σεγερτμék = τρέχειν δραμαίως.
سوکوت	σογίút = ιτέα
کوکس	γκιογύς = στήθος.
کوکوی	γκιυβεγί = γαμβρός.
یکرمی	γιρμί = είκοσι
یکن	γεγίν = άνεψίός.
یکت	γιγίτ = γίγας (άνήρ.)

Είς δὲ τὰς λέξεις کورک γκιοβέρτε = κατάστρωμα, γκιοβερτζίν = περιστέρα και کوکس γκιοβενμék = ἐπεραΐδασθαι, προφέρεται ως 6.

Τὰ λοιπά γράμματα τοῦ αλφαβήτου οὐδεμίαν παρουσιάζουσι δυσκολίαν ἐν τε τῇ γραφῇ και ἀναγνώσει· παρίστανται δὲ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γραφῇ, τὸ μὲν β̄ διὰ τοῦ π̄, τὸ δὲ ̣ διὰ τοῦ π̄, τὸ ̅ διὰ τοῦ τζ̄, τὸ ̆ διὰ τοῦ τσ̄, τὸ ρ̄ διὰ τοῦ ρ̄, τὸ ش̄ διὰ τοῦ σ̄, τὸ ̇ διὰ τοῦ γ̄, τὸ ڤ̄ διὰ τοῦ φ̄, τὸ ڭ̄ διὰ τοῦ γκ̄, τὸ ڬ̄ διὰ τοῦ λ̄ και τὸ ڦ̄, διὰ τοῦ μ̄.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ.

§. 47. Αἱ λέξεις ἐν τῇ τουρκικῇ γλώσσῃ εἶναι μονοσύλλαβοι, δισύλλαβοι, τρισύλλαβοι και τετρασύλλαβοι. (1) πεντασυλλάβους λέξεις πρωτοτύπους δὲν ἔχομεν.

Α΄. Περί μονοσυλλάβων.

§. 48. Αἱ μονοσύλλαβοι τουρκικαὶ λέξεις κατὰ τὰ περιῶν εἴπομεν φωνήεντα, δυνατόν νὰ προφέρωνται με ἑστὸν μακρὸν α, ἢ βραχὺ ε. με ἑστῶ μακρὸν η, ἢ βραχὺ ι, και με ἑστῶ μακρὸν ω, ου ἢ βραχὺ ο η.

§. 49. Πᾶσα λέξις τουρκικῆ μονοσύλλαβος οὔσα και προφερομένη με ἑστὸν μακρὸν, δηλονότι α, γράφεται με ἐν ἑλίφ «1» π. χ. κίν = αἶμα γράφεται ڭ̄, ἐπίσης σάγ = ὑγιής, γράφεται ڭ̄.

Γόμνασμα. Αἱ ἀκίλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι διὰ τουρκικῶν χαρακτήρων.

ساق = λαβίς.	کلی = ὄφρυς.
سأل = σχεδία.	گیلن — πλευρά.
گیلغ = ελαιον.	دار = στενός.
پاکی = κεφαλή.	پال = μέλι.
دای = δρος.	ساقس = τρίχες κεφαλῆς.

(1) Περαιλείποντες ἐνταῦθα τὰ περι τῆς ἐρθογραφίας τῶν βημάτων, περί ὧν ἐν ἰδιαιτέρῳ κεφαλαίῳ γενήσεται λόγος, δμιλοῦμεν περί λέξεων καθόλου.

δάμ = δώμα.	γιάς = ύγρος, δάκρυ.
γιάζ = καλοκαίριον.	πάγ = δέμα.
κάτς = πόσος.	δάδ = γαστρεις.
τας = λίθος.	κάρ = χιών.
κάζ = χήν.	κάρτ = σκληρός, τραχύς.

§ 20. Αί από φωνήεντος αρχόμεναι μονοσύλλαβοι λέξεις του ανωτέρω τύπου γράφονται με έλιφ μεδδ «I» εκτός αν έχωσι σύμφωνον δασύ· ως: آ آت = ίππος, آ آت = πεινών آ آκ = λευκός.

Γύμνασμα. Αί ακόλουθοι λέξεις να μεταγραφώσι δια τουρκικών γραμμάτων.

αδ = ονομα.	αχ = στεναγμός.
αλ = έρυθρός.	αι = μήν.
αγ = δίκτιον.	αντ = όρκος, λόγος.
αζ = όλιγος.	αλτ = κάτω.
αε = θήρα.	αρδ = όπίσω.
αλν = μέτωπον.	αρκ = χάνδαξ, χείμαρρος.

§ 21. Πάσα λέξις τουρκική μονοσύλλαβος ούσα και προφερομένη με ύστυν βραχύ δηλονότι ε, γράφεται χωρίς φωνήεν : ως عى πές = πέντε, ر τέρ = ιδρώς.

Γύμνασμα. Αί ακόλουθοι λέξεις να μεταγραφώσι τουρκιστί.

πέν = έγώ.	σέν = σύ.
τέρς = ανάποδος.	γκέτζ = άργά.
γκέντζ = νέος.	πέκ = πολύ, λίαν.
πέλ = μέση.	τίκ = άπλοός, ήσυχος.
τέλ = σύρμα.	δενκ = δέμα. 1) δραμίου
γκέμ = χαλινός.	γέρ = γη, τόπος.
πέν = στίξις.	σις = φωνή.
πένζ = χροιά.	γεμ = τροφή (ζώου.)
χέπ = άπας.	πέι = εύγενόπαις, κύριος.

Σημ. Αί από φωνήεντος αρχόμεναι λέξεις του τύπου τούτου γράφονται με έλιφ χωρίς μεδδ. ως آ έλ = χείρ, آ έρ = άνήρ. آ έτ = κρέας, آ έε = οικία.

§ 22. Πάσα λέξις τουρκική μονοσύλλαβος ούσα και προφερομένη με έσρε βραχύ δηλονότι ι, γράφεται πάντοτε δι' ένός ε ολον. δις = όδους γράφεται دى πίν = χίλια γράφεται كى. Εξαιρούνται τὰ ي πίζ = ήμεις, ز σιζ = σεις και τὸ αριθμητικόν ى πիր = εις.

Γύμνασμα. Αί ακόλουθοι λέξεις να μεταγραφώσι τουρκιστί:

διλ = γλώσσα.	δικ = έρθιος, κάθετος.
κιρ = άκαθαρσία.	σις = εξοίδημα.
γίλ = έτος.	ιτ = κύων.
διζ = γόνυ.	τσιτ = ώμος.
μίλ = μίλλιον.	ιζ = ίχνος.
διπ = βυθός.	τσιλ = στιλπνός.
ιτς = έντός.	πιτς = νόθος.
πιζ = βελάνη.	ιλ = τόπος, χώρα.
ιν = φωλεά.	σις = όμίχλη.
πις = άκάθαρτος.	κιμ = τίς.

Σημ. Αί διὰ μακροῦ έσρε η, προφερόμεναι μονοσύλλαβοι λέξεις διφορούνται, ότε μὲν λαμβάνουσαι ε, ότε δέ μή. ως: κτζ = κόρη, γράφεται και كز και كز κέρ = έρημία, γράφεται قر ή قير κέρκ = τεσσαράκοντα, γράφεται πάντοτε فرق.

§ 23. Πάσα λέξις τουρκική μονοσύλλαβος ούσα και προφερομένη με ότυρή μακρόν ω, ου, ή βραχύ ο, υ, λαμβάνει πάντοτε ε, ως جω σώλ = άριστερός, قور κούρτ = λύκος, جوز σόζ = λόγος. Εξαιρείται τὸ دى δούρτ = τέσσαρα.

Γύμνασμα. Αί ακόλουθοι λέξεις να μεταγραφώσι τουρκιστί.

σών = τέλος.	γιώλ = δρόμος, όδός.
σόδ = γάλα.	κίθκ = ρίζα.
ών = δέκα.	γκίθκ = ούρανός.

κῶλ = κενός.	τῶκ = χορτασμένος.
κῶδ = πτανόν.	γῆζ = ἑκατόν, πρόσωπον.
κῶλ = δούλος.	τῶκ = πῶλος.
δῶν = πάγος.	κῶμ = ἄμμος.
δῶν = χθές.	ῶτ = χόρτον.
γῆλῶν = ἡμέρα.	τῶζ = ἄλας.
τῶπ = τριβόλον.	γῶκ = φορτίον.

Συμπέρασμα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔπεται ὅτι εἰς τὰς μονοσυλλαβῶν τουρκικὰς λέξεις πρὸς παράστασιν πάσης οἰκισθῆναι φωνῆς, ἀνάγκη νὰ γράφονται τὰ ἀνάλογα φωνήεντα. Ἐξαιρεῖται ἐκ τῶν μακρῶν φωνῶν ἡ η, καὶ ἐκ τῶν βραχυῶν ἡ ε. Ὁριζομένων οὕτω τῶν συλλαβῶν, αἰτινὲς κατὰ τοὺς ἀνωτέρω μνημονευθέντας κανόνας λαμβάνουσι φωνήεντα. ὄντος δὲ καὶ γνωστοῦ ὅτι ἡ μὲν φωνὴ η, μακρὰ οὖσα ἐπὶ δασείων, ἡ δὲ ε, βραχεῖα οὖσα ἐπὶ ψιλῶν πάντοτε συμφωνῶν ἐννοοῦνται, ἡ χρῆσις ἰδιαιτέρων φωνηέντων διὰ ταύτας τὰς δύο συλλαβὰς ἀποβαίνει περιττὴ, καθότι συλλαβὴν γραφομένην μὲ συμφωνον δασύ καὶ μὴ συνοδευμένην ὑπὸ γραπτῶ φωνήεντος δέον ν' ἀναγινώσκωμεν διὰ τοῦ μακροῦ η, συλλαβὴν δὲ ἔχουσαν ψιλὸν συμφωνον διὰ τοῦ βραχέως ε, π.χ. τὴν μονοσυλλαβὴν λέξιν ق λέγω ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναγινώσκωμεν ἄλλως πως εἰμὴ κῆρ. διότι ἵνα ἀναγινωσθῆ καὶ ῶφειλε νὰ γραφῆ δι' ἑλίφ (ق §. 19.) ἵνα ἀναγινωσθῆ κῶρ, κῶρ, ῶφειλε νὰ ἔχη βῆβ (ق §. 23.) ἵνα ἀναγινωσθῆ κῆρ βραχὺ ἔπρεπε νὰ ἔχη συμφωνον ψιλὸν μὲ γῆ (ق §. 22.) λοιπὸν ουδεμίαν ἐκ τῶν διὰ φωνηέντων παρισταμένων φωνῶν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἐπὶ τῆς λέξεως ق ἀλλ' οὔτε καὶ κῆρ εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγινωσθῆ διότι δὲν ἔχη συμφωνον ψιλὸν, ἄρα ἀναγινωστέον αὐτὴν κῆρ. τὴν αὐτὴν σκέψιν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς ε' διότι ἡ λέξις ق π.χ. δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγινωσθῆ πῶλ, πῆλ ἢ

πῶλ, πῶλ, πῶλ, πῶλ. διότι δὲν ἔχει φωνῆεν' ἀλλ' οὔτε καὶ πῆλ δυνατόν νὰ ἀναγινωσθῆ διότι δὲν ἔχει συμφωνον δασύ, ἄρα ἀναγινωστέα πῆλ.

Ὁ κανὼν αὗτος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ δισυλλαβῶν καὶ τρισυλλαβῶν, ἐν αἷς αἱ φωναὶ η, καὶ ε, ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ τῶν λέξεων ἀπαντώμεναι γράφονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χωρὶς φωνῆεν' μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὰς πολυσυλλαβῶν ταύτας παραλείπονται τὰ φωνήεντα καὶ ἐκ τῶν συλλαβῶν α, ε, καὶ ου. ἀλλ' αἱ θέσεις ἐν αἷς γίνονται αἱ παραλείψεις αὗται ὑπάγονται εἰς κανόνας ὠρισμένους καὶ σχεδὸν γενικοὺς, οὓς ἐκθέτομεν ὡς ἑξῆς:

Περὶ δισυλλαβῶν

§. 24. Αἱ δισύλλαβοι τουρκικαὶ λέξεις διαιροῦνται εἰς ὁμοφώνους καὶ ἑτεροφώνους.

Καὶ ὁμοφῶνοι μὲν λέγονται αἱ δισύλλαβοι ἐκεῖναι λέξεις, τῶν ὁποίων ἀμφότεραι αἱ συλλαβαὶ προφέρονται μὲ τὴν αὐτὴν φωνήν. ἤτοι διὰ δύο ὑστῶν (—) διὰ δύο ἰσρῆ (—) διὰ δύο ὄτρῆ (—) .

Ἐτεροφῶνοι δὲ εἶναι αἱ δισύλλαβοι ἐκεῖναι λέξεις, τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα συλλαβὴ φέρει φωνὴν διάφορον τῆς πρώτης· ἤτοι ὑστῶν ἢ πρώτης ἰσρῆ ἢ δευτέρας (—), ὑστῶν ἢ πρώτης ὄτρῆ ἢ δευτέρας (—) ἰσρῆ ἢ πρώτης ὑστῶν ἢ δευτέρας (—) ὄτρῆ ἢ πρώτης ὑστῶν ἢ δευτέρας (—)

Ὅμοφῶνοι

§. 25. Πᾶσα λέξις τουρκικὴ δισύλλαβος οὖσα καὶ ὁμοφώνως μὲ ὑστῶν μακρὸν προφερομένη (—) γράφεται μὲ ἐν ἑλίφ, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν. (1)

(1). Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἀπὸ φωνηέντος ἀρχόμεναι δισύλλαβοι, λαμβάνουσι φυσικῶς τῷ λόγῳ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἑλίφ.

SISMANOGLIO MEGALIO

π.χ. ταράκ = κτένιον· γράφεται طاراتى οὐχὶ δὲ طاراتى ἢ طاراتى
σανθάλ = λέμβος, γράφεται صنادال οὐχὶ δὲ صاندال ἢ
صاندل, πατσάκ = σκέλλος γράφεται باجاقى οὐχὶ δὲ باجاقى
ἢ باجاق.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

κατσάκ = φυγὰς.	ἀκσάκ = χιλιός.
καπάν = παγίς.	ταβάν = ὄροφή.
κανάτ = πτερόν.	τσαννάκ = πινάκιον.
δαγλάκ = ιτήριγμα.	ἀγιάζ = αἰθρία, ὄροσος.
σακάλ = γένειον.	ἦκρδάκ = ποτήριον.
ἀγλάκ = ποδός.	δαλάκ = σπλήν.
σαμάν = ἄχυρον.	καβάκ = πύκη.
ταβάρ = ποιμνιον.	σαπάν = ἄροτρον.
πατάκ = βόρβορος.	δαμάρ = φλέψ.
γιαννάκ = παρειά.	γικσάκ = ἀπαγόρευσις.

Ἐξαιροῦνται τὰ رلى Τάταρος, خاتنام βαββλινός, باجاق ἄν-
τζακ = πλῆν, μόνον· باجاق ἄλτσάκ = ταπεινός, برقى
παρμάκ = δάκτυλος.

§. 26. Ὄταν αἱ δυσύλλαθοι τουρκικαὶ λέξεις προφερό-
μεναι ὁμοφώνως μὲ ὅστων μακρὸν λήγωσιν εἰς φωνῆεν α,
τότε ἡ πρώτη συλλαβὴ λαμβάνει ἑλίφ ἢ δὲ δευτέρα γράφε-
ται μὲ «=» τελικόν, ὡς δαλγὰ = κῶμα, γράφεται α=لب παλ-
τά = πέλεκυς, γράφεται ا=لب.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

γλερά = πληγή.	πατζά = καπνοδόχη.
σάπκα = πῖλος.	γλεμά = ἐμβάλωμα.
τσάπα = λίσκος.	γλεκά = περιλαίμιον.
ἀρκά = ῥάχις.	μανδά = βούβαλος.
κάντζα = ἀρπάγη.	κάργα = κορώνη.
ἀδα = νῆσος.	δαμλά = σταγών.
πάγκα = τράπεζα.	δανά = δάμαλις.
ἀρπά = κρήνη.	τσάντα = χαρτοφυλάκιον.
κάσα = κιβώτιον.	τάπιε = κανονοστοιχία.

Ἐξαιροῦνται τὰ لب παπᾶ = πατήρ, لب ἄνά = μήτηρ.
لب ἄγά = κύριος, لب ἄτά = γονεὺς, لب πασκά = ἄλλος
«قر» καρά = ξηρά, πρὸς διάκρισιν τοῦ καρά = μέλας γρα-
φομένου «قار».

§. 27. Πᾶσα λέξις τουρκικὴ δυσύλλαθος οὔσα καὶ προ-
φερομένη ὁμοφώνως μὲ ὅστων βραχὺ (ε̄—ε̄) γράφεται
χωρὶς φωνῆεν· π.χ. گلب گلبκέν = ἰστίον, εἰς γεμέκ = φα-
γητόν.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

έκσέρ = καρφίον.	γκερτσέκ = ἀληθές.
σερέν = δοκός.	έστεκ = ὄνος.
σεμέρ = σαγμάριον.	έτεκ = κράσπεδον.
τεμέλ = θεμέλιον.	έρκεκ = ἀνήρ.
έκμέκ = ἄρτος.	γεγκέτζ = καρκίνος.
γκερέκ = εἶτε.	έλεκ = κόσκινον.
σεϊρέκ = ἀραιός.	πελτέκ = τραυλός.
γκεβρέκ = δίπυρον.	κεπέκ = πίτυρον.
δεγέρ = ἀξία.	δεμέτ = δεμάτιον.

Ἐξαιρεῖται τὸ كان σικσέν = ὀγδοήκοντα.

§. 28. Ὄταν αἱ δυσύλλαθοι τουρκικαὶ λέξεις τοῦ ἀνω-
τέρου τύπου λήγωσιν εἰς φωνῆεν λαμβάνουσι «=» χὲ τελικόν
ὡς π.χ. «كي» τεκνέ = σκάφη, «كي» ἐνσέ = αὐχὴν.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

δεβέ = κάμπλος.	τσεννέ = σιαγών.
δεδέ = πάππος.	δερέ = βράξ, χειμαρρός.
τεπέ = κορυφή.	σερτσέ = στρουθιον.
έπέ = μαῖα.	γκεπέ = ἔγγυος.
έγέ = ῥινιον.	δεφνέ = δάφνη.
μεμέ = μαστός.	χέλε = καὶ μάλιστα.
βεντέ = τρίπτυς.	νεσνέ = τί' πράγμα.
κετσέ = τάπης.	ππερέ = μώλωψ.
βεζέ = ἄρμος.	τσεβρέ = μανδύλιον.

§. 29. Πᾶσα λέξις τουρκικὴ δισύλλαβος οὔσα καὶ προφορομένη μετ' ἐσπερὶ ψιλὸν $\frac{1}{2}$ γράφεται μετ' δύο γε, τιθέμενα εἰς τε τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ὡς $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ γιγίτ = γίγας, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κικίτ = βλέφαρον.

Ἐξαιροῦνται τὰ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ Γιδι = λοιπὸν. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ σιμιδι = τώρα $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ γικίπτι = ὡς, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κισί = τις. ἄνθρωπος.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί.

πιτσκι = πρίων.	δελίμ = τεμάχιον. (φέτα).
δελκι = ἀλώπηξ.	δισί = θηλυ.
ἴρι = χυδρόν.	ἴτσκι = πατόν.
τσιρκίν = ἄσχημος.	ἴλικ = μυελὸς ὀστοῦ.
ἴκι = δύο.	δισί = ζῶν, ζωντανός.
κικίτ = χορδή.	δισκίν = ἀναβολαίς.
πιλίτς = ὀρνίθιον.	σίριτ = ταυνία.
σιζι = ἄλγος.	σιβρι = δέξ. αἰχμηρός.
τσ.β. = καρρὸν.	ἰντζῆρ = σῦκον.

§. 30. Αἱ ὁμοφώνως δι' ἐσπερὶ μακροῦ προφορομένη δι-σύλλαβοι λέξεις ($\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$) γράφονται μετ' ἓν γε, τιθέμενον εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν. ὡς: $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κηρήκ = τετρακυμένος. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κηλήκ = σχῆμα

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

κηλήτς = ξίφος.	σηρήκ = κοντάριον.
κηζήκ = ἐρυθρός.	γιγίν = σωρός.
πιγία = μύσταξ.	κηγι = παραλία.
γιλδηζ = ἀστήρ.	τσιγίν = φρενοβλαβής.
σηκῆ = σριγκτός.	κηζγίν = πυρός. ὠργισμέν.
σαγίτ = ἡ βοῦς.	κηργίν = συντεθλασμένος.
τσικῆκ = ἐξέχων.	πῆλδερ = περίσυν.
τηρήκ = κούρος.	τζῆβῆκ = νερούλος.
ἀγρήματος	ἐλαφρόνους.

§. 31. Πᾶσα λέξις τουρκικὴ δισύλλαβος οὔσα καὶ προφορομένη ὁμοφώνως διὰ ἑταρῶ μακροῦ ἢ βραχέως ($\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$) ἢ ($\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$) ἢ ($\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$) γράφεται μετ' δύο βᾶθ καὶ κατὰ τὰς δύο συλλαβὰς. ὡς: $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κιοπέκ = ἄφρος. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κωγούς = κοιτών. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ ὠτουζ = τριάκοντα.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

ὠμουζ = ὠμος.	ὀκιθζ = ἀγελάδα.
κουζγούν = ἱέραξ.	ὠδούν = ξόλον.
σηργκίθν = ἐξορία.	ούζούν = μακρός.
τιτύν = καπνός.	ὠγλουτ = συμβουλή.
κιτῆκ = κορμός.	δωλγούν = γεμάτος.
δουργούν = εἰσισμός.	κωγλούν = πρόβατον.
κιορούκ = ὄμφαξ.	δουγίν = γάμος.
γλουμρούκ = πυγμαίη.	ὠγλούν = παιγνίδιον.
δτζῆζ = εὐθηνός.	κουρσούν = μολυβδός.
οὔρουτζ = νηστεία.	γινζῆκ = δακτυλίδιον.

Ἐξαιροῦνται τοῦ ἀνωτέρω κανόνος τὰ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κιομήρ = ἀνθραξ, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ γκιομῆς = ἄργυρος, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ πηγίθκ = μέγας, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ πηρύν = βίς, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ δωκούζ = ἐνγία, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ σωούκ = ψυχρός, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κουρούζ = γρόσιον, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ πηλῆκ = λόγος, ἅπερ λαμβάνουσιν ἓν μόνον βᾶθ, εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν τὰ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ κιοκῆκ = μικρός, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ τσωτζούκ = παιδίον, καὶ τὰ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ γκουμῆκ = τελωνεῖον καὶ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ πουτσούκ = ἡμισυ.

Τὰ δὲ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ γκιογῆκ = θέλησις, καρδία, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ ὠγούλ = υἱός, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ γκιογῆς = στήθος, καὶ τὰ τοιαῦτα γράφονται μόνον μετ' ἓν βᾶθ, διότι ὡς ἐκ τῶν πλαγίων αὐτῶν πτώσεων $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ ὠγλούν = τοῦ υἱοῦ, $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ γκιογῆκ = τοῦ στήθους, ἐξάγεται, αἱ λέξεις αὗται κατ' ἀρχὴν εἶναι μονοσύλλαβοι, ἐν δὲ τῇ ὀνομαστικῇ λαμβάνουσιν ἓν φωνῆεν

τσατῆ = στέγη. γίεκη = ἐμπλαστρον.
 γίεση = ἐπίπεδος. τσακη = μαχαιρίδιον.
 καμτση = μάστιξ. σάση = παραβλώψ.

Ἐξαιρούνται τὰ ك καγγῆ = τις, ك ταυρη = θεός,
 καὶ ك χαβλή = αὐλή προσόψιον.

§. 35. Ὄταν λέξις τουρκικῆ δισύλλαβος οὔσα προφέρηται ἑτεροφώνως δεχομένη ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ὅστων μακρὸν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ὀστων ($\frac{\text{σ}}{\alpha} \frac{\text{ου}}$), τότε ἀμφότεραι αἱ συλλαβαὶ δέχονται ἀνάλογα φωνήεντα ἥτοι ἢ μὲν πρώτη ἔλλοφ ἢ δὲ δευτέρα βάβ. ὡς: παροῦτ = πυρίτις. γράφεται ك ταπούρ = τάγμα. γράφεται ك .

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

ἀρσούν = πῆχυς. τσαπούλ = λεηλασία.
 κανπούρ = κυρτός. καρσού = ἀντικρυ.
 πιακούρ = γλαυξ. καλπούρ = κόσκινον.
 ἀλτούν = χρυσός. καπσούλ = καψήλιον.
 καπούκ = φλοιός. ἀρμούτ = ἀπίδιον.
 ταβούκ = ὄρνις. καθούκ = κάλυμμα.
 γλατσού = γίετση. γλαγκούρ = βροχή.
 τσαμούρ = λάσπη. σατούν = πωλούμενος.

Ἐξαιρεῖται τὸ ك καπού = ὄρυξ.

§ 36 Ὄταν λέξις τουρκικῆ δισύλλαβος οὔσα προφέρηται ἑτεροφώνως ἔχουσα ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ὅστων βραχὺ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐπίσης ὀσρὸν βραχὺ ($\frac{\text{σ}}{\alpha} \text{—}$), τότε δέχεται ἐν ك ἢ δευτέρᾳ μόνον συλλαβῇ ὡς: σερίζ = τεθραμμένος γράφεται ك γασίλ = πράσινος. γράφεται ك .

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

γεγκί = ἔλαφος. ἔζικ = πιεσμένος.
 σελικ = χάλυψ. κεσκί = κοπτερός.
 ἐνίκ = κυνάριον. ἐκσίκ = ἔλλειπής.
 δελίκ = ὀπή. πέσικ = κοιτίς.

κεμικ = ὄστουν. ἔσικ = κατώφλιον.
 γεκίλιν = νόμψη. ζεγκίν = πλούσιος.
 δεγίν = ἔως. γεκνίς = εὐρύς.
 δερίν = βαθύς. γκετζιδ = πέρασμα.
 ἐκίλιν = σπαρτόν. κεσίκ = κεκομμένος.
 ἐγκίλιν = χαμηλός. δέμιν = πρὸ ὀλίγου.

Ἐξαιρούνται τὰ ك σεκίζ = ὄκτω, ك δεκίζ = θάλασσα, καὶ ك δεγίλ = οὐχί.

§ 37. Ὄσαι λέξεις ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τύπου λήγουσιν εἰς φωνήεν, λαμβάνουσι ك τελικόν, ἄνευ μεταβολῆς τινος τῆς πρώτης συλλαβῆς ὡς: ἔλλι = πενήτηντα γράφεται ك ἔσκι = παλαιὸς γράφεται ك .

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

τεπσί = δίτκος. δελί = τρελλός.
 ἐκσί = ὄξυς (ξυνός). γενί = νέυς.
 πέλλι = φανερός. σεργκί = ἐκθεσις.
 τσεκί = στατήρ μέγας. γεκμί = πλοῖον.
 δερί = δέριμα. κεδί = γαλή.
 δεστί = λάγηνος. πέκρι = μέθυσος.
 κεταί = τράγος. ἐγί = καλός.
 ἔρη = κυρτός. τερκί = σάγμα.
 γεδι = ἑπτὰ. πέρι = ἐντεῦθεν.

§. 38. Ὄταν λέξις τουρκικῆ δισύλλαβος οὔσα προφέρηται ἑτεροφώνως, δεχομένη ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἔσρὸν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ὅστων, τότε ἢ δευτέρα μόνον συλλαβῇ γράφεται μὲ ἔλλοφ καὶ φωνηεντοληκτοῦσα γράφεται μὲ χε "ο". π. χ. τηρυάκ = ὄνυχιον. γράφεται ك σπρά = σειρά, γράφεται ك κησλάκ = χειμάδιον γράφεται ك κησλά = στρατῶν γράφεται ك .

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

κηζάκ = ἐλκυθρον. κησκάνιζ = ζηλότυπος.

SISMANOGLIO
 MEDIANO

τσηπλάκ = γυμνός.	κηράλ = βασιλεύς.
τζηπλάκ = τέττιξ.	ήπτσάκ = μαχαίριον.
γιλάν = ύφης.	κησράκ = ή ίππος. (φορβάς)
σητσάν = μύς.	τηρπάν = δρέπανον.
κησά = βοσκός.	κηρτλάκ = φάρυγγ.
σητζάκ = θερμός.	κηρπάτζ = μάλιστα.
σήμα = σύμμα.	τηνάρ = πλάτνωσ.
σησάν = παχύς.	σησάο = μεσίτης.

§. 39. Όταν λέξις τουρκική δισύλλαβος ούσα προφέρηται έτεροφώνως, δεχομένη έν τή πρώτῃ συλλαβή έσπρ, έν δε τή δευτέρῃ ήστὸν βραχὺ (—ι) τότε ή πρώτη μόνον δέχεται γέ ς ή δε δεύτερα γράφεται άνευ φωνήεντος, εκτός εάν λήγη εἰς φωνήεν, όποτε τίθεται «ε» ώς ταιτσάκ = άνθος γράφεται كسا, διρεκ = στόλος γράφεται ديرا, γκιτζέ = νόξ γράφεται كغ.

Γύμνασμα. Αἱ ακόλουθοι λέξεις νά μεταγραφώσι τουρκιστί.

σινέκ = μυία.	ίντζε = λεπτός.
πιρέ = ψάλλος.	κιρέτζ = άσβεστος.
κίμσε = ούδεις τίς	πίλέκ = καρπός χειρός.
δικέν = ήκανθα.	ίστέ = ίδού.
πίτεκ = λήγων.	πίλέ = καί και μάλιστα.
ίλε = όμοϋ.	τζιζμί = υπόδημα.
τιρέ = νήμα.	ίρτέ = έπισύσα.
ίγινέ = βελόνη.	πινέκ = ίππευτός.

§. 40. Όταν λέξις τουρκική δισύλλαβος ούσα προφέρηται έτεροφώνως, δεχομένη έν τή πρώτῃ συλλαβή ότρρ έν δε τή δευτέρῃ ήστὸν μακρόν (—α) τότε τὸ μὲν ότρρ γράφεται με ς, τὸ δε ήστὸν μακρόν με «α» και φωνηεντολογητούσης τῆς λέξεως με «ε» π. χ. قولای κουλάκ = ούς, لياو τωπακ = χωλός, كوز كوزك = μέγας. κ.λ.π.

Γύμνασμα Αἱ ακόλουθοι λέξεις νά μεταγραφώσι τουρκιστί.

κουσάκ = ζώνη. πιαγάζ = λαιμός.

δουμάν = καπνός.	τουτσάκ = αίχμάλωτος.
κωρκάκ = δειλός.	κουμσάλ = άμμόδης.
κουρσάν = πειρατής.	γίωργάν = έφάπλωμα.
ώρτά = μέτρον.	σουδά = λεύκανσις.
ώτζάκ = έστία.	πούτζάκ = γωνία.
ώδα = δωμάτιον.	τούγλα = πλίνθος.
ώρμάν = δάσος.	κωνάκ = μέγαρον.
ώτλάκ = βοσκή.	πώστα = ταχυδρομεϊον.
κωγά = κάνδος.	κουτζάκ = άγκάλη.
γλουδά = φωλιά.	κουλάτζ = όργυιά.

Εξαιρουνται τὰ لور, عدو, لورا, شورا, لورا, پارکي, كور, ۆستيرون.

§. 41. Όταν λέξις τουρκική δισύλλαβος ούσα προφέρηται έτεροφώνως, δεχομένη έν τή πρώτῃ συλλαβή ότρρ βραχὺ έν δε τή δευτέρῃ ήστὸν βραχὺ (—ε) τότε ή πρώτη μόνον συλλαβή λαμβάνει «ο» ώς: كوكو, γικουκέ = ύψηλός. لور, دويم = πηδάλιον. كوكو, كوكو = σκιά.

Γύμνασμα. Αἱ ακόλουθοι λέξεις νά μεταγραφώσι τουρκιστί.

κιοπέκ = κύων.	κιορπέ = τρυφερός.
κιολε = δούλος	κιομέζ = όρνιθών.
όρκε = όργή.	δουμάζ = κομβίον.
όλτσέκ = μέτρον.	ποτσέκ = έντομον.
πίωλε = ούτως.	γκιζέλ = εύμυρο.
σώιλε = έδω.	κιορρέζ = κόλπος.
ώιλε = εκείνωσ.	σαγκερ = σπόγγος
κιοσι = επανός.	γκιομλέκ = ύποκάμισον.
κιολτσι = μίγμα.	γκινέζ = ήλιος.
γιορέκ = καρδία.	γκιορέ = αναλόγως.

Εξαιρείται τὸ كوكو, كوكو = πυροδόλον

Περί τρισυλλαβων.

§. 42. Αἱ τρισύλλαβοι τουρκικὴ λέξεις παρατηρητέον εἶναι ακολουθεύσαι τήν αὐτὴν όρθογραφικὴν τάξιν τῶν δισυλ-

λάβων. Οὕτω δὲ διαιροῦνται καὶ αὐταὶ εἰς ὁμοφώνους ἢ τοὶ ἐκείνας ὧν ἀμφότεραι αἱ πρώται συλλαβαὶ ἔχουσι τὴν αὐτὴν φωνήν· καὶ εἰς ἑτεροφώνους ἢ τοὶ ἐκείνας ὧν αἱ δύο πρώται συλλαβαὶ ἔχουσι διαφόρους φωνάς.

Εἰς τὰς ὁμοφώνους τρισυλλάβους ἔταν αἱ δύο πρώται συλλαβαὶ ἔχουσιν ὅσπὴν μακρὸν (ᾶ—ᾶ), τότε τὸ ἐλίφ, κατὰ τὸν περὶ δισυλλάβων κανόνα γράφεται εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν, ἢ δὲ λήγουσα προφερομένη δι' ὅσπὴν μακροῦ α, (1) γράφεται μὲ «|» ἐλίφ καὶ φωνηεντοληκτοῦσα μὲ «.» προφερομένη δι' ὄτρῦ γράφεται μὲ «,», προφερομένη μὲ ἑσπὲ η, γράφεται χωρὶς φωνῆεν, ἐκτὸς ἂν φωνηεντοληκτῆ ὁπότε τίθεται «|» π. χ. γιαταγάν = βομραία. γράφεται $\text{يا\text{ت}ا\text{غ}ا\text{ن}}$ · πατσάβρα = παλαιόπανον. γράφεται $\text{پا\text{ت}س\text{ا}ب\text{را}}$ · μαραγκόζ = ξυλουργός $\text{مرا\text{ن}گ\text{و}$. θαγιανήκ = στερεός. $\text{ثا\text{غ}ي\text{ا}\text{ن}ه\text{ك}}$ καὶ καθεξῆς· ἐκτὸς τοῦ $\text{گال\text{ا}\text{ت}}$ = Γαλατάξ.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

παλαμοῦτ = βάλανος.	κανάρια = κανάριον.
καρανλήκ = σκοτεινός.	ἀκταρμά = μετακόμενις.
τοκγανήζ = καρλίνος.	ταπάντζα = πιστόλιον.
γιαρασά = νικτερίς.	καλαφάτ = πᾶκτωσις.
μακαρά = τροχαλία.	μάτραπάζ = μείαπράττης.
μαγαζά = ἀποθήκη.	καραλτή = μαυρίλα.
καπαλῆ = κλειστός.	ταγαρτζήκ = ἀρυσάλις.
μνασστήρ = μοναστήριον.	πασακώρτ = διαβατήριον.
γιαρατήκ = ἀρμόδιος.	τσαπρατήκ = περίπλοκος.

§. 43. Ὄταν αἱ δύο πρώται συλλαβαὶ τῶν τρισυλλάβων

(1) Ἡ λήγουσα τῶν τρισυλλάβων λέξεων ἀκολουθεῖ τὰς φωνάς τῶν δύο πρώτων συλλαβῶν, οὕσα μακρά, ὅταν αὐταὶ ᾖναι μακράι καὶ βραχέα, ὅταν αὐταὶ ᾖναι βραχέα.

λέξεων προφέρονται δι' ὅσπὴν ψιλοῦ (ῆ—ῆ), ἢ ἑσπὲ μακροῦ (η—η), τότε ἀμφότεραι γράφονται ἄνευ φωνῆεντος· ἢ δὲ λήγουσα προφερομένη δι' ὅσπὴν μακροῦ α, γράφεται μὲ ἐλίφ, δι' ὅσπὴν βραχέως γράφεται χωρὶς φωνῆεν, δι' ἑσπὲ βραχέως ἢ τελικοῦ γράφεται μὲ C . π.χ. $\text{ج\text{غ}ر\text{ا}\text{ق}}$ τσηνηράκ = κώδων. (ἢ τρίτη συλλαβὴ ἔχουσα α λαμβάνει ἐλίφ) $\text{گ\text{ا}\text{ل}\text{ا}\text{ن}\text{ت}\text{ز}\text{ه}}$ = διασιέδασις· $\text{گ\text{ر}\text{ا}\text{ن}}$ γιλδηρήκ = κεραυνός.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

τεκερλέκ = τροχός.	κρημτζή = ἐρυθρός.
κηηλιτζήκ = σπινθήρ.	σηηηρτζαζ = βουκόλος.
πεντζερέ = παράθυρον.	τενεκὲ = ψευδάργυρος.
γχεθεζέ = φλύαρος.	κελεπέκ = ψυχὴ (πεταλῆδα).
πεντζερέ = χύτρα.	ἐλεκτρικ = ἤλεκτρισιμός.
κερεβιζ = σέλινον.	μέγκενε = μάγκανον.

§. 44. Ὄταν αἱ δύο πρώται συλλαβαὶ τῶν τρισυλλάβων προφέρονται ὁμοφώνως δι' ὄτρῦ μακροῦ ἢ βραχέως, ἀμφότεραι λαμβάνουσι «,» ἢ δὲ τρίτη συλλαβὴ προφερομένη α, λαμβάνει «|» καὶ ὅταν φωνηεντοληκτῆ «.» προφερομένη η, εἴτε η, γράφεται χωρὶς φωνῆεν καὶ φωνηεντοληκτοῦσα λαμβάνει C τελικόν· π.χ. $\text{گ\text{ر}\text{ا}\text{ن}}$ ὄτσηρῆμ = κρημνός.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

ᾶτουράκ = κάθισμα.	κουσουντή = ἔμετος.
κιβτηρδὲ = ταρῆχῆ.	κιοτηρῆμ = παράλυτος.
ᾶνουτγάν = ἐπιλήσιμων.	ᾶνουργά = σπονδυλικὴ στήλη.
γκιοτηρδὲ = ὀλικός.	κουντοῦρα = σάνδαλον.
τακιορῆκ = πτύσμα.	σωλουγάν = ἀσθμαίνων.
ὄκσηρδὲκ = βήξ.	γιουμουρτζακ = πανώλης.
πυκιελῆμ = κόμβος.	τσηρηντὲ = σήψις.
γκιορμυλτὲ = θόρυβος.	ὄτσηρδὲ = ἔνεκα.
τουλουμπά = ἀντλία.	

§. 45. Εἰς τὰς ἑτεροφώνους τρισυλλάβους ἡ πρώτη συλλαβὴ προφερομένη δι' ὅστων μακροῦ γράφεται μὲ «*ι*», ἡ δευτέρα ἔχουσα ἑσπὲ μακρὸν *η*, γράφεται χωρὶς φωνῆεν ἢ δὲ λήγουσα, προφερομένη *α*, λαμβάνει ἔλιφ ἢ «*α*» τελικὸν προφερομένη δι' ἑσπὲ μακροῦ *η*, γράφεται χωρὶς φωνῆεν ἢ *υ* τελικοῦ ὡς: τσαλισκάν = φιλόπονος γράφεται تاليسكان, γιαληνήζ = μόνος كالي

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

ἀκηντῆ = βεῦμα.	κάρηντζα = μύρμηξ.
τσαρπηντῆ = παλμός.	δαγηνῆκ = διεσκορπισμένος.
λακκηρδῆ = ὀμιλία.	καλδερῆμ = λιθόστρωτον.
κασηργά = σίφων.	ἀλησῆκ = συνειθισμένος.
πατηρδῆ = βοή.	σαληντζάκ = αἰώρα (κούνια)
σαληντῆ = σάλος.	γιανηλτζμάτζ = αἰνίγμα.
τακκηρδῆ = κρότος.	τσαγλητῆ = θροῦ.
μάκινια = μηχανή.	παϊράκ = σημαία

§. 46. Εἰς τὰς ἑτεροφώνους τρισυλλάβους ἡ πρώτη συλλαβὴ προφερομένη δι' ὅστων λαμβάνει «*υ*» ἡ δευτέρα δι' ὅστων μακροῦ *α*, λαμβάνει «*ι*», δι' ὅστων βραχίως, γράφεται χωρὶς φωνῆεν, ἡ δὲ λήγουσα φέρουσα ὅστων μακρὸν λαμβάνει «*ι*» ἢ «*α*» τελικὸν, ὅστων βραχὺ, γράφεται χωρὶς φωνῆεν φέρουσα ὅστων λαμβάνει «*υ*» φέρουσα ἑσπὲ μακρὸν, ἄνευ φωνῆεντος γράφεται ἔαν ὁμως ἦναι ἑσπὲ βραχὺ ἢ τελικὸν τότε τίθεται *υ* ὡς: τοπκρλάκ = στρογγύλος. γράφεται طوپكارلاق. γιακκαρῆ = ἄνω يوقارى. δωλασῆκ = περίπλοκος طولاشق.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:

οὔταγκάν = αἰδήμων.	γιασβερτζιν = περιστέρα.
οὔγιανηκ = ἐξυπνος.	γιασβεγι = γαμβρός.
πουζαγῆ = μοσχάριον.	γιασβέρτε = κατάστρωμα.
δωλαγι = ἐνεκα.	ταρεδῆ = ἀποθρασυνθείς.

πουλασῆκ = μολυσμένος. γκιορενέκ = δεισιδαιμονία.
δωλανῆκ = περιζωσμένος κιοστεπέκ = τρωγλοδύτης.
κουμάνδα = διεύθυνσις. δυμπελέκ = τύμπανον.

Ἐξαιρεῖται τό. كالي, στόλος.

§. 47. Συμπέρασμα. Ἐκ τῶν προεκτεθέντων περὶ μονοσυλλάβων, δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων, ἐξάγεται ὅτι, τὸ μακρὸν ὅστων ἦται ἢ φωνῆ *α*, παρίσταται πάντοτε εἰς τὰς τουρκικὰς λέξεις δι' ἑνὸς ἔλιφ «*ι*» καὶ ἐν τέλει τῶν λέξεων δι' ἑνὸς «*α*». ὅταν δὲ τύχη ἀλλεπάλληλος ἐπὶ δύο συλλαβῶν, ἡ δευτέρα τούτων λαμβάνει τὸ ἔλιφ.

Τὸ βραχὺ ὅστων *ε*, οὐδέποτε παρίσταται διὰ φωνῆεντος ἀλλὰ πάντοτε ἐννοεῖται ἐπὶ συμφώνων ψιλῶν, καὶ μόνον ἐν τέλει παρίσταται διὰ «*υ*» ὡς καὶ τὸ μακρὸν *α*.

Τὸ βραχὺ ἑσπὲ *ι*, παρίσταται διὰ «*υ*» πάντοτε, ἐν ἀρχῇ, ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τῶν λέξεων.

Τὸ μακρὸν ἑσπὲ *η*, ἐκφέρεται ἄνευ φωνῆεντος ὅταν δὲ τύχη ἀλλεπάλληλον ἡ δευτέρα συλλαβὴ δέχεται «*υ*» καὶ ἐν τέλει δὲ τῶν λέξεων παρίσταται διὰ «*υ*».

Τὸ ὅστων εἴτε μακρὸν τύχη (ω—ου) εἴτε βραχὺ (ο—υ) γράφεται πάντοτε διὰ «*υ*», ἐκτὸς τῶν φωνηεντολήκτων εἰς ὅστων, ἅτινα λαμβάνουσι «*υ*» καὶ τῆς ληγούσης τῶν τρισυλλάβων, ἧτις γράφεται χωρὶς φωνῆεν.

§. 48. Τετρασυλλάβους λέξεις ἐν τῇ τουρκικῇ πρωτοτύπου ἔχομεν δύο ἢ τρεῖς μόνον, τὰς ὁποίας δύναται τις νὰ ὀρθογράφη ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀνωτέρω κανόνας (§ 47.) π.χ. ἐν τῇ λέξει κερτενκελε = σάυρα. ἐχούση φωνῆεντα *ε*, μόνον τὸ τέλος λαμβάνει «*α*» ἅπασαι δὲ αἱ λοιπὴν συλλαβαὶ ἐκφέρονται ἄνευ φωνῆεντος ἢ δηλ. كرتكعساμανتورا = σημαντῆρ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων *α, α*, τὸ δεύτερον λαμβάνει ἔλιφ «*ι*» τὸ ὅστων παρίσταται διὰ βράβ «*υ*»

SISMANOGLIO
MILANO

καὶ τὸ τέλος διὰ «ο» δηλ. «ور-شاه» κηραλήτζα=βασιλίσσα.
τὸ μακρὸν ἔσπε η, χωρὶς φωνῆεν, τὸ α, δι' ἔλιφ, τὸ ι, διὰ
γιε «ι» καὶ εἰς τὸ τέλος πάλιν «ο» δηλ. «قراله» καὶ οὔτω
καθεξῆς.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

§. 49. Ἐν τῇ Τουρκικῇ ἅπαντα τὰ ὀνόματα εἶναι γέ-
νους ἀρσενικοῦ, μὴ διακρινομένων ἐν αὐτοῖς, οὔτε θηλυκῶν,
οὔτε οὐδετέρων.

§. 50. Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι δύο: ἑνικός, μωρρέδ «مر» καὶ
πληθυντικός, τζέτμ «تتم» ὁ πληθυντικός γίνεται ἐκ τοῦ ἑνι-
κοῦ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ μορίου «ت», ὅπερ προφέρεται
λάτρ, εἰς τὰς δασυφώνους καὶ λαρ εἰς τὰς λεπτοφώνους λέξεις·
οἶον «او» εἶς=οἰκία, «اول» εἰς=οἰκίαι· «او» εἶς=κυνήγιον· «اول»
εἰς=κυνήγια. «ای» πάλιν = ἰχθύς. «ایله» πάλιν κλάρ=
ἰχθύες. «ایله» δελικ=ὄψις. «ایله» δελικκλάρ = ὄψαι.

§. 51. Αἱ πτώσεις εἶναι τέσσαρες· ὀνομαστική, μωτζεφρέδ
«موجره» γενική, μουζάφρουν «مضافه» δοτική. μερούλου
«مورول» καὶ αἰτιατική, μερούλου «مورول» καὶ αἰτιατική, μερούλου «مورول».

Ἡ γενική γίνεται ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς τῆ προσθέσει ἑνὸς
σαγῆρ νοῦν «س».

Ἡ δοτικὴ τῆ προσθήκη ἑνὸς «ο». (1)

(1) Ἡ δοτικὴ ἐν τῇ ὀθωμανικῇ φανερόναι πάντοτε τὴν εἰς
τόπον κίνησιν «او» = εἰς τὴν οἰκίαν. «اه» = εἰς τὴν ἀμπελον·
ἢ δὲ ἐν τόποις στάσις ἐκφέρεται διὰ τοῦ μορίου «و» ὡς. «او» =
ἐν τῇ οἰκίᾳ. «اه» = ἐν τῇ ἀμπελῶ. ἢ δ' ἀπὸ τόπου κίνησις
διὰ τοῦ «و» ὡς: «او» ἐκ τῆς οἰκίας. «اه» = ἐκ τῆς ἀμπελῶ.

Ἡ αἰτιατικὴ τῆ προσθήκη ἑνὸς «ι». π.χ.

ἐνικός.	πληθυντικός.	ἐνικός.	πληθυντικός.
ὄν. «او»=οἰκία	«اول»=οἰκίαι	«قاب»=δοχείον	«قابله»=δοχεῖα
γεν. «اولك»	«اولك»	«قابك»	«قابلك»
δοτ. «اره»	«اولره»	«قابه»	«قابلره»
αἰτ. «اوی»	«اولوی»	«قایی»	«قاییری»

Αἱ πτώσεις δὲ αὗται ἐφαρμόζονται εἰς τε τὰς τουρκικὰς,
περσικὰς καὶ ἀραβικὰς λέξεις.

Γύμνασμα. Τὰ ἑξῆς ὀνόματα νὰ κλιθῶσιν εἰς τὸν ἑνικὸν
καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

جان «جان» = ψυχή.	صاغ «صاغ» = ὑγιής.
اسف «اسف» = θλίψις.	صباح «صباح» = πρωία.
پدر «پدر» = πατήρ.	کاغذ «کاغذ» = χαρτίον.
طاش «طاش» = «ίθος».	دام «دام» = δῶμα.
شراب «شراب» = οἶνος.	کنار «کنار» = παρυφή.

§ 52 Τὰ εἰς «ی» λήγοντα τουρκικὰ ὀνόματα εἰς τὰς πλα-
γίας πτώσεις τοῦ ἑνικοῦ τρέπουσι τὸ «ی» εἰς «ی» ὡς:

ایتی = ποῦς	γεν. «ایغک»	δοτ. «ایغه»	αἰτ. «ایغی»
قایی = ἀκάτιον	γεν. «قایغک»	δοτ. «قایغه»	αἰτ. «قایغی»

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ὀνόματα λήγοντα εἰς «ی» νὰ
κλιθῶσιν ἐν τε τῷ ἑνικῷ καὶ πληθυντικῷ.

بنای = παρειά.	مولوق = ἀναπνοή.
فوشاق = ζώνη	فرلای = γάρυγγ.
اورونجاق = παιγνίδιον.	فوجاق = ἀγκάλη.
فوریق = εὐρά.	قولای = ὠτίον.

§ 53. Τὸ ἐν τέλει τῶν τουρκικῶν ὀνομάτων εὐρισκόμε-
νον «ک» προφέρεται εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τοῦ ἑνικοῦ ὡς
«ی» οἶον: κύων = «کویک» γεν. «کویکک» δοτ. «کویکه» αἰτ. «کویکی».

SISMANOGLIO
MISGANO

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ὀνόματα νὰ κλιθῶσιν εἰς τε τὸν ἐνικὸν καὶ πληθυντικόν.

دوشك = στρώμα.	چوملك = ἀγγεῖον.
اركك = ἀνήρ.	درك = στήλη.
بشيك = κοιτίς.	ايك = μέταξα.
كلك = τραυλός.	كورك = κώπη.

§. 54. Τὰ εἰς *ا, و, **, *ی*, φωνήεντα, λήγοντα ὀνόματα λαμβάνουσιν εἰς μὲν τὴν γενικὴν *ك* εἰς δὲ τὴν δοτικὴν *ي* καὶ εἰς τὴν αἰτιατικὴν *ی*. τοῦτο δὲ γίνεται μόνον εἰς τὸν ἐνικόν· ὁ πληθυντικὸς κλίνεται πάντοτε ὁμαλῶς. Τὸ τελικὸν «*و*» οὐδέποτε ἐνοῦται μετὰ τῶν πτωτικῶν καταλήξεων.

Τὸ δὲ «*ی*» μόνον εἰς τὴν γενικὴν ἐνοῦται εἰς δὲ τὰς ἄλλας δύο πτώσεις γράφεται κεχωρισμένον. ὡς:

πατήρ	باب	γεν.	بابك	δοτ.	بابي	αἰτ.	بابی
στρατόπεδον	اردو	»	اردونك	»	اردوي	»	اردوی
στρουθίον	سرچه	»	سرچونك	»	سرچوي	»	سرچی
γέφυρα	كوبری	»	كوبرونك	»	كوبروي	»	كوبری

Γύμνασμα. Τὰ ἑξῆς ὀνόματα λήγοντα εἰς φωνήεν νὰ κλιθῶσιν εἰς τε τὸν ἐνικὸν καὶ πληθυντικόν.

U = γονεὺς.	سوری = σιωρός. ποιμνιον
اغا = ἄγας, κύριος.	طوغری = εὐθός.
انله = νησος.	قومشو = γείτων.
صابه = παράμερος.	فورقو = φόβος.
ره = χεῖμαρρος.	اری = μέλισσα.
كواك = σκιά.	صاری = κίτρινος.

§. 55. Σημειωτέον ὅτι ὅταν αἱ τουρκικαί, περσικαί, καὶ ἀραβικαὶ λέξεις λήγῃσιν εἰς *ی, *, و*, σύμφωνα, τότε αἱ πλάγιοι πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ σχηματίζονται ὁμαλῶς κατὰ τὸν (§. 51. κανόνα.) ὡς: سرای = ἀνάκτορον γεν. سرایك دو ت. سرایي αἰτ.

Γύμνασμα. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις λήγουσιν εἰς *ی, *, و*, σύμφωνα νὰ κλιθῶσιν.

آی = μῆν.	آو = κυνήγιον.
چای = τέτον.	او = οἰκία.
بادشاه = βασιλεύς.	قولای = εὐκολος.
صوی = γένος.	کوی = χωρίον.

Παράγωγα ὀνόματα.

§. 56. Ὄνόματα σημαίνοντα τὸν ἐπαγγελλόμενον τέχνην τινα, ἢ κατεργαζόμενόν τι γίνονται τῇ προσθήκῃ εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων τοῦ μορίου *تجی* = *جی* ὡς *کلی* = ἄρτος *کلیکی* = ἄρτοποιός. *مو* = ὕδωρ. *موجی* = πωλητῆς ὕδατος. *آش* = φαγητόν. *آشچی* = μάγειρος.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ὀνόματα σημαίνοντα τὸν ἐπαγγελλόμενόν τι.

طاش = λίθος.	قو = θύρα.
آو = κυνήγιον.	اکین = σπαρτόν.
اکر = καρπίον.	دری = δέρμα.
سمر = σάγμα.	کلی = πλοῖον.
توتون = καπνός.	مجاتی = μαχαίριον
فایق = ἀκάτιον.	بورغان = ἐφάπλωμα.
چالغی = ὄργανον (μουσικόν)	قلیات = πάκτωσις.
طاووق = ὄρνις.	مغازه = ἀποθήκη.
فوندور = πέδιλον.	بالق = ἰχθύς.

§. 57. Εἰς τὰ διὰ τοῦ *جی* ὡς ἀνωτέρω, γινόμενα προστιθεμένων τῶν μορίων *لق* = λήκ, διὰ τὰ ἔχοντα μακράς, καὶ *لك* = λικ, διὰ τὰ ἔχοντα βραχείας φωνάς, σχηματίζονται ἀφρημένα ὀνόματα δηλοῦντα τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγελλομένου. ὡς: *بور* = σίδηρος, *بورجی* = σιδηρουργός, *بورجیلک*

= σιδηρουργία. كى = πλοτον, كجى = ναύτης, كجلك = ἡ ναυτική.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἀκολούθων λέξεων σημαινουσῶν τὸν μετερχόμενον τέχνην τινα νὰ σχηματισθῶσιν ὀνόματα δηλοῦντα τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος.

- دومنجى (دومن) = πεδελιοῦχος. كجى (اكى)
- ماكنه جى (ماكنه) = μηχανικός. كجى (كجى)
- توتونجى (توتون) = καπνοπώλης. كورجى (كور)
- لامبه جى (لامبه) = λυχνιοπώλης. جامبه جى (جام)
- پوروهيستنه جى (پوروهيستنه) = πυροσβεστής. قومپه جى (قومپه)

§. 58. Τὰ μόρια كى και لى προστιθέμενα εἰς τὸ τέλος ἀψύχων οὐσιαστικῶν ὀνομάτων, σχηματίζουν περιεκτικὰ ἢτοι ὀνόματα τόπου, δηλοῦντα τὸ μέρος ἐνθα εὐρίσκεται ὁ λη τις. سمان = ἄχυρον. سمالى = ἄχυρών. چار = χλόη. چارىلى لειμών. اغاج = δένδρον. اغاجلى = δενδρών. كجى = ἀνθος, كجلك = ἀνθών.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἐξῆς ἀψύχων ὀνομάτων νὰ σχηματισθῶσιν ὀνόματα τόπου.

طاش = λιθος.	قوم = ἄμμος.
اورمان = δάσος.	چوپ = σκύβαλον.
آبوه = κυδώνιον.	زتون = ἱλαία.
كوكرجين = περιστέρα.	اودون = ἔσθλον.
ليبون = λειμόνιον.	باروت = πυρίτις.
كور = ἀνθραξ.	اوت = χόρτον.

Τὰ μόρια كى και لى προστιθέμενα εἰς τὸ τέλος ἐπιθέτων ἢ ἐμψύχων ὀνομάτων σχηματίζουν οὐσιαστικὰ ὀνόματα ἀφρημένα ὡς: خرسزى = κλέπτης, خرسزىلى = κλοπή. چوجقى = παῖς, چوجقىلى = παιδιότης, كوزل = ὠρατός, كوزلك = ὠραιότης.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἐξῆς ἐπιθέτων νὰ σχηματισθῶσιν οὐσιαστικὰ ἀφρημένα διὰ τῶν μορίων لى και لى.

بو = καλός.	شاشين = βλάξ.
كور = τυφλός.	درين = βαθύς.
زكين = πλούσιος.	كنيش = πλατύς.
قومسو = γείτων.	يز = καθαρός.
اغير = βαρύς.	يس = ἀκάθαρτος.
اجيق = ἀνοικτός.	يوك = μέγας.
كوجك = μικρός.	يوكسك = ὑψηλός.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΟΥ.

§. 59. Τὰ ἐπίθετα ἐν τῇ τουρκικῇ γλώσσῃ προηγούνται πάντοτε τῶν οὐσιαστικῶν, μένοντα ἀμετάβλητα κατὰ τε τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰς πτώσεις. ὡς: كوجك ادم = μικρὸς ἄνθρωπος. كوجك ادملك = μικροὶ ἄνθρωποι. كوجك ادملك = μικρῶν ἀνθρώπων, ἐνθα παρατηρεῖται ὅτι: τὸ ἐπίθετον كوجك κιστὸς μὲναι ἀμετάβλητον ἐνῶ τὸ οὐσιαστικὸν ادم ἀδὲμ ἀλλάσσει ἀριθμὸν καὶ πτώσιν.

§. 60. Τὰ ἐπίθετα εἶναι πρωτότυπα καὶ παράγωγα καὶ τὰ μὲν πρωτότυπα δὲν ἔχουσιν ὠρισμένας καταλήξεις ὡς: كوك پشگبخ = μέγας. زكين زεγκين = πλούσιος. يوكسك = ὑψηλός. Τὰ δὲ παράγωγα γίνονται πρῶτον διὰ τῶν μορίων لى = λι ἢ لو = λου προστιθεμένων εἰς τουρκικὰς περσικὰς, καὶ ἀραβικὰς λέξεις ὡς: ر γερ = τόπος. رلو = ἐντόπιος. بارى γιγάρ = τραῦμα. بارلو = τραυματίας. دوك ديدلعت = κράτος. دوللو = κραταιός, ἔσοχος.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἐξῆς ὀνομάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἐπίθετα διὰ τοῦ لى και لو.

طاد = γεῦσις	اكجى = διασκέδασις.
آت = ἵππος.	چنغراق = κώδιον.

اغ = δέμα.
 قوم = ἄμμος.
 قورقو = φόβος.
 بالدیز = χρύσωμα.

سعال = πώγων.
 قان = αίμα.
 طومان = καπνός.
 ود = γάλα.

§. 64. Επίθετα σχηματίζονται δεύτερον διὰ τοῦ μορίου سر سڅ. Τὰ επίθετα ταῦτα εἶναι ἀποφατικὰ τῶν ἀνωτέρω διὰ τοῦ لو ἢ لی γινομένων. ὡς: طادلو = γείσιμος. γκυός. طادسر = ἄγευστος, ἄνοστος. دكرلی = πολύτιμος. دكرسر = ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν, ἀσήμαντος.

Γόμνασμα. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ὀνομάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἀρνητικὰ επίθετα.

قناد = πτερόν.
 ديل = γλῶσσα.
 قنار = φανός.
 دومن = πηδάλιον.
 دوز = καρδία.
 كوكه = σκιά.
 ديكن = ἄκανθα.

پری = παράθυρον.
 تری = τροφή.
 چاری = χρήματα.
 چاری = πληγή.
 سو = ὕδωρ.
 طوز = ἄλας.
 باش = κεφαλή.

§. 62. Τρίτον εἶδος παραγῶγων ἐπιθέτων εἶναι τὰ γινόμενα διὰ τοῦ μορίου باش = δάς καὶ ἰσοδυναμοῦντα πρὸς τὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκ τοῦ ὁμοῦ ἢ τῆς σὺν πρόθεσις σύνθετα. ὡς ἐκ τοῦ ارقد ارقد = βράχης. ارقدباش καὶ κατὰ συγκοπὴν ارقدباش = συνάδελφος. ἐκ τοῦ قارن قارن = κοιλία. قارنباش καὶ κατὰ συγκοπὴν قارنباش = ἀδελφός. ἐκ τοῦ یول یول = ὁδός. یولباش = συνοδοιπόρος. آد آد = ὄνομα. آدباش ὁμώνυμος.

§. 63. Τὰ επίθετα εἶναι θετικά, συγκριτικά, ὑπερθετικά καὶ ὑποκοριστικά.

Θετικά εἶναι τὰ επίθετα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ὡς τὰ ἀνωτέρω προσηγθέντα.

Τὰ συγκριτικὰ γίνονται ἐκ τῶν θετικῶν τιθεμένου πρὸ αὐτῶν τοῦ μορίου له داχά = μᾶλλον. ὡς: یول = μέγας, یول له = μεγαλύτερος. كوزل = ὠραιός. كوزل له = ὠραιότερος. زكین = πλούσιος, زكین له = πλουσιώτερος. τὸ δὲ ὄνομα, πρὸς ὃ ἀναφέρεται ἡ σύγκρισις τίθεται πάντοτε μετὰ τοῦ μορίου. دن ὡς. یول له دن = ἑμοῦ μεγαλύτερος. دن له زكین = σοῦ πλουσιώτερος.

Ἐπὶ ἀπολύτου συγκρίσεως εἶναι ἐν χρήσει τὸ μόριον انك = ἐν ὡς انك یول = ὁ μεγαλύτερος (ὄλων.) چوقچك انك كوچكى τὸ μικρότερον τῶν παιδικῶν. Ἐνίοτε παραλείπονται τὰ μόρια اي καὶ له, τὰ δὲ θετικά επίθετα μόνον ἐκφράζουσιν ἰδέαν συγκρίσεως, συντησσόμενα ὅμως πάντοτε μὲ τὸ دن. ὡς دن یول = ἑμοῦ καλλίτερος. او دن اشافی = ἐκείνου κατώτερος.

§. 64. Τὰ ὑπερθετικά γίνονται ἐκ τῶν θετικῶν διὰ τῶν τρκ. μορίων ك = λίαν. چوق = πολὺ. قانی = παρά πολὺ. καὶ τῶν ἀραβ. μορίων غایت = ἄγαν, زیاد = πλείστον. π.χ. یول ك = πολὺ καλός, κάλλιστος ἢ κάλλιστα. چوق كوزل = ὠραιότατος. زیاد غیر غایت سرد = ἄγαν σφοδρός, σφοδρότατος = πλείστον βαρὺς, βαρύτετος.

Ὡς ὑπερθετικά δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ τὰ γινόμενα διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς πρώτης τοῦ ἐπιθέτου συλλαβῆς μεθ' ἑνὸς ب س م ταῦτα ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὰ τῆς Ἑλληνικῆς μὲ τὴν πρόθεσιν κατὰ, ἢ τὸ ἐπίθετον ὄλος, σύνθετα. ὡς: قوری = ξηρός, قوب قوری = κατάξηρος. صاری = κίτρινος. یوس یورلاق = στρογγύλος. صاب صاری = ὄλοστρογγύλος. سیاه سیاه = μέλας. سیاه سیاه = κατὰμαυρος. بیاض بیاض = λευκός. بیاض بیاض = κατὰλευκός.

§. 65. Τὰ ὑποκοριστικά γίνονται προστιθεμένου εἰς τὸ

τέλος τῶν θετικῶν τοῦ μορίου. عج ὡς: أغبر = βαρὺς عج = ὄπωσοῦν βαρὺς. يو = καλὸς يو = ὄπωσοῦν καλὸς. طاب = γλυκὺς طاب = γλυκούτσικος.

Ἰποκοριστικὰ σχηματίζονται καὶ ἐξ οὐσιαστικῶν ὀνομάτων διὰ τῶν μορίων ج ἢ جف ت ἢ تف , εἰς τὰ δασύφωνα καὶ ك ἢ كز ت ἢ تف εἰς τὰ λεπτόφωνα, σημαίνουσι δὲ ταῦτα σμίκρυνσιν, χάριν θωπείας ἢ ἐμπαιγμοῦ. ὡς: ادم ἀδὲμ = ἄνθρωπος. ادمك = ἀνθρωπίσκος. (ἐπὶ κακοῦ) καὶ ادمك (ἐπὶ καλοῦ) ادمك = γνή, κυρία, فاد = καθηνηνηγάξ, جوج توتزوك = παῖς, جوجف توتزوكف = παιδάκι.

Εἰς τὰ ὑποκοριστικὰ τῶν ἐπιθέτων δυνατὸν νὰ ἀναθῶσι καὶ τὰ σημαίνοντα τὸν μετέχοντα ὀλίγον τινος ἢ κλίνοντα πρὸς τι, γινόμενα διὰ τῆς καταλήξεως مى مى . ὡς: اكشى = ξυλὸς اكشى ἐκσίμοι = ὑπόξυλος. فرمى = ἐρυθρὸς, فرمى κρημνησὴ = ἐρυθρωπὸς. احمى = πικρὸς احمى ἀτσησὴ = ἡμίπικρος.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐπιθέτων, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα, περὶ ὧν ὅμως, ὡς ἐκ ῥημάτων παραγῶγων, θέλομεν διαλάβει ἐν τῷ περὶ ῥήματος.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

§. 66. Αἱ ἀντωνυμῖαι διαίρουσιν εἰς προσωπικὰς, κτητικὰς, δεικτικὰς, ἐπιθετικὰς, αὐτοπαθεῖς, ἐρωτηματικὰς καὶ ἀόριστους.

Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμῖαι, διὰ τὸ α'. πρόσωπον εἶναι بن = ἐγὼ, καὶ πληθ. بن = ἡμεῖς. διὰ τὸ β'. πρόσωπον س = σὺ, καὶ πληθ. س = σεις. διὰ δὲ τὸ γ. او = ἐκεῖνος καὶ πληθ. ان ἢ انلار = ἐκεῖνοι. κλίνονται δὲ ὡς ἑξῆς:

δν.	بن	= ἐγὼ	πληθ.	بن	= ἡμεῖς
γεν.	بنيم	= ἐμοῦ		بنيم	= ἡμῶν
δοτ.	بنا	= ἐμοί		بنو	= ἡμῖν
αἰτ.	بني	= ἐμῆ		بنو	= ἡμᾶς

δν.	س	= σὺ	πληθ.	س	= ὑμεῖς
γεν.	سين	= τοῦ		سين	= ὑμῶν
δοτ.	سانا	= σοί		سوا	= ὑμῖν
αἰτ.	سني	= σέ		سوا	= ὑμᾶς

δν.	او	= ἐκεῖνος	πληθ.	انلار	= ἐκεῖνοι
γεν.	اونين	= ἐκεῖνου		انلارين	= ἐκεῖνων
δοτ.	اونان	= ἐκεῖνῷ		انلارنه	= ἐκεῖνοῖς
αἰτ.	اوني	= ἐκεῖνον		انلارني	= ἐκεῖνους

Παρατήρησις. Αἱ δοτικαὶ كي , كس , كا , εἶναι εὐχρηστοὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ ἐν δὲ τῇ ποιήσει καὶ ἐν τοῖς ἐγγράφοις τοῦ Σειχουλισλαμάτου ἀπαντᾶται ἡ γραφὴ پانا ك . سانا ك . انان ك .

Τὰ ز καὶ سز ἐν ᾧ καθ' ἑαυτὰ εἶναι πληθυντικὰ λαμβάνουσιν ἐνίοτε πρὸς ἔμφασιν καὶ τὸ ز λὲρ γινόμενα ز سز .

§. 67. Αἱ κτητικαὶ καταληκτικαὶ ἀντωνυμῖαι προσαρτῶμεναι πάντοτε εἰς τὸ τέλος τῶν ὀνομάτων, ὧν δηλοῦσιν τὴν κτησιν, ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὰς παρ' ἡμῖν γενικὰς τῶν προσωπικῶν. εἶναι δὲ διὰ μὲν τὸ α' πρόσωπον م καὶ πληθ. م διὰ δὲ τὸ β' ك καὶ πληθ. كز . διὰ τὸ γ' و καὶ πληθ. و . λαρὴ εἰς τὰ δασέα. λαρὴ εἰς τὰ ψιλὰ. π.χ. او ع = οἰκία. اوم ع = ἡ οἰκία μου, اوك ع = ἡ οἰκία σου, اوي ع = ἡ οἰκία του. اومز ع = ἡ οἰκία μας, اوكز ع = ἡ οἰκία σας, اوري ع = ἡ οἰκία των.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη προσκρτωμένη εἰς τὸ τέλος λέξεων, ληγουσῶν εἰς σύμφωνον ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν μετ' αὐτοῦ

SISMANOGLIO

συλλαβὴν, τῆς ὁποίας τὸ φωνῆεν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φωνῆς τῆς προηγούμενης συλλαβῆς, προφέρεται δὲ ὡς η, μακρὸν, ὅταν ἡ προηγούμενη συλλαβὴ ἔχη η, εἴτε α, μακρὸν ὄλον: *زغابو* γιωργάν = τὸ ἐράπλωμα. *زغابو* γιωργανῆμ = τὸ ἐράπλωμά μου, *زغابو* γιωργανῆν = τὸ ἐράπλωμά σου, *زغابو* γιωργανῆ = τὸ ἐράπλωμά του, *زغابو* γιωργανημῆ = τὸ ἐράπλωμά μας. *زغابو* γιωργανημῆ = τὸ ἐράπλωμά σας, *زغابو* γιωργανληρῆ = τὸ ἐράπλωμά των. ὡς ου, μακρὸν, ὅταν ἡ προηγούμενη συλλαβὴ προφέρηται ω, ἢ ου, ὄλον: *چامور* τταμοῦρ = λάσπη, *چامورم* τσαμουροῦμ, *چامورن* τσαμουροῦν, *چاموری* τσαμουροῦ. *چامورمز* τσαμουροῦμζ, *چامورکز* τσαμουροῦνζ, *چامورلری* τσαμουρληρῆ, *چامورلریم* τσαμουρληρῆμ, *چامورلرن* τσαμουρληρῆν, *چامورلری* τσαμουρληρῆ. ὡς ι, βραχὺ δὲ, ὅταν ἡ προηγούμενη συλλαβὴ ἔχη ι, ἢ ε. ὄλον: *کومسی* κιουμέσ = ὄρνιθών. *کومس* κιουμεσίμ, *کومک* κιουμεσί, *کومسین* κιουμεσί, *کومسین* κιουμεσί. *کومسین* κιουμεσίμζ, *کومسین* κιουμεσίμζ, *کومسین* κιουμεσίμζ.

Ὅταν αἱ λέξεις λήγωσιν εἰς φωνῆεν, τότε ἡ καταληκτικὴ ἀντωνυμία προφέρεται μετὰ τοῦ τελικοῦ τῶν λέξεων φωνῆεντος ἄνευ τινος παραλλαγῆς, δεχομένη μόνον εἰς τὸ γ' ἐν-πρ. *س* πρὸ τοῦ *ی* δι' εὐφωνίαν. ὡς:

آریزلی ἀριζλί *آریز* ἀριζ = κριθή *آریز* ἀριζ = κριθή
کاپوری καποῦρι *کاپور* καποῦ = θύρα *کاپور* καποῦ = θύρα
باباری βαβάρυ *بابار* βαβάρ = πατήρ *بابار* βαβάρ = πατήρ
کدی κεντῆ *کدی* κεντῆ = κύριος *کدی* κεντῆ = κύριος

Αἱ λέξεις *آندی* ἐρέντη = κύριος, *کندی* κεντῆ = ἑαυτοῦ, λαμβάνουσαι τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας ἀποβάλλουσιν

ἐν τῷ α' προσώπῳ πάντοτε, ἐν δὲ τῷ β' ἐνίοτε τὸ τελικὸν αὐτῶν *ی* ὡς: *آندک آندک آندک آندک آندک آندک آندک آندک*

Ὅσαι λέξεις λήγουσιν εἰς *ق* λαμβάνουσαι τὰς καταληκτικὰς ἀντωνυμίας τρέπουσι τὸ *ق* εἰς *ع* καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, ἐκτὸς τοῦ γ' πληθ. Τὸ δὲ τελικὸν *ک* προφέρεται μόνον ὡς *ی*. *طراق* ταράκ = κτένιον. *طراغ* ταραγήμ, *طراغک* ταραγήν, *طراقری* ταρακληρῆ. *کویک* κιοπέκ = κύων. *کویکم* κιοπεγίμ, *کویکم* κιοπεγίμ, κ.λ.π.

Γύμνασμα. Εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις νὰ προσαρτηθῶσιν αἱ καταληκτικαὶ ἀντωνυμιαί καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα.

<i>اوموز</i> = ὄμος.	<i>کومک</i> = ὑποκάμισον.
<i>توتون</i> = καπνός.	<i>بار</i> = πληγή.
<i>بیراق</i> = φύλλον.	<i>دستی</i> = λάγηνος.
<i>صاریق</i> = στρόφιον.	<i>سولگر</i> = σπόγγος.
<i>کئی</i> = πλοῖον.	<i>نجی</i> = τράγος.
<i>بوزوک</i> = δακτυλίδιον.	<i>چتی</i> = πινακίον.
<i>قه چاق</i> = ἀγκάλη.	<i>بجاق</i> = μαγαζίον.
<i>اولچک</i> = μέτρον.	<i>دوری</i> = δέσμα.
<i>قارغی</i> = βακτηρία.	<i>قوناق</i> = μέγαρον.
<i>سوری</i> = ποιμνιον.	<i>سولکی</i> = λόγχη.

§. 68. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι ὁ μὲν ἐνικός τῆς καταληκτικῆς ἀντωνυμίας προσαρτῶμενος εἰς ὄνομα ἐνᾶ ἀριθμοῦ φανερῶναι ὅτι καὶ ὁ κτήτωρ εἶναι εἰς καὶ τὸ κτῆμα ἐν. ὄλον: *اوم* ἰθίμ = ἡ οἰκία μου. *اوغلم* ὠγλοῦμ = ὁ υἱός μου. ὁ δὲ πληθυντικὸς τῆς ἀντωνυμίας προστιθέμενος εἰς ὄνομα ἐν. ἀριθμοῦ δηλοῖ ὅτι τὸ μὲν κτῆμα εἶναι ἐν, οἱ δὲ κτήτορες πολλοί. ὡς: *اومز* ἰθιμίζ = ἡ οἰκία μας, *اوغلمز* ὠγλουμοῦζ = ὁ υἱός μας. Αἱ ἀντωνυμιαί αὗται προστίθενται καὶ εἰς ὀνόματα πληθ. ἀριθμοῦ. καὶ τότε ὁ μὲν ἐνικός τῆς ἀντωνυμίας φανερῶναι ὅτι ὁ μὲν κτήτωρ εἶναι εἰς

SISMANOGLIO

τὰ δὲ κτήματα πολλά. ὡς: اولرم *ἔβλεριμ* = αἱ οἰκίαι μου, اولرلم *ἠγουλλαρχῆμ* = οἱ υἱοί μου. ὁ δὲ πληθυντικός ὅτι καὶ τὰ κτήματα πολλά καὶ οἱ κτήτορες πολλοί. ὡς: اولرمز *ἔβλεριμιζ* = αἱ οἰκίαι μας, اولرلمز *ἠγουλλαρχημιζ* = οἱ υἱοί μας.

Εἰς τὰ πληθ. ἀριθμοῦ ὀνόματα προστιθεμένης τῆς καταληκτικῆς ἀντωνυμίας κατὰ γ' πληθ. πρόσωπον, ἀποβάλλεται τὸ ἐν τῶν δύο συμπιπτόντων *ر* οἶον. اولرى *ἔβλερι* ἀντί اولررى *ἔβλερι*. اولرلى *ἠγουλλαρχῆ* ἀντί اولرلى *ἠγουλλαρχῆ*.

Αἱ καταληκτικαὶ ἀντωνυμίαι εὐρισκόμεναι εἰς τὸ τέλος τῶν ὀνομάτων κλίνονται ὁμαλῶς καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἐκτὸς τῆς τριτοπροσώπου *ى* ἧτις εἰς τὰς πλαγίαις πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ λαμβάνουσα *ن* ἀποβάλλει τὸ *ى* ἐν τῇ πρὸ αὐτοῦ γράμμα ἢναι ἐκ τῶν ἐνουμένων μετὰ τοῦ ἐπομένου. ὡς:

ἡ ζώνη μου	ἡ ζώνη σου	ἡ ζώνη του	
قوشاغيم	قوشاغك	قوشاغى	ἀντί قوشاغى
قوشاغكم	قوشاغكن	قوشاغكنك	قوشاغينك
قوشاغنه	قوشاغنه	قوشاغنه	قوشاغينه
قوشاغىنى	قوشاغىنى	قوشاغىنى	قوشاغينىنى

Ὅταν δὲ τὸ ὄνομα, τὸ δεχόμενον τὴν καταληκτικὴν ἀντωνυμίαν λήγῃ εἰς γράμμα μὴ ἐνούμενον οἶον. *و ز ر* τότε τὸ *ى* τῶν τριτοπροσώπων διατηρεῖται. ὡς:

	ὄν.	γεν.	δοτ.	αἰτ.
τὸ σάγμα του	سمرى	سمرينك	سمرينه	سمرينى
τὸ πτερόν του	قنارى	قنارينك	قنارينه	قنارينى
τὸ ὄμμα του	كوزى	كوزينك	كوزينه	كوزينى

Γύμνασμα. Τὰ ἐξῆς ὀνόματα νὰ κλιθῶσι μετὰ τῆς τριτοπροσώπου καταληκτικῆς ἀντωνυμίας.

كور = ἄνθραξ.	بوزوك = δακτυλίδιον.
اوبه = δωμάτιον.	يلىز = ἀστήρ.
اورباتى = συνέταιρος.	طاز = φλέψ.
اوموز = ἑμός.	صقال = γένειον.
آ = ὄνομα.	آرد = ὀπίσθισ.
قاشى = ὀφρύς.	اوكسورك = βῆξ.

Ὅπως εἰς τὰς προσωπικὰς οὕτω καὶ εἰς τὰς κτητικὰς καταληκτικὰς ἀντωνυμίας μεταχειριζόμεθα τὸν πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, πρὸς τιμὴν τοῦ πρὸς ὃν ἀποτεινόμεν τὸν λόγον, οἶον: پدرينىز = ὁ πατήρ σας ἀντί پدرك, پدرين = ὁ πατήρ του. قوناقلرى *κωνακλαρχῆ* = τὸ μέγαρόν των, ἀντί قوناغى *κωναγῆ* = τὸ μέγαρόν του.

Ἄλλοτε δὲ τὸ γ πρόσωπον τίθεται ἀντὶ τοῦ β' πρὸς τιμὴν τοῦ πρὸς ὃν ὁμιλοῦμεν. چاكر لرى *τσακερλερι* = ὁ δούλος των ἀντί چاكر كز = ὁ δούλος σας. ساغلهرينده = ὑπὸ τὴν αἰγίδα των, ἀντί ساغلهرينده = ὑπὸ τὴν αἰγίδα σας.

Ἐνίοτε μετὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας μεταχειριζόμεθα καὶ τὰς γενικὰς τῶν προσωπικῶν. ὡς: *م* *ارم* *πενίμ ἔδιμ* = ἡ ἐμὴ οἰκία (μου.) Ἄλλοτε δὲ παραλείπεται ἡ καταληκτικὴ, μενούσης μόνον τῆς προσωπικῆς. ὡς: سرك ارقداش *σιζίν ἀρκαδάς* = ὁ ὑμέτερος φίλος.

§. 69. Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι τρεῖς. *و* *پو*, *شو* σου καὶ او *ὦ*. Ἡ *و* εἶναι ἐν χρήτει πρὸς δεῖξιν τῶν πολὺ πλησίων κειμένων. π.χ. *و* *ادم* *πὸς ἀδὲμ* = οὗτος (ὁ πλησίον μου) ἔνθρωπος. ἐν δὲ τῷ γραπτῷ λόγῳ ἀναφέρεται εἰς δεῖξιν τῶν προηγηθέντων جواب وررى *πὸς βέτσχιλε τζεβάπ βερδι* = κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον (προηγηθέντα) ἀπάντησε. ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τοῦ ἐνικοῦ εἶναι ἐν χρήσει καὶ اشو *ἰσίου*, ἀντὶ *و* *پو*.

Ἡ *شو* σου ἀναφέρεται εἰς δεῖξιν τῶν ὀλίγων μακρὰν κειμένων (ΓΡΑΜΜ. ΟΘΩΜ. ΓΛΩΣΣΗΣ.—ῥ.)

νων ὡς: *صاؤون الدم شو او* σου ἔβι σατοὺν ἀλδὴμ = ἠγόρασα ταύτην (ἀπέναντι κειμένην) τὴν οἰκίαν. Ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ ἀναφέρεται εἰς τὰ κατωτέρω. *شو وجهه سولدی* βέτσχιλὲ σοιλεδὶ = κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον ὠμίλησε. Ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τοῦ ἑνικοῦ γίνεται καὶ *شول سول*.

Ἡ *او* ὦ, εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δεξιῶν τῶν μακρὰν κειμένων ἢ ἀπόντων ἀντικειμένων. π.χ. *او ام سولدی* ὦ ἀδὲμ σοιλε-
 δι = ἐκεῖνος (μὴ παρὼν) ὁ ἄνθρωπος εἶπε. *او او* ὦ ἔβι πὰκ = παρατήρησον ἐκείνην (μακρὰν κειμένην) τὴν οἰκίαν. Ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τοῦ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ λέγεται καὶ *اول* ὦλ.

Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι πρὸ τοῦ μορίου τοῦ πληθυντικοῦ λαμβάνουσι καὶ ἐν ᾧ μεταβαλλόμεναι εἰς *پونلار* *پونلار* σουνλάρ *پونلار* ὠνλάρ ἢ ἀνλέρ. ἐπίσης παρεντίθεται ᾧ καὶ ὅταν προσαρτηθῶσι τὰ μόρια *او* ἢ *او* ὡς: *پونلار* ὠνλάρ = ἐν τούτῳ. *پونلار* ὠνλάρ = ἐκ τούτου, *پونلار* ὠνλάρ = ἐξ ἐκείνου. κλίνονται δὲ ὡς ἐξῆς.

Ἐ ν ι κ ὸ ς		Π λ η θ υ ν τ ι κ ὸ ς	
ὄν.	<i>پو</i> πού ἢ <i>اشبو</i> ἰσπίου	<i>پونلار</i> πουνλάρ	
γεν.	<i>پونك</i> πουνούν	<i>پونلارن</i> πουνλαρὴν	
δοτ.	<i>پوك</i> πουνά	<i>پونلارە</i> πουνλαρά	
αἰτ.	<i>پوي</i> πουνού	<i>پونلارە</i> πουνλαρῆ	
ὄν.	<i>شو</i> σου ἢ <i>شول</i> σὼλ	<i>شونلار</i> σουνλάρ	
γεν.	<i>شونك</i> σουνσὺν	<i>شونلارن</i> σουνλαρὴν	
δοτ.	<i>شوك</i> σουνά	<i>شونلارە</i> σουνλαρά	
αἰτ.	<i>شوي</i> σουνού	<i>شونلارە</i> σουνλαρῆ	
ὄν.	<i>او</i> ὦ ἢ <i>اول</i> ὦλ	<i>اونلار</i> ἀνλέρ	
γεν.	<i>اونك</i> ἀνέν	<i>اونلارن</i> ἀνλερὶν	
δοτ.	<i>اوك</i> ἀνά	<i>اونلارە</i> ἀνλερέ	
αἰτ.	<i>اوي</i> ἀνή	<i>اونلارە</i> ἀνλερῆ	

Εἰς τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας προστιθεμένου τοῦ μορίου *او* σχηματίζονται αἱ παρ' ἡμῶν σχετικαὶ λεγόμεναι. οἷον:

پونلار πονλάρ = τοιοῦτος. *شول سول* σὼλ = τοιόςδε, *اول* = ὦλ = ὡς ἐκεῖνος.

Ὅταν δὲ προστεθῶσι τὰ μόρια *قدر* καὶ *نج* ἐκφράζουσι μέγεθος ἢ ποσότητα καὶ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς τηλικούτος, τοιοῦτος, κ.λ.π. ὡς: *پو قدر ايش* πὸν καθάρ ἰς = τοσαύτη ἢ τοιλικαύτη ἐργασία, *او قدر بورغونلق* ὦ καθάρ γεωργουιλύκ = τοσαύτη κούρασις, *كە قدر شو* σου καθάρ γεμέκ = τοσοῦτον φαγητόν, *پونلار پونلار* πουντζα ζεμανδάν *پونلار* = ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου.

Αἱ ἀντωνυμίαι αὗται συντασσόμεναι μετ' ὀνομάτων, προηγούνται αὐτῶν, ὡς τὰ ἐπίθετα καὶ μένουσιν ἀμετάβλητοι κατ' ἀριθμὸν καὶ πτώσιν. ὡς: *پونلار او* οἱ ἄνθρωποι οὔτοι, *پونلار او* τοιαῦται ἐργασίαι.

Αἱ ἀντωνυμίαι *اول*, *شول*, *پول*, καθ' ἑαυτὰς τιθέμεναι ἐν τῷ λόγῳ ἔχουσι ἐπιρρηματικὴν σημασίαν. ὡς: *اول اولی* ὦλ ὦλ = τοιοῦτοτρόπως ἐγένετο. *پول پونلار* *شول* σὼλ = ἔγραψεν ὡς ἐξῆς.

§. 70. Ἡ ἐπιθετικὴ ἀντωνυμία *کی* κί, σημαίνουσα τὸ ἀνήκον εἰς τινα, δὲν ἀπαντᾶται μόνη, ἀλλὰ πάντοτε προσαρτᾶται εἰς τὸ τέλος τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν, τιθεμένων κατὰ γενικὴν πτώσιν. ὡς: *پن* πέν = ἐγώ, *پنکی* πενικί = ὁ ἰδικός μου. *سن* σέν = σὺ, *سینکی* σενικί = ὁ ἰδικός σου. *او* ὦ = ἐκεῖνος, *اوی* ἀνηνκί = ὁ ἰδικός του. Εἰς τὸ τέλος τῶν ὀνομάτων ἐπίσης κατὰ γενικὴν τιθεμένων, προσαρτωμένη, ἰσοδυναμεῖ μετ' τὸ παρ' ἡμῶν ἄρθρον, ὅπερ κατὰ παράλειψιν οὐσιαστικοῦ συντάσσεται γενικῆ. οἷον: *پونلار پونلار* πουντζουγουνκί = ὁ τοῦ παιδός. *پونلار پونلار* μεκτεπινκί = ὁ τῆς σχολῆς.

Ἡ ἀντωνυμία *کی* προστίθεται εἰς τὸ τέλος τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ὀνομάτων συνοδευομένων ὑπὸ τοῦ

SISMANOGIJO
MEDIARU

اولورسي χερ νε ωλούρσα = ὅ,τι δήποτε γείνη.

Ὡς ἀόριστος ἀντωνυμία εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὸ ἀριθμητικὸν *πῖρ* = εἷς. ὡς: *πῖρ* ἀδὲμ = ἀνθρώπος τις, καὶ μετὰ τῆς δεικτικῆς *οἰ* ὦ. συντι ἐμενον γίνεται *οἰ* ὠπίρ ὡς. ὠπίρ τζωτζούκ = τὸ ἄλλο παιδίον. ἀνευ δὲ ὀνόματος ἐπὶ ὠρισμένων πραγμάτων ἢ προσώπων, λαμβάνει τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν. ὡς. *πῖρ* μιζ = εἷς ἐξ ἡμῶν. *پری گلدی* πῖρὶ γκελδί = ἦλθε τις. *پری گلدی* ὠπίρὶ γκελδί = ὁ ἕτερος ἐλθέτω.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

§. 73. Εἰς τὰ ῥήματα τῆς τουρκικῆς γλώσσης διακρίνονται δύο συζυγίαι. ἡ μὲν τῶν δασυφώνων λήγουσα εἰς *μάκ*, ἡ δὲ τῶν λεπτοφώνων λήγουσα εἰς *μέκ*. τουτέστι πᾶν ῥήμα τουρκικόν, ἔχων ἐν τῇ ῥίζῃ αὐτοῦ μίαν ἢ πλείους ἐκ τῶν μακρῶν φωνῶν α, η, ω, ου, λήγει πάντοτε εἰς *μάκ*. ὡς. *سورمق* σωρ μάκ = ἐρωτᾶν, *قبارمق* καπάρ - μάκ = ἐξοιδαίνεσθαι, *اقومق* ὠκου - μάκ = ἀναγινώσκειν. πᾶν δὲ ῥήμα, ἔχον ἐν τῇ ῥίζῃ αὐτοῦ βραχείας φωνὰς ε, ι, ο, υ, λήγει πάντοτε εἰς *μέκ*. ὡς. *سورمك* σωρ - μέκ = διαρκεῖν, ὠθεῖν, *سولمك* σοῖλε - μέκ = λέγειν, *گچمك* γχεζ - μέκ = περιπατεῖν. *اقچمك* ἴτσ - μέκ = πίνειν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἀπαρεμφατικῆς καταλήξεως. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ῥίζας δηλ. τὰς πρὸ τοῦ *μάκ* καὶ *μέκ* συλλαβὰς, αὐταὶ ὑπόκεινται εἰς τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν κανόνας τῆς ὀρθογραφίας τῶν λέξεων ἐν γένει, διαιρούμεναι ὡσαύτως εἰς μονοσυλλάβους, δισυλλάβους, καὶ ὀλίγας τρισυλλάβους. τετρασύλλαβοι ῥίζαι πρωτοτύπων ῥημάτων δὲν ἀπαντῶνται καὶ πρῶτον.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΩΝ.

§. 74. Πᾶσα ῥίζα τουρκικοῦ ῥήματος μονοσύλλαβος οὖσα καὶ προφιρομένη μὲ ὑστὸν μακρὸν (α) γράφεται πάντο-

SISMANOGLIO

τε με εν α' ως. κατα — μακ = φεύγειν. η ρίζα κατά μο-
νοσύλλαβος, έχουσα α, γράφεται كَاق προσαρτωμένης
δε και της καταλήξεως ق γίνεται قاق' πιασ — μακ
= πιέζειν, πατείν. γράφεται قاق' τακ — μακ = προσαρ-
μόζειν. γράφεται قاق' και ούτω καθεξής. (παράβλ. §. 19.)

Γύμνασμα. Τά ακόλουθα ρήματα να αντιγραφώσι τουρκιστί.

καπμάκ = άρπάζειν.	γιαζμάκ = γράφειν.
καλμάκ = μένειν.	γιακμάκ = καίειν.
άλμάκ = λαμβάνειν.	πατμάκ = θυθίζεσθαι.
άσμάκ = κρεμν.	πακμάκ = παρατηρείν.
σαλμάκ = δρμάκ.	σασμάκ = εκπλήττεσθαι.
σανμάκ = νομίζειν.	δατμάκ = γεύεσθαι.
τσάλμάκ = κλέπτειν.	σατμάκ = πωλείν.
ταρτμάκ = ζυγίζειν.	γιαπμάκ = ποιείν.
τασμάκ = πλημμυρείν.	άσμάκ = υπερβάλλειν.
σαρμάκ = περιτυλίσσειν.	βαρμάκ = άφικνεύεσθαι.

§. 75. Πάσα ρίζα τουρκικού ρήματος μονοσύλλαβος ού-
σα και προφερομένη με ήστων βραχυ ε, γράφεται χωρίς
φωνήεν' ως. κας — μέκ = κόπτειν η ρίζα κίς προφερομένη
ε, γράφεται كس προσαρτωμένης δε και της καταλήξεως
ق γίνεται كاق. έσμεκ = πνέειν γράφεται كاق (1)
(παράβλ. §. 21.)

Γύμνασμα. Τά ακόλουθα ρήματα να μεταγραφώσι τουρκιστί:

σερμέκ = απλώνειν.	τσεκμέκ = σύρειν. (τραβάν.)
γκεζμέκ = περιπατείν.	τεπμέκ = λακτίζειν.
γκετσμέκ = διέρχεσθαι.	δειμέκ = έγγίζειν.
δελμέκ = τρυπάν.	γκερμέκ = τανύειν.
έκμέκ = σπείρειν.	γετμέκ = άρκειν.
γκελμέκ = έρχεσθαι.	γενμέκ = νικάκ.

(1) Τά από φωνήεντος άρχόμενα ρήματα φυσικώ τῷ λό-
γῳ δέχονται έ λ ί φ .

έζμέκ = πιέζειν.	σετσεμέκ = εκλέγειν.
σεθμέκ = έγαπών.	έιμέκ = κλίνειν. (κύπτειν.)
σεζμέκ = διακρίνειν.	σερπιμέκ = βαντίζειν.
έρμέκ = φθάνειν.	τσελμέκ = ύποσκελίζειν.

§. 76. Πάσα ρίζα τρι. ρήματος μονοσύλλαβος ούσα και
προφερομένη με έσρε βραχυ ι, γράφεται πάντοτε με ε ως
πιλμέκ = γινώσκειν. γράφεται كاي γκιρμέκ = εισέρχεσθαι
γράφεται كاي. Όταν όμως τὸ έσρε ήναι μακρόν, η, τότε
διφορείται, γραφομένη ως επί τὸ πλείστον άιευ ε ως: σηγ-
μάκ = χωρείν. γράφεται كاي κερμάκ = θραύειν. γράφε-
ται كاي (παράβλ. §. 22. μετά της Σημ.)

Γύμνασμα. Τά ακόλουθα ρήματα να μεταγραφώσι τουρκιστί.

βιρμέκ = διδόναι.	σιλμέκ = σπογγίζειν. άπολείφαιν.
δικμέκ = βήπτειν.	πιτομέκ = κόπτειν.
διμέκ = λέγειν.	πισμέκ = ψήνειν.
πινμέκ = έπιβάνειν.	τσικμάκ = έξέρχεσθαι.
διζμέκ = ταξιθετείν.	γικμάκ = κρημνίζειν.
ίνμέκ = καταβάνειν.	σηκμάκ = σφίγγειν.
ίτομέκ = πίνειν.	γιρτμάκ = σχίζειν.
πικμάκ = κορέννυσθαι.	σισμέκ = έξουδάνεσθαι.
πιτμέκ = τελειοθεσθαι.	γικιτμέκ = υπάγειν.

§. 77. Πάσα ρίζα τρι. ρήματος μονοσύλλαβος ούσα και
προφερομένη δι' άσρε μακροῦ (ω — ου) η βραχέως (ο — υ)
γράφεται πάντοτε με ε ως. σωρμάκ = έρωτάν γράφεται
كاي σακμάκ = έξορίζειν. γράφεται كاي κουρμάκ =
κωνορίζειν. γράφεται كاي γκιρμέκ = βλίπειν. γράφι-
ται كاي και καθεξής. (παράβλ. §. 23.)

Γύμνασμα. Τά ακόλουθα ρήματα να μεταγραφώσι τουρκιστί.

πουλμάκ = εύρίσκειν.	τουτμάκ = κρατείν.
πολμέκ = διατέμνειν.	τουτμέκ = κηπνίζειν.
διωνμάκ = πήγνυσθαι.	σιωκμάκ = χώνειν.

SISMANOGLIO

δονμῆκ = στρέφειν.
 κουσμῆκ = ἐξεμῆν.
 κησμῆκ = δυσαρρεστῆσθαι.
 ὠλμῆκ = γίγνεσθαι.
 ὀλμῆκ = ἀποθνήσκειν.
 οὐτμῆκ = συμφωνεῖν.
 ὀτμῆκ = λαξεύειν.
 (6) οὐρμῆκ = κτυπῆν.
 ὀρμῆκ = πλέκειν

σοκμῆκ = ἐξυλόνειν.
 δωγμῆκ = γεννάσθαι.
 δοιμῆκ = δέρειν.
 δουρμῆκ = ἵστασθαι.
 δηρτμῆκ = ὠθεῖν.
 οὐμῆκ = ἐλπίζειν.
 ὀπμῆκ = φιλεῖν.
 οὐτσμακ = ἵπτασθαι.
 ὀλτσμῆκ = μετρεῖν.

ΠΕΡΙ ΔΙΣΥΛΛΑΒΩΝ.

§. 78. Τὰ δισύλλαβον ῥίζαν ἔχοντα τουρκικὰ ῥήματα διαιροῦνται εἰς ὁμόφωνα καὶ ἑτερόφωνα· καὶ ὁμόφωνα μὲν ὀνομάζονται ἐκεῖνα, ὧν ἀμφότεραι αἱ ῥιζικαὶ συλλαβαὶ ἔχουσι τὴν αὐτὴν φωνὴν ὅσον. $\overset{\cdot}{\alpha} \overset{\cdot}{\alpha}$ = (α—α εἴτε ε—ε), $\overset{\cdot}{\iota} \overset{\cdot}{\iota}$ εἴτε π η) καὶ $\overset{\cdot}{\omega} \overset{\cdot}{\omega}$ = (ω—ου ἢ ου—ου εἴτε ο—ο ἢ ο—ο ἑτερόφωνα δὲ λέγονται ἐκεῖνα, ἐν οἷς αἱ δύο συλλαβαὶ τῆς ῥίζης ἔχουσι διάφορα φωνήεντα π.χ. $\overset{\cdot}{\alpha} \overset{\cdot}{\eta}$ = (α—η).

Ὅμοφωνα.

§. 79. Τὰ δισύλλαβον ῥίζαν ἔχοντα τουρκικὰ ῥήματα, προφερόμενα ὁμοφώνως μὲ ἑστὸν μακρὸν (α—α) γράφονται μὲ ἓν ἔλλοφ, τὸ ὅποιον τίθεται εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν. ὡς: καπα—μῆκ = κλείειν. γράφεται $\overset{\cdot}{\kappa} \overset{\cdot}{\mu}$ οὐχὶ $\overset{\cdot}{\kappa} \overset{\cdot}{\mu}$.
 ταρα—μῆκ = κτενίζειν. γράφεται $\overset{\cdot}{\tau} \overset{\cdot}{\mu}$ οὐχὶ $\overset{\cdot}{\tau} \overset{\cdot}{\mu}$ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. (παράβλ. §. 25.)

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:
 καμασῆκ = θαμβοῦσθαι. καραρμῆκ = ἀμαυροῦσθαι.
 καζανμῆκ = κερδαίνειν. ἀγαρμῆκ = λευκαίνεισθαι.
 δαγιανμῆκ = στηρίζειν. ἀλδατμῆκ = ἀπατῆν.
 γιανασῆκ = πλησιάζειν. καπάρμῆκ = ἐξοιδαίνεισθαι.
 σαλλαμῆκ = σείειν. γιαλβαρμῆκ = παρακαλεῖν.

ἀσκαμῆκ = γιολαίνειν. ἀραμῆκ = ζῆτειν.
 γηκλαμῆκ = λέγειν. γιαραμῆκ = χρησιμεύειν.
 ἀγλαμῆκ = κλαίνειν. σαραρμῆκ = κίτρινίζειν.
 γιασῆκ = ζῆν. σακλαμῆκ = κρούπτειν.
 ἀτλαμῆκ = πηδῆν. ἀλαμῆκ = κατακλυδάνειν

§. 80. Τὰ δισύλλαβον ῥίζαν ἔχοντα τουρκικὰ ῥήματα, προφερόμενα ὁμοφώνως μὲ ἑστὸν βραχὺ (ε—ε) γράφονται χωρὶς φωνῆεν. ὡς: πεκλεμῆκ = περιμένειν. γράφεται $\overset{\cdot}{\kappa}$. πετζεμῆκ = κατορθώνειν. γράφεται $\overset{\cdot}{\kappa}$ (παράβλ. §. 27.)

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:
 παγενμῆκ = ἀρέσκειν. γκεδῆμῆκ = χαλαροῦσθαι.
 ἐτλεμῆκ = ἡσκιάζειν. ἐτλεμῆκ = κάμνειν. (βοηθ.)
 ἐκλεμῆκ = ἐπιπροσθέτειν. ἐσλεμῆκ = ἀναμιγνύειν πῦρ.
 ἐσνεμῆκ = χασμασθαι. γκεπερμῆκ = ψοφῆν.
 πελλεμῆκ = κατανοεῖν. πεσλεμῆκ = ἐκτρέφειν.
 ἐμζεμῆκ = ἐκμυζῆν. τσεμρεμῆκ = ἀνασκυμβόνη-
 πεζεμῆκ = στολιζέσθαι. πενζεμῆκ = ὁμοιάζειν. (σθαι.
 δεπερμῆκ = συγκινεῖν. δνεμῆκ = δοκιμάζειν.

§. 81. Τὰ δισύλλαβον ῥίζαν ἔχοντα τρ. ῥήματα, προφερόμενα διὰ δύο ἑστὰ (η—η) μακρῶν ἢ βραχέων, γράφονται μὲ ἓν $\overset{\cdot}{\eta}$ τὸ ὅποιον τίθεται εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν. ὡς: ἰσιτμῆκ = ἀκούειν. γράφεται $\overset{\cdot}{\eta}$. ἡσπρμῆκ = δάκνειν. γράφεται $\overset{\cdot}{\eta}$.

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα νὰ μεταγραφῶσι τουρκιστί:
 ἡσπρμῆκ = θερμαίνεισθαι. κηδερμῆκ = συστρέφειν.
 ἰντζιτμῆκ = πειράζειν. τσηπρμῆκ = προσκαλεῖν
 διοιλμῆκ = ἀναζῆν. ἡσπτμῆκ = θερμαίνειν.
 διδῆμῆκ = συνάγειν. ἰσκηρμῆκ = ἔχειν λυγμόν.
 σιδισμῆκ = διεκρεύγειν. ἰλιτμῆκ = συμπεριπλέκεσθαι

§. 82. Τὰ δισύλλαβον ῥίζαν ἔχοντα τουρκικὰ ῥήματα, προφερόμενα διὰ δύο ἑστὰ μακρῶν ἢ βραχέων ($\overset{\cdot}{\omega} \overset{\cdot}{\omega}$)

ή $\frac{2}{8} - \frac{2}{8}$ γράφονται με و κατ' ἀμφοτέρως τὰς συλλαβάς.
π.χ. ώτουρμάκ=κάθησθαι. γράφεται اوتورمق , άκουρμέκ
=βήγειν. γράφεται اوكورمك . (παράβλ. §. 30.)

Γύμνασμα. Τὰ ἐξῆς ῥήματα νά μεταγραφῶσι τουρκιστί.

ώκουμάκ=άναγινώσκειν.	συπυρμάκ=σαρόνειν.
τωκουμάκ=ύφαίνειν.	ύσημάκ=κρυόνειν.
ώνουτμάκ=λησημονιέν.	γκιοζακμάκ=φαίνεσθαι.
ούγυουμάκ=ύπνώττειν.	πασκουμάκ=περιόφάινειν.
γιογυουμάκ=ζυμόνειν.	τσηρημάκ=σήπασθαι.
κουρουμάκ=ζηραίνεσθαι.	σογινημάκ=σθένυσθαι.
κουδουρμάκ=λυσάζειν.	κισηπυρμάκ=άφρίζειν.
γιορημάκ=βαδιζειν.	τσηκιορμάκ=πτύειν.
γκιοτυρμάκ=άπάγειν.	ύρημακ=φυσάν

Εξαιρείται τὸ قورمق πυγιοουμάκ=δριζειν.

Ἐτερόφωνα.

§. 83. Εἰς τὰ ἑτερόφωνον ἔχοντα τὴν δυσύλλαβον ῥίζαν, δυνατόν τῆς α' συλλαβῆς προφερομένης με' ἑστὸν μακρὸν ἢ βραχὺ, ἢ δευτέρα νά ἔχη ἑστὸς μακρὸν ἢ βραχὺ ($\text{α} - \text{η}$) ($\text{ε} - \text{ι}$) ἢ τάνάπαλιν τῆς πρώτης προφερομένης δι' ἑστὸς μακροῦ ἢ βραχέως ἢ δευτέρα νά ἔχη ἑστὸν μακρὸν ἢ βραχὺ ($\text{η} - \text{α}$) ($\text{ι} - \text{ε}$) εἴτε τῆς πρώτης ἔχούσης ἄσπρὸ μακρὸν ἢ βραχὺ ἢ δευτέρα νά ἔχη ἑστὸν μακρὸν ἢ βραχὺ. ($\text{η} - \text{ο}$) ($\text{ο} - \text{ω}$) ($\text{α} - \text{ο}$) ($\text{ο} - \text{ε}$).

§. 84. Ὄταν τὰ δυσύλλαβον ἔχοντα ῥίζαν τουρκικῆ ῥήματα προφέρωνται ἑτεροφώνως, δεχόμενα ἑστὸν μακρὸν μὲν τῇ ἐν πρώτῃ, ἑστὸ δ' ἐν τῇ δευτέρῃ συλλαβῇ, γράφονται με' ἐν μόνον ἔλλιφ, ὅπερ τίθεται πρὸς παράστασιν τοῦ μακροῦ α, . ὡς. παγρημάκ=φωναζειν. γράφεται قغرف . καρσο-
μάκ=άναμιγνύεσθαι. γράφεται قارشمق .

Σημ. Ἄν ἡ ῥίζα φωνηεντοληκτῆ, τότε καὶ διὰ τὸ ἑστὸς

γράφεται ἐν و ὡς. τανημάκ=γνωρίζειν. γράφεται قئلم

Γύμνασμα. Τὰ ἐξῆς ῥήματα νά μεταγραφῶσι τουρκιστί.	
παρησμάκ=συμφιλιούσθαι.	παρηνμάκ=ύποσκέπτεσθαι
γζανηλμάκ=λανθάνεσθαι.	σαληνμάκ=διακυμαίνεσθαι
παγιλμάκ=λειποθυμιέν.	καζημάκ=ξέειν.
δαρηλμάκ=δυσαρεστεισθαι.	τσαλησμάκ=προσπαθειν
χαικηρμάκ=φωνασκείν.	άλησμάκ=συνειθίζειν.
τασημάκ=μετακομίζειν.	τσαγρημάκ=φωναζειν.
άκσηρμάκ=πτερνίζεσθαι	άγρημάκ=άγγειν.
σακηνμάκ=προφυλάττεσθαι.	άτζημάκ=λυπείσθαι.
γιαπησμάκ=κολλάσθαι.	άγιομάκ=διαχωρίζειν.
δανησμάκ=συμβουλεύεσθαι.	άτζκμακ=πεινάν.

§. 85. Ὄταν τὰ δυσύλλαβον ἔχοντα ῥίζαν τουρκικῆ ῥή-
ματα προφέρωνται ἑτεροφώνως, δεχόμενα ἑστὸν βραχὺ μὲν
ἐν τῇ πρώτῃ ἑστὸ δὲ βραχὺ ἐν τῇ δευτέρῃ συλλαβῇ, γρά-
φονται με' ἐν و ἐν τῇ δευτέρῃ συλλαβῇ πρὸς παράστασιν
τοῦ βραχέως و , ὡς. τσεβιρμάκ στρέφειν. γράφεται صبرمق
έγιρμάκ=κλώθειν. γράφεται صبرمق καὶ καθεξῆς.

Γύμνασμα. Τὰ ἐξῆς ῥήματα νά μεταγραφῶσι τουρκιστί.	
σεμιρμάκ=παχόνειν.	δελιρμάκ=τρελλαίνεσθαι.
έριμάκ=λύεσθαι.	έσκιρμάκ=παλαιούσθαι.
έγριλμάκ=λυγίζεσθαι.	δεισιρμάκ=άλλάσσειν.
σεγριτμάκ=τρέχειν.	γκετσικμάκ=βραδύνειν.
δειριμάκ=άνατρέπειν.	γκειριμάκ=περιτρώγειν.
έκσιμάκ=ζυνίζειν.	γκεβισμάκ=αυρηκάσθαι.

§. 86. Ὄταν εἰς τὰ δυσύλλαβον ἔχοντα ῥίζαν καὶ ἑτερο-
φώνως προφερόμενα τουρκικῆ ῥήματα ἡ πρώτη συλλαβῇ ἔ-
χη ἑστὸς ἢ δὲ δευτέρα ἑστὸν μακρὸν ($\text{η} - \text{α}$) ἢ $\text{η} - \text{α}$ ἢ δευ-
τέρα μόνον συλλαβῇ δέχεται ἔλλιφ. ὡς. σηνζμάκ=δοκι-
μάζειν. γραπτέον صنمق κησκανμάκ=ζηλοτυπειν. γρά-
φεται قئلم .

Γύμνασμα. Τὰ ἐξῆς ῥήματα νά μεταγραφῶσι τουρκιστί.

SISMANOGLIO
MISERICO

τηρμανμάκ=ανάβηχθαι.	κηταλταμάκ=βραχύνειν.
σημαμαμάκ=επιθροσύνεσθαι.	σηθαμαμάκ=κονίζν.
σηλάμαμάκ=άλγειν.	πιρακμαμάκ=ιφθήνειν.
ιναμαμάκ=πιστεύειν.	κηναμαμάκ=ελέγγειν.
τηκαμαμάκ=επικλείειν.	κηζαμαμάκ=ιουθριαν.
γικαμαμάκ=πλύνειν.	ήσλαμαμάκ=βρέχειν τι.

§. 87. Όταν εις τὰ δισύλλαβον έχοντα ρίζαν και έτεροφώνως προφερόμενα τουρκικά ρήματα ή πρώτη συλλαβή έχη έσπε ή δε δευτέρα ύστών βραχεία, τότε μόνον ή πρώτη συλλαβή λαμβάνει *ε*. ώς: ιστεμακ=θέλειν. γράφεται *استه* | ιμενμακ=δρέγεται. γράφεται *امنه* | κ.τ.λ.

Σημειωτέον ότι πολλάκις τὰ ρήματα του τύπου τούτου δέχονται και εν τή δευτέρη συλλαβή «ε» προς παράστασιν τής βραχείας φωνής ε, τούτο δε όπως διακρίνονται από άλλα ρήματα τής αύτης γραφής, διαφόρου όμως προφοράς και σημασίας. οίον: πιλεμακ=χωνίζειν. γράφεται *امله* προς διάκρισιν από του πιλεμακ=ήξειν, γραφομένου *امله* | δινλεμακ=χρωσθαι *امله* προς διάκρισιν από του *امله* | δικιλεμακ=δρθοσθαι. και καθεξής. Η παρατήρησις αυτή εφαρμόζεται και εις πολλά άλλα τουρκικά ρήματα, εις τὰ όποια εν παρομοίαις περιστάσειν παρενείρονται τὰ έρθογραφικά γράμματα *ε*, *ε*, *ε*, *ι*, αναλόγως τής ανάγκης, προς αποφυγήν πάσης συγχύσεως.

§. 88. Όταν εις τὰ έτεροφώνως προφερόμενα δισύλλαβα ρήματα ή πρώτη συλλαβή τής ρίζης έχη ότερό ή δε δευτέρα ύστών μακρά, τότε άμφοτεραι λαμβάνουσι τὰ ανάλογα φωνήεντα ήτοι ή μόν πρώτη βράβ ή δε δευτέρα ελίφ. ώς: ούσανμακ=πάσχειν κόρον. γράφεται *ارصاق* | κωπαρμακ=άποσπών *ارصاق* | και καθεξής.

Γύμνασμα. Τὰ έξής ρήματα να μεταγραφώσι τουρκιστί:

ουζλασμάκ=συμβιάζεσθαι.	κωκλαμαμάκ=όσφραίνεσθαι
γιουμαμαμάκ=μαλακύνεσθαι.	ουγιανμαμάκ=ξυπνών.
κουρταμαμάκ=σώζειν.	σουσαμαμάκ=διψών.
δωλασμάκ=περιφέρεισθαι.	ώκσάμαμάκ=θωπεύειν.
κωτζαμαμάκ=γηράσκειν	πωγιαμαμάκ=βάσειν
ουζαμαμάκ=παρατείνεσθαι.	πωσάμαμάκ=διαζευγνύειν.
ουτανμαμάκ=αίθεισθαι.	κουσάμαμάκ=περιζώνειν.
τζωγαλαμαμάκ=αυξέσθαι.	δωγραμαμάκ=κερματίζειν
πουδαμαμάκ=κλαδεύειν.	σουδαμαμάκ=ποτίζειν.

§. 89. Όταν τὰ του άνωτέρω τύπου ρήματα ήναι βραχύφωνα, μόνον ή πρώτη συλλαβή δέχεται «ο» ή δε δευτέρα λαμβάνει «ε» εάν λήγη εις φωνήεν' ώς: άρενμακ=μανθάνειν. *امرك* | γκιστερμακ=δεικνύειν. *امرك* | άδεμακ=πληρόνειν. *امرك* | δοσεμακ=διακοσμείν. *امرك* |

§. 90. Ρήματα τρισυλλάβου ρίζης πρωτότυπα εύρηνται όλίγα εν τή τουρκική και ταύτα δύναται τις να γράφη άπταιστώσ έχων υπό έψιν ότι τὸ ότιυρόμακρόν ή βραχύ παρίσταται πάντοτε διά «ο» τὸ μακρόν ύστών δι' «ε» και τὸ βραχύ έσπε διά «ε» τὰ δε βραχύ ύστών και μακρόν έσπε έννοοσονται μεταξύ δύο συμφώνων πάντοτε, αλλά δι' ούθενός φωνήεντος παρίστανται. ώς: πάγκσλαμακ=διωρείσθαι. *امرك* | σπτοσραμακ=πιδών. *امرك* |

Γύμνασμα. Τὰ έξής ρήματα να μεταγραφώσι τουρκιστί:

γιουβαρλαμαμάκ=κυλίειν.	άγιτλαμαμάκ=ελέγγειν.
γιαλτακλανμαμάκ=κολακεύειν.	όρελεμακ=συνθλίβειν
ήσμαρλαμαμάκ=παργγελλειν.	κωγαλαμαμάκ=καταδιώκειν
τιπαρλαμαμάκ=ιπάγειν, βίβ.	κηζηκλαμαμάκ=γαργαλίζειν
γιακκηλανμαμάκ=έντηχειν.	σαγικλαμαμάκ=παραλαλείν

Ύπορκτικόν ρήμα *امرك* | εϊμακ=είναι

§. 91. Τὸ ύπαρκτικόν ρήμα *امرك* | =είναι, άχρηστον εν τή άπαρεμφάτω, εύρηται μόνον εις τινας χρόνους τής όρισ-

τικῆς, τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους συμπληροῖ ἐκ τοῦ اولی اولی-
μάκ=γίγνεσθαι, ὑπάρχειν, ὅπως καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἐστὶ
συμπληροῖ τοὺς ἑλλειπει: αὐτοῦ χρόνους ἐκ τοῦ γίγνεσθαι.

Ἐνεστώ: ای در سز از در ὅπερ ἐπίψιλῶν
προφέρεται ایم سین دیو از سینیز دیولέρ
ایکجی سز ایکجی سز ایکجی سز ایکجی سز
εἶμαι, εἶσαι, εἶναι φύλαξ, εἶμεθα, εἴθε εἰσὶ φύλακ.
καὶ ἐπὶ δασείων ἤμ σὴν δὴρ ἤζ σηνήζ δηρλέρ.
آشیدرز آشجی سز آشجی سز آشجی سز آشجی سز
εἶμαι εἶσαι εἶναι μάγειρος κ.τ.λ.

Παραταττικός= ایدر ایدرک ایدی ایدی
Ἐπίψιλῶν ἰδیم ἰδίν ἰδί ἰδικ ἰδινίζ ἰδیلέρ.
Ἐπὶ δασείων ἠδὴμ ἠδὴν ἠδὴ ἠδὴκ ἠδηνήζ ἠδηνλέρ.

Παρακείμε. ایشر ایشرک ایشر ایشر
Ἐπίψιλ. ἰμίσیم ἰμίσιν ἰμίσ ἰμίσίζ ἰμίσινίζ ἰμίσλέρ
Ἐπὶ δασ. ἠμῆτῆμ ἠμῆτῆσν ἠμῆτ ἠμῆτῆζ κ.τ.λ. (α).

Ἵποθετικός ایسر ایسرک ایسر ایسر
Ἐπίψιλῶν ἰτέμ ἰτέν ἰτέ ἰτέκ ἰτενίζ ἰτελέρ
Ἐπὶ δασείων ἠσάμ ἠσάν ἠσά ἠσάκ κ.τ.λ.

Μετοχὴ χρονικὴ کن ἰκέν = ἐν ᾧ ἦν.
Ἀναφορικὴ ایوکی ἰδουگی = ὅτι ἦν.

Τὸ ἀρνητικὸν τοῦ کز σχηματίζεται προτασσομένου τῶν
εὐχρηστων αὐτοῦ χρόνων, τοῦ μορίου کز δεγίλ=οὐχί. οἶον:

(α) Τὸ ای εἰ καὶ ἐσημειώθη ὡς παρακείμενος, ἐν τούτοις
δὲν ἔχει τοιαύτην σημασίαν· ἀλλὰ σχημαίνει, ἄδεται, λέγεται
ὅτι, ἢ λέγουσι δὴθεν καὶ τὰ τοιαῦτα οἶον: آشجی ایشر
ὅτι δὴθεν ἤμην μάγειρος.

کز ایم δεγίλیم=δὲν εἶμαι. کز ایم δεγίλ ἰδیم=δὲν ἤμην.
کز ایشر δεγίλ ἰμίσیم=δὲν ὑπῆρξα δὴθεν. کز ایشر
ἰσέیم=ἐν μὴ ᾧ. کن کز δεγίλ ἰκέν=ἐν ᾧ δὲν εἶμαι ἢ δὲν
ἤμην.

§. 92. Εἰς τὸ ὑπαρκτικὸν کز προστιθεμένου τοῦ ἑλλει-
ποῦس وار βάρ σχηματίζεται τὸ βῆμα ὑπάρχειν. ὡς:

- وار βάρημ=ὑπάρχω. κτλ.
- وار ایم βάρηδημ=ὑπῆρχον. κτλ.
- وار ایشر βάρηδητῆμ=δὴθεν ὑπῆρξα. κτλ.
- وار ایم βάρησάμ=ἐὰν ὑπάρχω. κτλ.
- وار کن βάρ ἰκέν=ἐν ᾧ ὑπάρχει ἢ ὑπῆρχε.

Τὸ ἀρνητικὸν τοῦ οὗτω σχηματιζομένου ὑπαρκτικοῦ βῆ-
ματος γίνεται διὰ τοῦ ἐπίσης ἑλλειποῦس یوق=γινώσκ. ὡς:

- یوق ایم γινώσκیم ἢ γινώσκουμ=δὲν ὑπάρχω.
- یوق ایم ἢ یوق ایشر γινώσκ ἰδیم ἢ γινώσκουδουμ=δὲν ὑπῆρχον
- یوق ایشر γινώσκουμούσ ουμ=δὴθεν δὲν ὑπῆρξα.
- یوق ایم γινώσκ σαμ=ἐὰν δὲν ὑπάρξω.
- یوق کن γινώσκικέν=ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει.

Ἡ τουρκικὴ γλῶσσα στερουμένη τοῦ βῆματος ἔχω, σχη-
ματίζει τοῦτο περιφραστικῶς διὰ τοῦ ἑλλειποῦس وار βάρ καὶ
τῆς τὸ κτῆμα σημαίνουσας λέξεως, μετὰ τῆς κτητικῆς ἀν-
τωνυμίας, ὅπως τοῦτο μεταχειρίζεται πολλάκις ἡ ἀρχαία
ἑλληνικὴ. ὡς: ἔχω οἰκίαν. λέγεται وار ایμ βάρ=οἰκί-
α μου ὑπάρχει. ἤτοι ἔστι μοι οἶκος. ἔχω χρήματα. وار
پارام βάρ, ἤτοι ἔστι μοι χρήματα. πολλοὺς ἀγαθοὺς φί-
λους ἔχω. وار عزیز احبابم کز پیک توأم آذیز آخپاتیم
βάρ. ἤτοι πολλοὶ καγαθοὶ φίλοι ὑπάρχουσιν ἐμοί.

Ἐνίοτε δὲ τὸ وار βάρ εἶναι ἐν χρήσει καὶ μετὰ τῶν προ-
σωπικῶν ἀντωνυμιῶν, δεχομένων τὸ μόριον کز δέ. ὡς:
وار قوشم پندل پیر کούس βάρ,=ἐν ἐμοί ὑπάρχει πτη-
νόν. δηλ. ἔχω πτηνόν. ἀντί وار قوشم پیر کουσούم βάρ

سزده آتش یوق سیژده آتس ییوک ή آشکر یوق آتسینیژ γιώκ
=δεν έχετε πυρ. وار تویون وان واندά τυτάν βάρ ή داری توی
τυτανδ βάρ=έχει καπνόν κτλ.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΩΝ.

§. 93. Τα ρήματα της Τουρκικής ενεργητικά ή παθητικά, ουδέτερα ή μέσα, υπάγονται ως ειρηται εις δύο συζυγίας. την των δασυφώνων λήγουσαν εν τη άπαρεμφάτω εις مق και την των λεπτοφώνων λήγουσαν εν τη άπαρεμφάτω εις ك.

§. 94. Έγκλίσεις ή τουρκική έχει πέντε. όριστικήν, προστακτικήν, εύκτικήν, άπαρέμφατον και μετοχήν.

§. 95. Οί χρόνοι διαιρούνται εις άρχικούς, παρωχημένους, διηγηματικούς και ύποθετικούς.

Οί άρχικοί χρόνοι της όριστικής είναι βξ. ενεστώς θετικός, ενεστώς προσδοκώμενος ή ιστορικός, μέλλον, άόριστος, παρακείμενος και μέλλον της ανάγκης.

§. 96. Ο θετικός ενεστώς (حال) φανερόναι πράξιν, ήτις γίνεται, καθ' ήν ώραν όμιλουμέν' σχηματίζεται δε άποβαλλομένου του άπαρεμφατικού ك ή مق και προστιθεμένων των καταλήξεων رور γιώρουμ(1) رورسك γιώρσουν' رور γιώρ' رورر γιώρουζ' رورسكز γιώρσουνουζ' روررر γιωρ-
λάρ. π.χ. του ρήματος قالی كالمان=μένειν ο θετ. ενεστώς είναι قالیورم كالهیغوروم. قالیورسك كالهیغورسوں. قالیور كالهیغور كالهیغورسوں. قالیورسكز كالهیغورسوںوئ.

(1) Αί καταλήξεις άπασαι των άρχικών χρόνων σχηματίζονται συγχωνευομένου εν αύταις του ενεστώτος του ύπαρκτικού ك! εκτός του άόριστου, όστις σχηματίζεται διά του παρατακτικού του ύπαρκτικού.

قالیورر كالهیغورلار. επίσης του كك γκελμεκ=ερχεσθαι
ο θ. ενεστώς رورم گكلیغوروم. رورسك گكلیغورسوں
روررر گكلیغور كالیوررر گكلیغوروئ. رورسكز گكلیغور-
سوںوئ. رورررر گكلیغورلار.

Ένίοτε κατόπιν της ρίζης προστίθεται • και μετά τουτο ή κατάληξις γιώρουμ. ως: εκ του رورم لارم γραφειν γίνεται رورم لارم لارم گكلیغوروم. رورسك لارم لارم گكلیغورسوں κτλ.

Η κατάληξις του ع' εν. προσώπου γραφεται κατά τρεις τρόπους ك, سن και سن, ενταύθα έπροτιμήθη ή διά σαγήρ νοϋν γραφή, ως μάλλον ευχρηστος.

Παρατήρησις. Η κατάληξις γιώρ, ει και δασύφωνος καθ' έαυτήν, προσαρτάται όμως εις τό τέλος δασυφώνων τε και λεπτοφώνων ρημάτων, προφερομένη και επί λεπτοφώνων δασέως. ως: رورم گكلیغوروم, رورررر βιρίغوروم, روررررρ πιλίغوروم. ή προφορά αύτη είναι μάλλον ίδίωμα των εν Κων/πόλει Όθωμανών, καθότι πολλαχού της Όθ. αυτοκρατορίας, μάλιστα δ' εν Άνατολή, ένθα ή γλώσσα διετήρησε μάλλον τον άρχαϊκόν αύτης τύπον, επί λεπτοφώνων ρημάτων ή κατάληξις αύτη προφέρεται λεπτόως. πχ. τό رورم προφέρεται گكلیغوروم, ούχι δε گكلیغوروم και τά τοιαύτα.

Γύμνασμα Έκ των άκολουθών άπαρεμφάτων να σχηματισθώσιν ενεστώτες θετικοί, καθ' ελα τά πρόσωπα.

رورم لارم = γραφειν.	رورم لارم = περιπατειν.
رورم لارم = παρατηρειν.	رورم لارم = άγαπαñ.
رورم لارم = πωλειν.	رورم لارم = πνεειν.
رورم لارم = πατειν. (πιέζειν.)	رورم لارم = λακτιζειν.
رورم لارم = άνοιγειν.	رورم لارم = σπειρειν.

§ 97. Ο μέλλον (مستقبل مoustakpél) φανερόναι πράξιν, ήτις θέλει γείνει εν τω μέλλοντι. σχηματίζεται δε προστιθε-

SISMANOGLIO MEGARDO

ταλήξεως ταύτης λαμβάνουσι καὶ ἐν αὐτῷ ὡς:
 قوللاور قوللاورسك قوللاورم — قوللاور قوللاور
 قوللاور قوللاورسك قوللاورم — قوللاور قوللاور
 قوللاور قوللاورسك قوللاورم — قوللاور قوللاور
 قوللاور قوللاورسك قوللاورم — قوللاور قوللاور

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἐξῆς πολυσυλλαβῶν φωνηεντολήκ-
 των τε καὶ μὴ νὰ σχηματισθῆ προσδοκώμενος ἐνεστώς.

طوراتق = προβαίνειν	قلاق = κρύπτειν.
قرايق = κερδίζειν.	قازيق = ἔξειν.
قلايق = πλησιάζειν	سوروكك = σύρειν.
سولك = λέγειν.	اوزلايق = συμβιβάζεσθαι
قلاق = ἐννοεῖν	اركك = ἀναλύεσθαι.

Προστακτική

§ 103. Προστ. ὁ προσώπου (امر حاضر) ἀποτε-
 λείται ἐν μὲν τῷ ἐνικῷ ὑπ' αὐτῆς τῆς ρίζης τοῦ ῥήματος,
 ἧτις μόνον ὅταν προφέρηται μὲ ὑστὴν βραχὺ ε λαμβάνει ἐν
 τῇ προστακτικῇ • ὡς: كل كلمك — ياز يازمق — اوقو اوقومق —
 ληξιν يكر ه يك ὡς:

سوليك ه سوليك سولم — يازيك ه يازيك ياز — كل كليك ه كل كليك كل
 اوقويك ه اوقويك اوقو —

Ἡ δὲ τοῦ γ προσώπου (امر غائب) γίνεται διὰ
 τῶν καταλήξεων سون διὰ τὸν ἐνικὸν καὶ سونρ διὰ τὸν πλη-
 θυντικόν. ὡς:

كلون كل — يازونر يازونر ياز — سولونر سولونر سولم —
 اوقونر اوقونر اوقو — كلونر

Εὐκτική.

§ 104. Ἡ εὐκτική (فعل التزامي) γίνεται

προστιθεμένου ἐνός • ἢ αὖ ἐν ἡ ρίζα λήγη εἰς φωνῆεν καὶ
 ἀκολουθῶ: τῶν καταλήξεων م س ك • م س ك • م س ك αἵτινες εἰς
 μὲν τὰ δασύφωνα προφέρονται γίμ.σὴν, (α), λῆμ, σηνῆζ,
 λάρ. εἰς δὲ τὰ λεπτόφωνα. γίμ, σὴν, (ε), λίμ, σινίζ, λέρ. ὡς:

كل م س ك م س ك م س ك م س ك م س ك م س ك
 كل م س ك م س ك م س ك م س ك م س ك م س ك م س ك

Ἀπαρέμφατος.

§. 105. Ἡ ἀπαρέμφατος, ὡς εἴρηται, λήγη εἰς ق καὶ
 ك ἀπαντᾶται δὲ καὶ κατὰ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν τρεπομέ-
 νου τοῦ τελικοῦ ق εἰς ع τοῦ δὲ ك προφερομένου ὡς ق οἴ-
 ον: يازمق يازمق = τὸ γράφειν, δοτ. يازمق يازمق = εἰς
 τὸ γράφειν, αἰτ. يازمق يازمق = τὸ γράφειν. كورمك
 كورمك = τὸ βλέπειν, δοτ. كورمك كورمك = εἰς τὸ
 βλέπειν, αἰτ. كورمك كورمك = τὸ βλέπειν.

Ἐκ τῆς κυρίως ἀπαρέμφατος σχηματίζονται ὀνομαστικά ἀ-
 παρέμφατα α' διὰ τῆς προσθήκης τῶν μορίων λήκ καὶ
 λίκ. ὡς:

قالق = καλμακλήκ.	ورمك ورمك = βιρμεκλήκ.
بولق = πουλμακλήκ.	يلك يلك = πιλμεκλήκ.
قرمق = κερμακλήκ.	كيرمك كيرمك = γκιρμεκλήκ

β' διὰ τῆς τροπῆς τῶν τελικῶν ق καὶ ك εἰς • ὡς:

قالق = καλμά.	ورمه ورمه = βιρμέ.
بولق = πουλμά.	يلمه يلمه = πιλμέ.
قرمق = κερμά.	كيرمه كيرمه = γκιρμέ.

Τὰ ὀνομαστικά ταῦτα ἀπαρέμφατα καθ' ἑαυτὰ ἀπρόσωπα
 ὄντα, μεταβάλλονται εἰς προσωπικά, προστιθεμένων εἰς τὸ
 τέλος αὐτῶν τῶν κτητικῶν καταληκτικῶν ἀντιωνυμιῶν. οἶον:
 قالق كالق = τὸ μένειν μου, قالق كالق = τὸ μένειν σου,
 قالق كالق = τὸ μένειν μου, قالق كالق = τὸ μέ-

νειν του. *كلمة* καλυακληγημηζ = τὸ μένειν μας, *كلمة* καλυακληγηνηζ = τὸ μένειν σας, *كلمة* καλυακληκλαρη = τὸ μένειν των· τὰ δὲ λήγοντα εἰς ὁ λαμβάνοντα τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας ἀποβάλλουσι τοῦτο μόνον εἰς τὸ γ' πρόσωπον ὡς: *كلمة* καλυαμ = τὸ μένειν μου, *كلمة* καλυαν, *كلمة* καλυαση. *كلمة* γκελυμε = τὸ ἔλθειν μου, *كلمة* γκελυμεν, *كلمة* γκελυμεσι, *كلمة* γκελυμεμιζ, *كلمة* γκελυμενιζ, *كلمة* γκελυμελερι.

Ἡ καταληκτικὴ ἀντωνυμία κλίνεται καὶ μετὰ τῶν ὄν. ἀπαρεμφάτων, ὁμαλῶς καθ' ἃ ἐν τῇ § 68. εἴρηται.

† Γόμμασμα. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ὀνομαστικὰ ἀπαρέμφατα τῶν ἀνωτέρω δύο εἰδῶν καὶ κλιθῶσι μετὰ τῆς τριτοπροσώπου καταληκτικῆς ἀντωνυμίας.

<i>قاي</i> = ῥίπτειν.	<i>قولاي</i> = μεταχειρίζεσθαι.
<i>قراي</i> = κτενίζειν.	<i>كجاي</i> = διέρχεσθαι.
<i>صراي</i> = χιτρινίζειν.	<i>كولاي</i> = γελάειν.

Μετοχή.

§. 406. Κυρίως αἱ μετοχαὶ ἐν τῇ τουρκικῇ εἶναι τρεῖς.

Α' Ἡ ἐπιθετικὴ, γινομένη διὰ τῆς καταλήξεως *ان* ἢτοι ἄν, εἰς τὰ δασέα, ἔν, εἰς τὰ ψιλὰ. ἢ *ان* ὅταν ἡ ῥίζα φωνηεντοληκτῆ. ὡς: ὁ γράφων = *ان* *يازمق* ὁ ἐρχόμενος = *ان* *كك* ὁ λέγων = *ان* *سولايان* ὁ ἀναγινώσκων = *ان* *ارقومق*.

Ἡ μετοχὴ αὕτη συνοδεύει πάντοτε οὐσιαστικὰ ὀνόματα, ἅτινα προσδιορίζει ἐν εἴδει ἐπιθέτου. ὡς:

ان *ادم* γκελέν ἀδὲμ = ὁ ἔλθων ἄνθρωπος.
ان *كاتب* γιαζάν κιατίπ = ὁ γράφων κιατίπης.
ان *چوچق* ὠκουγιάν τζωτζούκ = ὁ ἀναγινώσκων παῖς.

Ἐνίοτε παραλειπομένου τοῦ ὀνόματος, ἡ ἐπιθετικὴ μετοχὴ λαμβάνεται οὐσιαστικῶς, ὅποτε καὶ κλίνεται ὡς οὐσιαστικὸν κατὰ τε τὸν ἐνικὸν καὶ πληθυντικόν.

ὡς: οἱ ἐλθόντες = *ان* *كلمة* τῶν ἐλθόντων = *ان* *كلمة* τοῖς γράφουσι = *ان* *يازمق* τοῦ ἀναγινώσκοντος = *ان* *ارقومق*.

Β' Ἡ ῥηματικὴ, γινομένη διὰ τῶν καταλήξεων *وب* καὶ *وب* ἄν ἡ ῥίζα λήγη εἰς φωνηεν. ὡς: γράφων = *وب* *يازمق* ἀναγινώσκων = *وب* *ارقومق*.

Ἡ μετοχὴ αὕτη ἰσοδυναμεῖ πρὸς ῥῆμα καὶ τὸν σύνδεσμον, ὡς βέ, διχομῆνη τὸν χρόνον, τὸ πρόσωπον, τὴν διάθεσιν καὶ ἐνίοτε τὴν ἀρνησιν τοῦ κυρίου ῥήματος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται. ὡς: *ان* *كلمة* = ἔλθων ἀπῆλθε, ὑπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ *ان* *كلمة* = ἔλθε καὶ ἀπῆλθε. *ان* *كلمة* = ἔλθων θὰ ἀπέλθω. ἢτοι *ان* *كلمة* = θὰ ἔλθω καὶ θὰ ἀπέλθω. *ان* *كلمة* = πηγαινοέρχεται ἢ πηγαινοέρχεται τις. *ان* *كلمة* = ἔλθων δὲν ἀπῆλθεν δηλ. *ان* *كلمة* = οὔτε ἔλθων οὔτε ἀπῆλθεν.

Γ' Ἡ τροπικὴ, γινομένη δι' ἑνὸς ὡς ἂν ἡ ῥίζα ἔχη φωνηεν καὶ κατόπιν τῶν καταλήξεων *ق* εἰς τὰ δασύφωνα καὶ *ك* εἰς τὰ λεπτύφωνα. ὡς:

قوشوق *قوشوق* — *ارقومق* *ارقومق* — *كدرق* *كدرق*

Ἡ μετοχὴ αὕτη σημαίνει ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐμφαινομένη πράξις εἶναι σύγχρονος τῇ τοῦ κατόπιν ῥήματος, ἰσοδυναμοῦσα οὕτω πρὸς τὴν τροπικὴν Ἑλ. μετοχὴν ἐπὶ ταυτοπροσωπίας. ἐπὶ δὲ ἑτεροπροσωπίας πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν γεν. ἀπόλυτον. ὡς: τρέχων(τας) ἀπῆλθε = *ان* *قوشوق* γελῶν(τας) ἔλθε = *ان* *كلمة*.

§. 407. Ἐκτὸς τῶν μετοχῶν τούτων μεταχειρίζομεθα ἐν τῇ τουρκικῇ ὡς μετοχὰς καὶ τὰ γ' πρόσωπα τοῦ προσδοκιμένου ἐνεστώτος, τοῦ μέλλοντος, καὶ τοῦ παρακειμένου, προηγούμενα πάντοτε τῶν ὀνομάτων, ἐνῶ ὡς ῥήματα πάντοτε ἐπιτάσσονται ὡς:

ان *كلمة* γκελετζέκ χαφτά = ἡ προσεχῆς ἐβδομάς.

SISMANOGLIO

گچر اقچه γκετσέρ ακτσέ. = τὸ τρέχον νόμισμα.
 باب يازلش مكتوب γιαζηλμής μεκτούπ. = ἡ γεγραμμένη ἐπιστολή.

Ὡς ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων καταφαίνεται, τὸ μὲν γ πρόσωπον τοῦ μέλλοντος σχηματίζει μελλοντικὴν μετοχὴν, τὸ δὲ τοῦ παρακειμένου παρωχημένην, τὸ δὲ τοῦ ἐνεστώτος εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐνεστώτος τῆς μετοχῆς· διαφέρει δὲ τῆς ἐπιθετικῆς μετοχῆς κατὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ἐκείνη μὲν πάντοτε ἐμφαίνει πρᾶξιν στιγμιαίως μόνον ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἐνεργουμένην ἐνῷ αὕτη σημαίνει ἰδιότητα σταθερῶς καὶ διαρκῶς ἐνυπάρχουσαν ἐν τῷ ὑποκειμένῳ καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ῥηματικὸν παράγωγον ἐπίθετον.

ὡς: قاينارچاي καϊνάρ τσάι = βράζον τέτον.

اقار صو ακάρ σου = ῥέον ὕδωρ.

قوشار بنا γιανάρ δάγ = ὑφαίστιον ὄρος.

كوشار بنا قابسار پينا = ἐτοιμὸς οἰκοδομή.

كوچر خستخانه γκιοτσέρ χασταχανέ = φορητὸν νοσοκομεῖον.

ترکجه اوقويان ذات = τὸ τουρκικὰ ἀναγινώσκον ἄτομον δηλ. ἀναγινώσκον τῶρα, ὅποτε τὸ βλέπομεν. ἐνῷ اوقور آدم ترکجه σημαίνει τὸν δυνάμενον πάντοτε νὰ ἀναγινώσκη τουρκικὰ καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὰ τρίτα ταῦτα πρόσωπα ὡς μετοχαὶ λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ τὴν اولان μετοχὴν τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος اولق πρὸς περισσοτέραν ἐμφασιν. ὡς:

گور اولان كنه γκελρῶλάν = ὁ ἐρχόμενος.

گمچك اولان γκελετζέκ ὠλάν = ὁ ἐλευσόμενος.

گمچش اولان γκελμής ὠλάν = ὁ ἐλθών.

§. 108. Ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς μετοχὴ καὶ τὸ α' πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἀορίστου. ὡς:

پيلدك آدم πιλδικ ἀδέμ = γνωστὸς ἄνθρωπος.

اومولدي ايشلر ὠμούλμαδικ ἰσλέρ = ἀνέλπιστα ἔργα.

ايشيدلديك شيلر ἰσίδιλμεδικ σείλέρ. = ἀνήκουστα πράγματα

Τῆς μετοχῆς ταύτης προσλαμβάνουσης τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας, πρὸ τῶν τελικῶν ق και ك παρεντίθεται ἐν γ. οὕτω δὲ ἐπειδὴ τὰ τελικὰ ταῦτα ق και ك μεταβάλλονται ἐξ ἀφώνων εἰς ἔμφωνα, τὸ μὲν ق τρέπεται εἰς چ τὸ δὲ ك προφέρεται μόνον ὡς γ ἐκτὸς τοῦ γ' πληθ. προσ. ἐνθα οὔτε γ τίθεται οὔτε τὰ τελικὰ γράμματα μεταβάλλονται· οἶον: εἰς τὴν μετοχὴν پيلدك πιλδικ = γνώριμος, γνωστὸς, προσαρτωμένων τῶν κτητικῶν καταληκτικῶν ἀντωνυμιῶν ἔχομεν.

پيلدك كرى پيلدك كرى پيلدك كرى پيلدك كرى پيلدك كرى پيلدك كرى
 πιλδγιμ-πιλδγιγ-πιλδγιγ-πιλδγιμίζ-πιλδγιμίζ-πιλδκλερί.
 ὄντινα ἢ ὄ, τι γνωρίζω, γνωρίζεις, γνωρίζεις, κ.τ.λ. ἐπίσης εἰς τὴν μετοχὴν يازدق.

يازديني يازديك يازديقم
 γιαζδηγή — γιαζδηγήν — γιαζδηγή

يازديقمز يازديكمز يازديقمز
 γιαζδηγημήζ — γιαζδηγηνήζ — γιαζδηκλαρή.

ὄντινα ἢ ὄ, τι ἔγραφα, ἔγραψες, κ.τ.λ.

Ἐξαιρεῖται τὸ ايدوكي ἰδουγι ὅπερ ἐκ τοῦ ايدك τοῦ ὑπαρκτικοῦ ايدك γινόμενον λαμβάνει πρὸ τοῦ ك.

Σημ. Αἱ καταληκτικαὶ ἀντωνυμίαι καὶ ἐν τέλει τῶν ἀναφορικῶν μετοχῶν κλίνονται καθὼς καὶ ἐν τέλει τῶν ὀνομάτων ὡς:

گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي
 گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي
 گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي
 گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي گمچك كمي

καὶ καθεξῆς (ὄρ. § 68.)

Γόμνασις. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἀναφορικαὶ μετοχαί, προσαρτωμένων καὶ τῶν καταληκτικῶν ἀντωνυμιῶν καθ' ἅπαντα τὰ πρόσωπα.

SISMANOGLIO
 MEDARD

صاعق = πωλεῖν.	اولق = εἶναι, γίγνεσθαι,
كزيمك = περιπατεῖν.	اولك = ἀποθνήσκειν.
فورقي = φοβεῖσθαι.	ولقي = εὐρίσκειν.
كورمك = βλέπειν.	فلسق = γίγνεσθαι.

§. 109. Ἡ ἀναφορική αὐτὴ μετοχὴ μετὰ τῶν καταληκτικῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, προτασσομένη οὐσιαστικῶν ὀνομάτων, ἄτινα προσδιορίζει, ἰσοδυναμεῖ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρὸς ὀλόκληρον ἀναφορικήν πρότασιν, δι' ἧς ἐκφέρεται σχέσις, τόπου, χρόνου, κινήσεως, κ.λ.π. ὡς:

بيديكم امم παιδιγίμ ἀδēm = ὁ ἄνθρωπος, ὃν γνωρίζω.
 كوردكك او گيورديگي گيورديگي = ἡ οἰκία, ἣν εἶδες.
 كوكون گيورديگي گيورديگي = ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἦλθε.
 صاعقكك بال صاعقككك بال = τὸ μέλι, ὃπερ ἐπώλησαμεν
 كوردكككك كوردكككك = ὁ τόπος, εἰς ὃν εἰσῆλθετε.
 چالشدقري مغازي چالشدقري مغازي = τὸ μαγαζεῖον, ἐνῷ
 (ἐργάζονται.)

§. 110. Ἡ ἀναφορική μετοχὴ ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος ὅπερ προσδιορίζει, δέχεται καὶ ἕτερον ὀνομαστικὸν προσδιορισμὸν προηγούμενον πάντοτε καὶ τιθέμενον εἰς ἣν πτώσιν ἀπαιτεῖ ἡ ῥηματικὴ αὐτῆς ἔννοια. π.χ.

اوي صاعقكك امم ὁ ἄνθρωπος, οὗ τὴν οἰκίαν ἐπώλησα.
 او كوردككك او كوردككك او كوردككك او كوردككك = ὁ παῖς, οὗ τὴν κεφαλὴν ἐκτύπησε.
 او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = ἡ οἰκία, πρὸ τῆς ὁποίας διήλθε
 او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = καθ' ἣν ἡμέραν ἤργασθη εἰς τὴν ἀμπελὸν του.

§. 111. Ἐνίοτε ἡ ἀναφορική μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος ἀποδίδοται εἰς ῥῆμα ἀποτελοῦν κυρίαν πρότασιν, καὶ τότε ἔχει ῥηματικὴν σημασίαν, ἰσοδυναμοῦσα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρὸς εἰδικὸν ἀπαρέμρατον ἀναλυόμενον διὰ τοῦ: ὅτι. οἶον.

ايشيدلي كوكون گيورديگي گيورديگي = ἠκούσθη ὅτι ἦλθε.
 ايشيدلي كوكون گيورديگي گيورديگي = ἠκουσα ὅτι ἦλθε.

او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = ὠφθη ὅτι εἰ-
 (σῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.)

او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = ἔχω
 (γνώσιν περὶ τοῦ ὅτι ἦλθον.)

§. 112. Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων γίνεται δῆλον, ἡ ἀναφορική μετοχὴ ὡς συνεπτυγμένη πρότασις τίθεται κατ' αἰτιατικὴν ἀν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἦναι ἐνεργητικόν' ὡς τὸ گيورديگي گيورديگي گيورديگي μετατροπομένου δὲ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως εἰς παθητικόν, ἡ ἀναφορική μετοχὴ τίθεται κατ' ὀνομαστικὴν, ὡς ὑποκείμενον αὐτοῦ. ὅπως τὸ ἀνωτέρω μεταβαλλόμενον εἰς παθ. σύνταξιν γίνεται گيورديگي گيورديگي گيورديگي = ἠκούσθη ὅτι ἦλθε.

Ἄν ὅμως τὸ κύριον ῥῆμα ἐνεργητικοῦ τύπου ὢν, δὲν συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, ἀλλὰ μετ' ἄλλης τινος πτώσεως, τότε καὶ εἰς παθητικὴν μεταβαλλομένης τῆς συντάξεως, ἡ πτώσις τῆς ἀναφορικῆς μετοχῆς μένει ἀμετάβλητος. ὡς:

ايشيدلي كوكون گيورديگي گيورديگي گيورديگي = δὲν ἐπίστευσα ὅτι
 (ἔγραψε.)

ايشيدلي كوكون گيورديگي گيورديگي گيورديگي = δὲν ἐπίστευθη ὅτι
 (ἔγραψε.)

او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = ἔχω ὑποψίαν ὅτι ἐκάθησε.

او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = ὑπάρχει ὑποψία.

Αἱ ἀναφορικαὶ αὗται μετοχαὶ, ὡς συνεπτυγμέναι προτάσεις ἀναλύονται ἐν τῇ Τουρκικῇ διὰ τοῦ ك كي, = ὅτι. π.χ. ἀναλύοντες τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἔχομεν.

ايشيدلي كوكون گيورديگي گيورديگي گيورديگي = ἠκούσθη-κι گيورديگي.
 ايشيدلي كوكون گيورديگي گيورديگي گيورديگي = ἠκούσθη-κι گيورديگي.
 او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = ἔχω-κι ὑποψία-κι ὡς ὑποψία.
 او كوردكك او كوردكك او كوردكك او كوردكك = ὑπάρχει-κι ὑποψία-κι ὡς ὑποψία.

SISMANOGLIO

Γύμνασις. Αί ακόλουθοι ανεπτυγμένοι προτάσεις νά συμ-
πτυχθῶσιν εἰς ἀναφορικές μετοχές, καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα
εἰς παθητικὴν καὶ ἐνεργητικὴν σύνταξιν.

دی سولدیکی سولدیکی ἀλδῆ=εἶπεν ὅτι ἔλαβε.

دی ایشتمکه ساتدی ایشتمکه ἰσιτδίμκι: σατδῆ=ἤκουσα ὅτι ἐπώλησα

دی کورداکه کوردی γκιوردάνκι γκελδί=εἶδες ὅτι ἦλθε.

دی چیقاردی خیر الدقاکه چیقاردی χαπέρ ἀλδῆκ-κι τσικαρδῆ=ἐλάθωμεν
(γνώσιν ὅτι ἐξήγαγα.

دی کوردی دیدی کی γκιوردῆ=εἶπεν ὅτι εἶδε.

دی پیلدινίζ کی پاکدῆ=ἐγνωρίσατε ὅτι πα
(ρετήρησε.

دی چیقاردی کی میدانه چیقاردی کی میدانه μειδανά τσηκαρδῆ κι γκαλάν ιδی=ἀ-
(πέδειξεν ὅτι ἦτο ψεῦμα.

دی چالدی اورته قويدی کی چالدی ۆرتاغی کویدو کی τσαλδῆ=ἀπέδει-
(ξεν ὅτι ἔκλειψε.

§. 113. Ἡ ἀναφορική μετοχή λαμβάνουσα ἐν τέλει μό-
ρια τινὰ ἢ λέξεις T. II. καὶ ἄρ. ἐπιρρήματικὴν ἔχουσας ση-
μασίαν, ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ παρεμπιπτουσαν πρότασιν. ὡς:

دی گدی گدی گدی گدی γκελδινδین=ἐκ τοῦ ἔλθειν, ἐπειδὴ ἦλθεν

دی یازدیغند گدی گدی گدی گدی γκαζδηγηندῶν=ἐκ τοῦ γράψαι, ἐπειδὴ ἔγραψε

دی اولدیغند گدی گدی گدی گدی ὠλδουγوندῶν=ἐν τῷ γενέσθαι, ὅτε ἐγένετο.

دی گدی گدی گدی گدی γκετσαδινδῶν=ἐν τῷ διελθεῖν, ὅτε διελθε.

دی ایجون پیلدیگی ἰσιτδین=ἐνεκα τοῦ γινώσκειν.

دی چهتله پیلدیگی ἰσιτδین=διότι ἤξεύρει.

دی چالدی چالدی چالدی چالدی پاکدῆ ἔτζίλδῶν=διὰ τὸν λόγον ὅτι πα-
(ρετήρησε.

دی وردیگزی کی وردیگزی کی وردیگزی کی وردیگزی βερδινίζ γκιπί=ὅπως εἰδῶσατε.

دی کوردی کوردی کوردی کوردی سولدیکی سولدیکی καθ' ἃ ἀγαπᾷ.

دی چیقاردی چیقاردی چیقاردی چیقاردی ἀλδῆκλαρηνά μεπνι=συνεπεία τοῦ ὅτι ἔλαβον

دی یازدیغی اوزره چیقاردی چیقاردی چیقاردی γκαζηلدηγή ἔζρε=ἐφ' ᾧ ἢ καθ' ἃ ἐγράφη.

دی چیقاردی چیقاردی چیقاردی چیقاردی چیقاردی چیقاردی ἰσιτδινίζ βέτσαχίλε ἢ βετσαχί-
(ρε=ὄν τρόπον ἤκούσαμεν.

Ἡ ἀναφορική μετοχή, ὡς συνεπτυγμένη πρότασις, δέχεται
καὶ ὑποκείμενον, ἕπερ ἐφελκόμενον ὑπὸ τῆς ἐν τέλει κτητι-
κῆς ἀντωνυμίας τίθεται κατὰ γενικὴν. (βλ. Ἰζαφέτ § 139)

Παρωχημένοι χρόνοι.

§. 114. Οἱ χρόνοι οὗτοι δηλοῦσιν ἀπλῶς, ὅτι τὸ ὑπὸ
τῶν ἀρχικῶν χρόνων σημαίνόμενον γίνεται ἐν χρόνῳ παρελ-
θόντι. Σχηματίζονται δὲ διὰ τοῦ παρατακτικοῦ τοῦ ὑπαρ-
κτικοῦ ῥήματος ایدر ایدیکز ایدیک ایدیک ایدم
καὶ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου ἐκάστου τῶν ἀρχικῶν χρό-
νων π.χ. τοῦ ῥήματος ایدک = ἔρχεσθαι παράγονται οἱ πα-
ρωχημένοι χρόνοι ὡς ἑξῆς:

Ἐνεστῶς Θ. παρωχημένος.

κلیورایدیر κلیورایدیکز κلیورایدیک κلیورایدی κلیورایدک κلیورایدم
γκελίωρ ιδیم—γκελίωρ ιδین—γκελίωρ ιδی—γκελίωρ ιδیک—
γκελίωρ ιδینیζ—γκελίωρ ιδیلέρ.

ἤρχόμεν, ἤρχεσο, ἤρχετο, ἤρχόμεθα, κ.τ.λ.

Ἐν. προσδοκώμενος παρωχημένος.

κلیورایدیر κلیورایدیکز κلیورایدیک κلیورایدی κلیورایدک κلیورایدم
γκελίρ ιδیم—γκελίρ ιδین—γκελίρ ιδی
γκελίρ ιδیک—γκελίρ ιδینیζ—γκελίρ ιδیلέρ.

Ἐπίσης ἤρχόμεν, ἤρχεσο συνήθως κ.τ.λ.

Ἀόριστος παρωχημένος.

κدی ایدیر κدی ایدیکز κدی ایدیک κدی ایدی κدی ایدک κدی ایدم
γκελδί ιδیم—γκελδί ιδین—γκελδί ιδی—ιδیک...ιδینیζ...ιδیلέρ.
εἶχον ἔλθει, εἶχες ἔλθει κ.τ.λ.

Παρακείμενος παρωχημένος

κکش ایدیر κکش ایدیکز κکش ایدیک κکش ایدی κکش ایدک κکش ایدم
γκελμίς ιδیم—ιδین—ιδی—ιδیک—ιδینیζ—ιδیلέρ.
εἶχον ἔλθει, εἶχες κ.τ.λ.

(ΓΡΑΜΜ. ΟΘΩΜ. ΓΛΩΣΣΗΣ.—6.)

γλελίρ ισέμ γκελίρ ισέν ισέ ισέκ ισενιζ ίσελέρ.
Έάν έλθω έλθης κ.τ.λ.

Μέλλων.

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελετζέκ ισέμ ισέν ισέ κ.τ.λ.

Έάν θά έλθω κτλ.

Λόριστος.

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελδί—ίσεμ γκελδί—ισέν γκελδί—ισέ κ.τ.λ.
είτε

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελδίμ-γκελδίν-γκελδί—ίσε-γκελδίκ-γκελδινιζ-γκελδειλέρ ίσε
Έάν ήλθον ήλθες ήλθε κ.τ.λ.

Παρακείμενος.

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελμίς ίσεμ γκελμίς ισέν γκελμίς ίσε.
Έάν ήλθον κτλ.

Μ. της ανάγκης.

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελμελί ίσεμ ισέν ίσε ισέκ ίσενιζ ίσελέρ.
Έάν πρέπη νά έλθω κ.τ.λ.

Εύκτική.

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελοέμ γκελοέν γκελοέ γκελοέκ γκελοενιζ
Έάν ή νά έλθω νά έλθης νά έλθη κ.τ.λ.

Παρατήρησις. Καί τοῦ κλεγκαισέμ ἀποβάλλεται τὸ ἀρχικόν ای ὅπως τοῦ κλεγκαισέν καὶ τότε εἰς μὲν τὰ δυσόφωνα ὡς καὶ εἰς τὸν θετικὸν ἐνεστῶτα τῶν λεπτοφώνων τὸ κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ προφέρεται σάμ σάν σάκ σανήζ σαλάρ εἰς δὲ τὰ λεπτόφωνα, σέμ σέν σέ σέκ σενιζ σελέρ.

Εἰς τὸν ἀόριστον, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ παραδείγματι φαίνεται, δυνατόν νά μετασχηματίζεται τὸ κύριον ῥήμα, μένοντος τοῦ ὑπαρκτικοῦ ἀμεταβλήτου, ἢ τάνάπαλιν μετασχηματιζομένου τοῦ ὑπαρκτικοῦ, τὸ κύριον ῥήμα νά φέρηται κατὰ γ' ἐνικὸν πρόσωπον.

Ἐν τῇ εὐκτικῇ ἀποβάλλεται σὺν τῷ ای τοῦ ὑπαρκτικοῦ καὶ τὸ κλεγκαισέμ τοῦ κυρίου ῥήματος.

Σημ. Ἐπὶ ὑποθέσεως ἐν παρελθόντι χρόνῳ τὸ κλεγκαισέμ τίθεται καὶ κατόπιν τῶν διὰ τοῦ κλεγκαισέμ παρωχημένων χρόνων ὡς:

κλεγκαισέμ = ἐάν ἤρχόμην
κλεγκαισέν = ἐν θά ἤρχόμην.
κλεγκαισέκ = ἐν ἔπρεπε νά έλθω κ.τ.λ.

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα νά σχηματισθῶσι κατὰ τοὺς ἀρχικοὺς, παρωχημένους καὶ ὑποθετικοὺς χρόνους.

κλεγκαισέμ = χολαίνειν. κλεγκαισέν = ἀφίνειν.
κλεγκαισέκ = χασμαῖσθαι. κλεγκαισέν = βρέχειν τι.
κλεγκαισέν = στολιζέσθαι. κλεγκαισέν = σήπεσθαι.
κλεγκαισέν = ἐννοεῖν. κλεγκαισέν = συνηθίζειν.

Διηγηματικοὶ χρόνοι.

§. 416. Οἱ χρόνοι οὗτοι σημαίνοντες τὴν ἐκ φήμης διήγησιν, ἢ ἀμφιβολίαν καὶ δυσπιστίαν τοῦ ὑποκειμένου πρὸς τὸ παρ' αὐτοῦ ἀναφερόμενον, σχηματίζονται διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ ἡμῖς ἡμῖς σιν ἡμῖς, ἡμῖς εἰς ἡμῖς σινιζ ἡμῖς λερ ὡς.
Ἐν. διηγηματικός.

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελίωρ ἡμῖς ἡμ κλπ. (λέγουσιν ὅτι δῆθεν ἔρχομαι ἢ ἤρχόμην)

Προσδοκώμενος διηγηματικός.

κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
κλεγκαισέμ κλεγκαισέν κλεγκαισέκ κλεγκαισενιζ κλεγκαισελέρ
γκελίωρ ἡμῖς ἡμ (λέγεται, ἀδεταί ὅτι ἔρχομαι ἢ ἤρχόμην.)

SISMANOGLIO
MEGARO

Μέλλων διηγηματικός.

گمچك ايشم گمچك ايشم گمچك ايشم
γκελετζεκ ιμις ιμ. (έμελλον δηθεν να έλθω.)

Παρκ. διηγηματικός.

گمچك ايشم
γκελμις ιμις ιμ. (δηθεν ήλθον,)

M. της ανάγκης διηγηματικός.

گمچك ايشم
γκελμελί ιμις ιμ. (έπρεπε δηθεν να έλθω.)

Παρατήρησις. Καί του گمچك αποβάλλεται τὸ ἀρχικόν ای μεταβαλλομένου οὕτω εἰς:

مشر مشك مشر مشر مشر مشر
μις ιμ μις σιν μις μις ις μις σινιζ μις λάρ.
καί ἐπί δασυφώνων.

μής ημ μής σην μής μής ης μής σηνηζ μής λάρ.

Οἴκοθεν έννοεῖται ὅτι τὸ μὲν گمچك ὡς ἐμφαίνον ἀβεβαιότη-
τα δέν εἶναι δυνατόν νά προσαρτηθῆ εἰς τὸν ἀόριστον, ὅστις
σημαίνει πράξιν γενομένην καί μετὰ θετικότητος γνωστήν.

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα νά σχηματισθῶσι
καθ' ἕλους τοὺς χρόνους, ἀρχικούς τε καί παραγώγους.

طوقومق = υφαινεῖν. سوپوک = σβέννυσθαι.
اکشک = ξονίζεῖν. او شومک = κρυώνειν.
آیرمق = διαχωρίζεῖν. طولاشمق = περιφέρεισθαι.
صوصامق = διψᾷν. قوشامق = περιζώνειν.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΘΕΣΕΩΝ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

§. 117. Τὰ τουρκικά ῥήματα εἶναι ἐνεργητικά, διάμμεσα,
παθητικά, οὐδέτερα καί ἀλληλοπαθη.

§. 118. Τὰ ἐνεργητικά ῥήματα διαιροῦνται εἰς πρῶτό-

τυπα καί παράγωγα' εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάγονται
τὰ ῥήματα ἐκεῖνα, ἅτινα καθ' ἑαυτὰ ἔχοντα έννοιαν μετα-
βατικὴν, δέχονται ἀντικείμενον κατ' αἰτιατικὴν (1) ἢ δοτι-
κὴν. οἶον: ای صاتی عبی ساتμάک = πωλεῖν τὴν οἰκίαν.
کبرمک دکنی گمچك = ἐμβαίνειν εἰς τὴν θάλασσαν.

§. 119. Τὰ παράγωγα ἐνεργητικὰ γίνονται ἐκ
τῶν ἀμεταβάτων οὐδετέρων, προστιθεμένων εἰς τὴν ῥίζαν
τῶν μορίων د καί ενίοτε ج καί ت ἀφώνου.

Καί τὸ μὲν د ἢ ج δέχονται ἐκεῖνα ἐκ τῶν οὐδετέρων ῥη-
μάτων, ἔσον ἢ ῥίζα λήγει εἰς σύμφωνον, ἐκτός τῶν εἰς ر βέ
ληγόντων δισυλλάβων καί τρισυλλάβων' προφέρεται δὲ τὸ
د ὡς δὴρ μὲν ἀν' ἢ πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴ ἔχη α, καί η, μακρὰ

ὡς: قاپماک = καπμάκ. قاپدريمق = καπδηριμάκ.
قزمق = κηζμάκ. قزدريمق = κηζδηριμάκ.

Ἐάν ἔχη ψιλὸν ε, καί ι, προφέρεται δίρ.

ὡς: کپ = πιλμέκ. پیلدريمک = πιλδιριμέκ.
کزمک = γκεζμέκ. کزدريمک = γκεζδιριμέκ

Ἐάν δὲ ἔχη ο, - η, ψιλὸν τότε προφέρεται διρ.

ὡς: کولک = γκιουλμέκ. کولدريمک = γκιουλδιριμέκ
اولک = ὀλμέκ. اولدريمک = ὀλδιριμέκ

Ἐάν ἔχη ω, ου, προφέρεται διρ

ὡς: قوشمق = κωσμάκ. قوشدريمق = κωσδουριμάκ
طوقمق = τουτμάκ. طودريمق = τουτδουριμάκ.
طورمق = δουριμάκ. طودريمق = δουρδουριμάκ

(1) Ἡ αἰτιατικὴ ὡς ἀντικείμενον τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων
σημαίνει πάντοτε πράξιν ὠρισμένην. Ἐπὶ δὲ ἀοριστίας ἀντὶ
αἰτιατικῆς τίθεται ὀνομαστικὴ ὡς: ای صاتی عبی ساتμάک =
πωλεῖν οἰκίαν (τινά.)

SISMANOGLIO

Τὸ δὲ ت τὲ παρεντίθεται εἰς τὰ ῥήματα, ὅσων ἡ ῥίζα λήγει εἰς φωνήεν ἢ ρε, ὅταν ἦναι πολυσύλλαβα ὡς:

- اوشومك ὄσημῆκ=κρυόνειν.
- اوشونك ὄσητμῆκ=κρυόνειν (τι.)
- قزارمق κηζαρμῆκ=ἐρυθρίξιν
- قزارتمق κηζαρτμῆκ=κοκινίζειν (τι.)
- اچمق ἀτζημῆκ=ἀλγεῖν, λυπεῖσθαι.
- اچتمق ἀτζητμῆκ=ἀλγος εἰς τινα προξενεῖν.

Τοιαῦτα ἐξ αὐθετέρων ἐνεργητικῶν ἔχει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, σχηματίζουσα ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διὰ τῶν καταλήξεων ἰζω, καὶ αζω. Ἴδου πρὸς ἀντιπρόθεσιν παραδείγματα τινά.

- اويومق οὐγιουμῆκ=κοιμάσθαι.
- اويوتق οὐγιουτμῆκ=κοιμίζειν.
- فورمق (κυρίως فورفومق) κωρκμῆκ=φοβεῖσθαι.
- فورفوتق κωρκουτμῆκ=φοβίζειν.
- بيلمك پيلمῆκ=γινώσκειν.
- بيلميرمك پيلديرμῆκ=γνωρίζειν (τι τινί.)
- اوصلاتق οὐσλανμῆκ=σιωπρονεῖν.
- اوصلاندرمق οὐσλανδερμῆκ=σιωπρονίζειν.
- اوتورمق ὠτουρμῆκ=κάθικθαι.
- اوتورتق ὠτουρτμῆκ=καθίζειν.
- چورمك τσηρμῆκ=σήπασθαι.
- چورتق τσηρτμῆκ=σήπειν (σαπίζειν τι.)
- اوياتق οὐγιανμῆκ=ἐξυπνᾶν.
- اوياندرمق οὐγιανδερμῆκ=ἀφουπνίζειν.
- انمك ἰνμῆκ=καταβαίνειν.
- انديرمك ἰνδιρμῆκ=καταβιβάζειν.
- ياغمق γιαγμῆκ=βρέχειν.
- ياغدرمق γιαγδερμῆκ βαντίζειν, βίπτειν βροχηδόν

§. 120. Τὰ διάμεσα ῥήματα σχηματίζονται ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν, πρωτοτύπων ἢ παραγώγων, διὰ τῆς παρεμβολῆς, πρὸ τῆς ἀπαρεμφατικῆς καταλήξεως, τῶν μορίων ج ἢ ت

Καὶ εἰς μὲν τὰ πρωτότυπα ἐνεργητικῶν προστίθενται τὰ μόρια ταῦτα συνωδᾶ τῷ 449 §. κανόνι. Ἐκ δὲ τῶν παραγώγων τὰ μὲν λαβόντα ج δέχονται ت τὰ δὲ λαβόντα ت δέχονται ج. Ὀνομάζονται δὲ ταῦτα διάμεσα (1) διότι τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐνεργεῖ ἐν αὐτοῖς ἀμέσως, ὅπως ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς, ἀλλ' ἐμμέσως διὰ τρίτου τινος προσώπου.

Ἀντίστοιχα τῶν ῥημάτων τούτων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ εἶναι τὰ μέσα διάμεσα ῥήματα. οἷον:

- او ياتق ἔβηραπμῆκ=οικοδομεῖν.
- او ياندرمق ἔβγιαπδερμῆκ=οικοδομεῖσθαι οἶκον.
- اكي ياتق γκεμὶ γιαπμῆκ=ναυπηγεῖν.
- اكي ياندرمق γκεμὶ γιαπδερμῆκ=ναυπηγεῖσθαι ναῦν.
- اوقوتق ὠκουτμῆκ=διδάσκειν.
- اوقوندرمق ὠκουτδουερμῆκ=διδάσκεσθαι. ἢ [διδάσκειν τινά διὰ τοῦ διδασκάλου.

Ἡ καθομιλουμένη Ἑλλ. σχηματίζει τὰ ῥήματα ταῦτα περιφραστικῶς διὰ τῶν: κάμνω, δίδω, βάλλω, καὶ τῶν τοιούτων ὡς: ايشورتمك كس نينمك ἔβχλα (διέταξα) τινά νά μοι ψῆση φαγητόν. قوغديرمق قوغديرمق ايشورتمك كس نينمك ἔβχλα (ἐνήρησα) νά τὸν διώξῃ ὁ κύριός του. كوملكي بن صاندرمق ἔγώ τὸ πωλῶ, (ἐνεργῶ τὴν πώλησιν τοῦ ὑποκαμήσου.)

§ 121. Τὸ δὲ ποιητικὸν αἴτιον, ἦτοι τὸ μέσον δι' οὗ ἐνεργεῖται τὸ τοῦ ῥήματος σημαίνόμενον, ἐκφέρεται κατὰ δοτικὴν (ὅπως παρ' Ἑλλῆσι τὸ ποιητικὸν αἴτιον τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου.) οἷον:

(1) Ἀντὶ ὑπηρετικῶν καὶ διπλοῦπηρετικῶν ὀνομάσαμεν τὰ ῥήματα ταῦτα διάμεσα, ὅπως ἀναφέρονται καὶ ἐν τῇ Ἑλλ. γραμματικῇ, διότι οὕτως οἱ σπουδασταί, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ γνωστά, εὐκολώτερον ἀντιλαμβάνονται τῶν ἀγνώστων.

SISMANOGLIO

ديكك δικμῆκ=ράπτειν.
 ديكديرمك ديكديرμῆκ=ράπτειν τι (διά τινος).
 رزى به اورويه ديكديرمك τερζιγῆ οὐρούπα δικديرμῆκ' ράπτειν φο-
 ρέματα εἰς τὸν ράπτην (διά τοῦ ράπτῃ)
 يازمق يازμῆκ=γράφειν.
 يازدرمق يازδερμῆκ=γράφειν τι (διά τινος).
 خواجديه مكتوب يازدرمق χότζαγια μεκτοδπ يازδερμῆκ=γρά-
 φειν ἐπιστολὴν διὰ τοῦ διδασκάλου.
 بولق بουλμῆκ=εὐρίσκειν.
 بولدرمق بουλδουρμῆκ=εὐρίσκειν τι (διά τινος).
 فلانہ پارہ بولدرمق φιλανὰ παρὰ βουλδουρμῆκ=εὐρίσκειν
 (προμηθεύεσθαι) χρήματα διὰ τινος.

§. 122. Εἰς τὰ διάμεσα δυνατὸν ἐκ δευτέρου νὰ προσ-
 τεθῆ τὸ د و καὶ ت ὅποτε σχηματίζονται διάμεσα, δηλοῦντα
 τὴν πολλαπλασίασιν τῶν μέσων, δι' ὧν ἐνεργεῖται τι' ἀλλὰ
 τὰ τοιαῦτα σπανίως ἀπαντῶνται, καὶ ὡς κακόφωνα τὸ
 πλεῖστον παραλείπονται.

Σημ. Ἐκ τῶν παραγῶγων ἐνεργητικῶν καὶ διαμέσων ὑ-
 πάρχουσι καὶ τινὰ ἀνωμάλως σχηματιζόμενα. ὡς τὰ ἑξῆς:

چيمق τσιμῆκ=ἀναβιβάζειν.
 چيقارمق τσικαρμῆκ=ἀναβιβάζειν.
 كچمك گκετμῆκ=διαβαίνειν.
 كچورمك گκετσειρμῆκ=διαβιβάζειν.
 اچمك ايتسمῆκ=πίνειν.
 اچورمك ايتσειρμῆκ=ποτίζειν.
 ايتمك ايتسمῆκ=λήγειν. περατοῦσθαι.
 ايتورمك ايتσειρμῆκ=φέρειν εἰς πέρας.
 قونمق كوپمῆκ=ἀποσπᾶσθαι.
 قوپارمق كوپαρμῆκ=ἀποσπᾶν.
 اوچمق اوئسمῆκ=ἵπτασθαι.
 اوچورمق اوئسورμῆκ=πετᾶν τι.
 باتمق باتمῆκ=βυθίζεσθαι.
 باترمق باتερμῆκ=βυθίζειν τι.

قاجق κατσμῆκ=φεύγειν.
 قاجرمق κατσηρμῆκ=φυγαδεύειν.
 شاشمق شاشμῆκ=ἀπορεῖν' θαυμάζειν.
 شاشرمق شασηρμῆκ=ἀπορεῖν.
 يشمك پيسمῆκ=ψήνεσθαι.
 يشورمك پيسيرمῆκ=ψήνειν τι.

Ἐνίοτε τὰ διάμεσα ῥήματα σημαίνουσι πράξιν, γινομένην
 ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας τοῦ ὑποκειμένου, ὅπως τὰ παρὰ
 Γάλλοις διὰ τοῦ ρ. laisser γινόμενα' ὅλον:

دوشمك دوشمῆκ=πίπτειν.
 دوشورمك دوشورμῆκ=τὸ νὰ πέσῃ τι ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ
 κατέχοντος αὐτό. (laisser tomber)
 قاقق کاظمῆκ=ἀρπάζειν.
 قاقدرمق کاظدرμῆκ=τὸ νὰ με ἀρπάσῃ τι ἄλλος.
 چاقق چاقμῆκ=κλέπτειν.
 چاقدرمق چاقδερμῆκ=τὸ νὰ με κλέψῃ τίς τι.

Γύμνασμα. Εἰς τὰ ἀκόλουθα ῥήματα νὰ προστεθῶσι τὰ
 μόρια د و καὶ ت διακρινόμενων τῶν ἐνεργητικῶν ἀπὸ τῶν
 διαμέσων.

قپامق کاظمῆκ=κλείειν. كوكك گكيهلمῆκ=γελάειν.
 قلامق ااتلامῆκ=πηδᾶν. صاقق ساتمῆκ=πωλεῖν.
 اغلامق ااگلامῆκ=κλαίειν. صورمق سورمῆκ=ἔρωτᾶν.
 اونامق اونامῆκ=παίζειν. فازمق کاظمῆκ=σκάπτειν
 اوغراشمق اوغρασμῆκ=προσπαθεῖν. ورمك بيرمῆκ=διδόναι.
 قوشمق کونوسمῆκ=συνομιλεῖν. اچق ااتسمῆκ=ἀνοίγειν.

§. 123. Τὰ παθητικὰ ῥήματα σχηματίζονται ἐκ τῶν
 ἐνεργητικῶν πρωτοτύπων ἢ παραγῶγων, διὰ τῆς προσθήκης
 πρὸ τοῦ ἀπαρεμφατικοῦ م و καὶ مق ἑνὸς J ἂν ἡ ρίζα λήγῃ
 εἰς σύμφωνον ἐκτὸς م, ἂν δὲ λήγῃ εἰς φωνῆν ἢ م τότε τὸ
 παθητικὸν σχηματίζεται δι' ἑνὸς ن. Τὰ م καὶ م καθ' ἑαυ-
 τὰ ἀφωνα ὄντα συλλαβίζονται μετὰ τοῦ προηγουμένου ριζι-
 κοῦ συμφώνου, ὅπερ δέχεται φωνῆν ἀνάλογον τῆς πρὸ αὐτοῦ

SISMANOGLIO
 MEGALIDIS

συλλαβῆς (ὅπως τὸ **ت** τῶν ἐνεργητικῶν καὶ διαμέσων) ἦτοι ἂν ἡ πρὸ τοῦ ριζικοῦ γράμματος συλλαβὴ ἔχη φωνῆν (η-α) τότε ἡ ὑπὸ τοῦ ριζικοῦ συμφώνου καὶ τοῦ παρεννευμένου **ج** ἢ **ح** ἀποτελουμένη συλλαβὴ προφέρεται (η) ὡς:

- قالق καπιμάκ=ἄρπάζειν. ἔλκειν.
- قالق καπιημάκ=ἄρπάζεσθαι. ἀπατάσθαι.
- قرمىق κηριμάκ=θραύειν. λυπεῖν.
- قراق κηρημάκ=θραύεσθαι. λυπεῖσθαι.

ἂν ἡ πρὸ τοῦ ριζ. γράμματος συλλαβὴ ἔχη ὄτις μακρὸν (ω-ου) τότε καὶ ἡ τοῦ **ج** συλλαβὴ ἔχη ὄτις μακρὸν (ου) ὡς:

- قورمق κουριμάκ=χορδίζειν. قورلق κουρουλιμάκ=χορδίζεσθαι
- اصورمق σωριμάκ=ἑρωτᾶν. صورلق σωρουλιμάκ=ἑρωτάσθαι.

ἂν ἡ πρὸ τοῦ **ج** συλλαβὴ ἔχη ἐσπὲ ἢ ὑστὴν βραχὺ (ε-ι) καὶ ἡ τοῦ **ج** συλλαβὴ θέλει λάβει ἐσπὲ βραχὺ (ι), ἂν δὲ ἔχη ὄτις βραχὺ (σ-σ) καὶ τὸ **ج** δέχεται ὄτις βραχὺ (σ) ὡς:

- كورمك γκιουριμάκ=βλέπειν. كورلك γκιουριλιμάκ=βλέπεσθαι.
- ورمك βιριμάκ=διδόναι. وركك βιριλιμάκ=δίδεσθαι.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἐξῆς ἐνεργητικῶν νὰ σχηματισθῶσι παθητικά.

اجق=ἀνοίγειν.	صاق=πωλεῖν.
سرمك=ἀπλόνειν.	اجيق=λυπεῖσθαι.
صارمق=περιτυλίσσειν.	او قومق=ἀναγινώσκειν.
يلك=γινώσκειν.	لق=λαμβάνειν.
كچورمك=περᾶν.	لوتق=κατέχειν.
ايچك=πίνειν.	بولق=εὐρίσκειν.

Τὰ διὰ τοῦ **ح** γινόμενα παθητικά λαμβάνουσιν ἐνίοτε μετὰ τὸ **ح** καὶ **ج** ὡς:

دعك دينمك=λέγειν.	پيللمك=καταλαμβάνειν
دعك دينمك λέγεσθαι.	پيللنمك καταλαμβάνεσθαι.
دئلك دينلیمك	پيللنيلیمك

Τὰ διὰ τοῦ **ت** γινόμενα παράγωγα ἐνεργητικά ἢ διάμεσα τρέπουσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς τὸ **ت** εἰς **د** ὡς:

- قيناقي καίνατμάκ = βράζειν.
- قيناقلابي καίναδηλιμάκ = βράζεσθαι.
- او قومق ὠκουτμάκ = διδάσκειν.
- او قوملق ὠκουδουλιμάκ = διδάσκεσθαι.

§. 124. Ἐνίοτε τὰ παθητικά ῥήματα μεταχειριζόμεθα ἀντὶ ἀπροσώπων ἐν τοιαύτῃ δὲ σημασίᾳ καὶ τὰ οὐδέτερα λαμβάνουσι **ح** ἢ **ح** μεταβαλλόμενα εἰς ἀπρόσωπα μὲ τύπον παθητικοῦ. οἷον ἐκ τοῦ كچك = διέρχεσθαι σχηματίζομεν كچلك ἐκ τοῦ او طورمق ὠτουριμάκ=κάθησθαι او طورلق ὠτουρουλιμάκ' ἐκ τοῦ قالق καλιμάκ=μένειν قالق καληνιμάκ.

Παραδείγματα. بوسوقادن كچلسز που σωμακδάν γκετσιλιμέζ = ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦτον δὲν διέρχεται τις (οὐ διαβατός). شوارده او طوريلور σου ἐβδὲ ὠτουρουλουρ=ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ γίνεται διαμονὴ (δύναται τις διαμείναι.) اقشام سزده قاننجق ἀκσάμ σιζδὲ καληνατζάκ=ἀπόψε παρ' ὑμῖν θὰ γείνη διαμονὴ (θὰ διαμείνη τις ἢ ἡμεῖς.)

§. 125 Τὰ ἀλληλοπαθη σημαίνοντα ἐνέργειαν ἢ πάθος μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν προσώπων γίνονται τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς πρὸ τοῦ مك καὶ مق' τὸ ش τοῦτο ἄφρωνον καθ' ἑαυτὸ, δέχεται φωνῆν ἀνάλογον τοῦ τῆς προηγουμένης συλλαβῆς ὡς τὸ **ج** τῶν παθητικῶν οἷον:

- اورمق βουριμάκ=τύπτειν.
- اورشمق βουρουτιμάκ=τύπτεσθαι (τύπτειν ἀλλήλους)
- كورمك γκιουριμάκ=βλέπειν.
- كورشمك γκιουρισιμάκ=ἀλληλοβλέπεσθαι.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἐξῆς ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἀλληλοπαθη.

بولق=εὐρίσκειν.	قالق=ἄρπάζειν.
صورمق=ἑρωτᾶν.	بورمق=συστρέφειν.
سومك=ἀγαπᾶν.	طورمق=ἴστασθαι.
كيرمك=εἰσέρχεσθαι.	صقمق=χωρεῖν.

اوعدى = συμφωνεῖν. صاومق = ἀπομακρύνειν.
 سيمق = σφίγγειν. اوغرامق = περιπίπτειν.

Ἐνίοτε τὸ ش ριζικὸν ὄν, δὲν ἐκφράζει ἀλληλοπάθειαν ὡς εἰς τὰ ἑξῆς ῥήματα.

الشق ἀλησμάκ = συνηθίζειν.
 يناسمق γιανασμάκ = πλησιάζειν.
 طولاشمق δωλασμάκ = περιφέρεσθαι.
 يولاشمق πουλασμάκ = μολύνεσθαι.

§. 126. Τὰ ἀλληλοπαθῆ κατόπιν τοῦ ش λαμβάνοντα ρ σχηματίζουν διὰ μέσα ἐν ἀλληλοπαθείᾳ. ὡς:

كورشمك γκιουρσμέκ = ἀλληλοβλέπεσθαι.
 كورشديرمك γκιουρσδουρμέκ = ἐνεργεῖν μεταξὺ δύο ὅπως ἴδωσιν ἀλλήλους (συστήνειν.)
 اورشمق βουρουσμάκ = ἀλληλοτύπτεσθαι.
 اورشدرمق βουρουσδουρμάκ = ἐνεργεῖν ὥστε νὰ (ἀλληλοδέρωνται.

§. 127. Τὰ οὐδέτερα ἢ μέσα ἀντανακλώμενα γίνονται ἐκ τῶν πρωτοτύπων ἐνεργητικῶν, παρεμβολῆ πρὸ τῆς ἀπρεμφοτικῆς καταλήξεως ἐνδὸς ὁ ἀφώνου· ἢ δὲ φωνῆ τὴν ὁποῖαν δέχεται ἢ ὑπὸ τοῦ τελικοῦ τῆς ριζῆς γράμματος καὶ τοῦ ὁ σχηματιζομένη συλλαβῆ, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προηγουμένης καθ' ἃ ἐν τῷ περὶ ج καὶ ش ἔρρεθν. ὡς:

فاجق = φεύγειν قاتق κατσηνμάκ = ἀποφεύγειν,
 صوتق = γυμνόνειν. صوغق σωγιουνμάκ = γυμνοῦσθαι,

Γύμνασις. Ἐκ τῶν ἀκολουθίων ἐνεργητικῶν νὰ σχηματισθῶσι μέσα ῥήματα.

اتق = παρατηρεῖν. طرامق = κτενίζειν.
 كورمك كرمك = περιπατεῖν.
 يتامق = λούειν. سومك = ἀγαπᾷν.
 كبعك = ἐνδύεσθαι, φορεῖν. سيمق = χωρεῖν.

Ἐκ τῶν μέσων τούτων ῥημάτων ὑπάρχουσι κλειστα μὴ

ἀπαντώμενα κατὰ τύπον ἐνεργητικόν, ὅπως τὰ παρ' Ἑλλήσιν ἀποθετικά λεγόμενα ὄιον:

طرماق τηρικνμάκ = ἀναρρίχασθαι.
 اوكرغك διρενμέκ = μανθάνειν.
 دغك δινμέκ = παύεσθαι. (ἐπὶ πόνου, βροχῆς αἵματ.)
 اينامق ἰνανμάκ = πιστεύειν. ἐμπιστεύεσθαι.
 اويغق οὐγιανμάκ = ἀφυπνίζεσθαι.
 كوچك γκιουτζενμέκ = δυσαρστεῖσθαι.

Τῶν τοιούτων ἀποθετικῶν ῥημάτων ἐνεργητικὰ σχηματίζομεν διὰ τῶν ر καὶ ت

ΠΕΡΙ ἈΡΝΗΣΕΩΣ.

§. 128. Ἡ ἄρνησις ἐν ῥηματικῇ συντάξει δὲν ἐκφέρεται ὡς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ δι' ἀρνητικοῦ μορίου ἰδίᾳ γραφομένου, ἀλλὰ διὰ συλλαβῆς τινος, παρενειρομένης μεταξὺ τῆς ριζῆς καὶ καταλήξεως τοῦ ῥήματος, ἀποτελουμένων οὕτω ἰδιαιτέρως τάξεως ἀρνητικῶν ῥημάτων. Καὶ ἐπὶ μὲν ἀπλῆς ἀρνήσεως παρεμβάλλεται μεταξὺ τῆς ριζῆς καὶ καταλήξεως ἐν ρ προφερόμενον μὲ ὕστὸν. (μίμι μερτουχά) ἦτοι με, εἰς τὰ ψιλὰ καὶ μα, εἰς τὰ δασέα, ἀναβιβαζομένου καὶ τοῦ τόνου εἰς τὴν πρὸ τοῦ ρ συλλαβῆν. ὡς:

رورور βιρίγιωρουμ = δίδωμι.
 رورورور βίριμεγιωρουμ = οὐ δίδωμι.
 وارورور βαρήγιωρουμ = φθάνω.
 وارورورور βάρμαγιωρουμ = δὲν φθάνω.
 ورورور βιρδιμ = ἔδωκα.
 ورورورور βίριμεδιμ = δὲν ἔδωκα.
 وارورورور βαρδῆμ = ἔφθασα.
 وارورورورور βάρμαδημ = δὲν ἔφθασα.

Εἰς τὸν παρακείμενον, μέλλοντα τῆς ἀνάγκης, τὴν ἀπαρέμφοτον καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα δὲν τίθεται ἀπλοῦν ρ

θῶσιν ἀδυνάτως ἀρνητικά, καθ' ὅλους τοὺς ἀρχικοὺς χρόνους.

كلامك = μὴ ἐσχέσθαι. بولشماق = μὴ συναντάσθαι.
قالديرمامق = μὴ σηκόνειν. قارشماق = μὴ ἀναμιγνύεσθαι.
چيقارمامق = μὴ ἐξάγειν. کوتورمامك = μὴ ἀπάγειν.

§. 130. Ὄταν ἡ ρίζα λήγῃ εἰς φωνήεν νοητὸν ἢ γραπτὸν, τότε μεταξὺ τοῦ *م* καὶ τοῦ τῆς ρίζης φωνήεντος, παρεμβάλλεται ἓν *ی* δι' εὐφωνίαν. ὡς:

سوئلامك سويليغيممك سويليغيممك
اوقومامق اوقويغيامامك اوقويغيامامك
پللاممك پلليغيممك پلليغيممك

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ἀδυνάτως ἀρνητικά ῥήματα νὰ σχηματισθῶσι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.

ارايغيامامق ايناغيامامك ايناغيامامك
اويويغيامامق اريغيممك اريغيممك
پينزيغيممك اودهيممك اودهيممك
يورويغيممك گيليممك گيليممك

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ.

§. 131. Ἡ ἐρώτησις ἐκφέρεται καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τοῦ ῥήματος, διὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ μορίου *می* (προφερομένου, ὡς εἰκός, *می*, εἰς τὰ ψιλὰ καὶ *می*, εἰς τὰ δασέα.) ὡς:

كبيورممي = ἔρχομαι; گدممي = ἦλθον; گجگممي = θὰ ἔλθω;

Ὡς ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων καταφαίνεται, τὸ *می* τίθεται πρὸ τοῦ ὑπαρκτικοῦ *ام* ἀποτελοῦντος τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν ἐκτὸς τοῦ ἀορίστου, ἐν ᾧ τίθεται κατόπιν τῆς ῥηματικῆς κατάληξεως.

Παραλείπεται δὲ τὸ ἐρωτηματικὸν *می* μόνον ὅταν προηγηθῆται ἐρωτηματικὴ τις ἀντωνυμία, *کی* τίς. *چ* καὶ *چ* = πῶς, *نی* νὲ = τί. *نیون* νίτσιν = διατί, *لعل* νάσηλ = πῶς, καὶ

τὰ τοιαῦτα. οἶον: *کیم کیل گیلدی* = τίς ἦλθε καὶ οὐχὶ *کیم کیلدی* *لعل اولدی* νάσηλ ὠλδοῦ = πῶς ἔγεινε καὶ οὐχὶ *کیم کیلدی* *لعل اولدی* ὅταν ὅμως δὲν προηγῆται ἐρωτηματικὴ τις ἀντωνυμία ἢ ἐπίρρημά τι, ἀνάγκη πάντοτε νὰ τίθεται τὸ *می* ἄλλως ἐρώτησις ἀνευ τοῦ *می* ἀποτελεῖ διὰ τὴν ὀθωμ. γλῶσσαν ξενισμὸν λίαν κακόηχον.

Τὰ οὕτω δὲ διὰ τοῦ *می* σχηματιζόμενα ἐρωτηματικά ῥήματα δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὴν προστακτικὴν, ἀπαρέμφατον καὶ μετοχὴν, οὔτε δὲ καὶ εἰς τὸ *بی* καὶ *بی* ἐν. καὶ πληθ. πρόσωπον τῆς εὐκτικῆς.

Ἐκ τῶν παρωχημένων χρόνων οἱ ὑποθετικοί, ὡς μὴ εὐχρηστοὶ ἐν ἐρωτήσει, οὐδέποτε δέχονται τὸ *می*. Ὁ προσδοκώμενος ἐνεστώσως τῶν ἀρνητικῶν ῥημάτων λαμβάνει τὸ *می* κατόπιν τοῦ *بی* ἐν. πρ. καὶ μετ' αὐτὸ τὰς κατάληξεις *بی*, *سین*, κ.λ.π. ὡς ἐκ τοῦ *قالق* καλμάκ

قالزمی ἢ *قالزمیدر* *قالزمیسکز* *قالزمیز* *قالزمی* *قالزمیسک* *قالزمیم*

§. 132. Πρὸς εὐχερεστέραν κατάληξιν τῆς ἐρωτηματικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς χρήσεως τοῦ *می* ἐν τῇ ὀθωμανικῇ, δύναται τις οὐχὶ πολὺ ἀστόχως νὰ ἀντιπαραθέσῃ τοῦτο πρὸς τὸ *می* ἢ, (*می* ἢ *پ* *و* *س*, *می* ἢ *ی* *ا* *ر*, κ.λ.π.) τῆς ἑλληνικῆς, ἐν ἐρωτήσει ἢ μόνῃ διαφορὰ τοῦ Τουρκικοῦ *می* ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ εἶναι, ὅτι τὸ δεύτερον ἐκφέρει ἐρώτησιν μετ' ἀπορίας, ἐν ᾧ τὸ τουρκικὸν *می* καὶ ἐπὶ ἀπορηματικῶν ἢ μὴ ἐρωτήσεων εἶναι ἐν χρήσει.

Γύμνασμα. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα νὰ σχηματισθῶσιν ἐρωτηματικῶς καθ' ὅλους τοὺς εὐχρηστους χρόνους.

اورمق = χτυπᾶν. کورمك = βλέπειν.
صورمق = ἐρωτᾶν. سوئلك = λέγειν.
ارامق = ᾄδειν. اوطورمق = κάθησθαι.

σθη. ὡς: *يازمجق اولمى* γιαζατζάκωλδοῦ=ἔμελλε γράφειν.

Ἐκφερομένου δὲ τοῦ *اولق* ἢ *بولقى* κατὰ μέλλοντα, τοῦ δὲ α' συνδετικοῦ μέρους κατ' ἀόριστον, σχηματίζεται μετ' ὀλίγον μέλλων ὡς: *بينش اولمى* πίντις ὠλατζάκ = τετελεσμένον ἔσται. *كش بولمى* κέσ γκελμής πούλουτζάκ = ἐληλυθώς ἔσται.

Τὰ ὑπαρκτικά *اولق* καὶ *بولقى* ἐκφέρονται ἐνίοτε καὶ περιγραφικῶς, λαμβάνοντα ἑκάτερον τὴν τοῦ παρακειμένου μετοχὴν τοῦ ἐτέρου. οἷον: *اولش بولقى* ἢ *بولقى اولق*

Τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ διὰ τῶν ὑπαρκτικῶν τυγχάνειν, κυρεῖν, καὶ τῆς μετοχῆς ὦν.

Β' Σύνθετα

ἐξ ἑνὸς οὐσ. ὀνόματος καὶ ἑνὸς βοηθητικοῦ ῥήματος.

§. 138. Δεύτερον εἶδος συνθέτων ῥημάτων ἀποτελοῦσι τὰ ὑφ' ἑνὸς οὐσιαστικοῦ ἀφρημένου ἀραβικοῦ, περσικοῦ ἢ τούρκικοῦ, καὶ ἑνὸς ἐκ τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων *كع* ἰτμέκ *كع* ἰτλεμέκ *قلمق* κηλμάκ καὶ τιμητικῶς *يورمق* πύγιουρμάκ σχηματιζόμενα. οἷον:

- خدمت ايتك* χιδμέκ ἰτμέκ = ποιεῖν ὑπηρεσίαν. (ὑπηρετεῖν)
- افاده ايتك* ἰφαδέ ἰτλεμέκ = ποιεῖν λόγον (λέγειν)
- امر يورمق* ἔμιρ πύγιουρμάκ = διατάσσειν.
- باردم ايتك* γιαρδήμ ἰτμέκ = ποιεῖν βοήθειαν. (βοηθεῖν)
- غاز قلمق* ναμάζ κηλμάκ = προσευχὴν ποιεῖν. (προσεύχεσθαι.)

Τὰ παθητικά τῶν ῥημάτων τούτων σχηματίζονται διὰ τῶν παθητικῶν τύπων τῶν βοηθητικῶν ἐξ ὧν τοῦ μὲν *كع* τὸ παθητικὸν εἶναι *ايدك* τοῦ *قلمق*, τοῦ δὲ *يورمق* τοῦ *قلمق* δὲν ἔχει παθητικόν, ἀντὶ τούτου εἶναι ἐν χρῆσει τὸ *كع* παθητικὸν τοῦ οὐδετέρου *اولق* οὕτω λοιπὸν τὰ παθητικά τῶν ἀνωτέρω συνθέτων ἔσονται.

- خدمت ايدك* χιδμέκ ἰδιλμέκ = ὑπηρετεῖσθαι.
- افاده اولقى* ἰφαδέ ὠλουνμάκ = λέγεσθαι.
- امر يوراق* ἔμιρ πύγιουρλουμάκ = διατάσσεσθαι.
- باردم ايدك* γιαρδήμ ἰδιλμέκ = βοηθεῖσθαι.
- غاز قلمقى* ναμάζ κηληνμάκ = τελεῖσθαι προσευχὴν.

Τὰ οὐδέτερα τούτων γίνονται διὰ τοῦ *اولق* = ὑπάρχειν, γίνεσθαι. ὡς: *اولق خدمت ايدك* χιδμέκ ὠλμάκ = ὑπάρχειν ὑπηρεσίαν.
اولق باردم ايدك γιαρδήμ ὠλμάκ = » βοήθειαν.
اولق عادت ايدك ἀαδέτ ὠλμάκ = » ἔθιμον.

Μέσα ἀντανακλώμενα σχηματίζονται διὰ τοῦ *كع* ἰδινμέκ ἐκ τοῦ *كع* τῶν ἄλλων βοηθητικῶν μὴ ἐχόντων τοιαῦτα, ἀλληλοπαθῆ δὲ διὰ τοῦ *ايدك* ἰδισμέκ, καὶ διάμεσα διὰ τοῦ *ايدك* ἰτδιρμέκ καὶ *قلمق* κηλδηρμάκ.

- عادت ايدك* ἀαδέτ ἰδινμέκ = ποιεῖσθαι ἔθιμον, ἐθίζεσθαι.
- وداع ايدشمك* βιδάκ ἰδισμέκ = ἀποχαιρετᾶσθαι.
- دعا يتررمك* δουά ἰτδιρμέκ | ἐπιβάλλω τινὶ νὰ προσ-
- غاز قلمق* ναμάζ κηλδηρμάκ | ευχηθῆ

Σημειωτέον ὅτι τὸ *كع* ἐκτὸς τῆς βοηθητικῆς ταύτης σημασίας μεταχειρίζομεθα ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ *قلمق* γιαπμάκ, συντάσσοντες αὐτὸ μετὰ συγκεκριμένου οὐσιαστικοῦ ὀνόματος. ὡς: *كع ايتك* ἰστνὶ *اوستنى* πινανὴν ὕστινὸ κουπίπὲ ἰτμέκ = τῆς οἰκοδομῆς τὴν στέγην κατασκευάζειν θολωτὴν. *اولق ايدك* ἰτδινγινὶ *پولمى* πούλμάκ = εὐρίσκειν τινὰ ὅ,τι ἔπραξε. *كع ايتك* *دولكى* *پوستدن* *كورك* *ايتك* διλκὶ ποστινδὲν κίϋρκ ἰτμέκ = ἐκ τῆς δορῆς τῆς ἀλώπεκος κατασκευάζειν μηλωτὴν.

Οὐδέποτε ὅμως τὸ *قلمق* εἶναι ἐν χρῆσει ἀντὶ τοῦ βοηθητικοῦ *كع* δηλ. *قلمق باردم ايدك* γιαρδήμ γιαπμάκ *قلمق* *چامشوى* τζαμεσόυτ γιαπμάκ καὶ τὰ παρόμοια δὲν λέγονται· κακῶς δὲ πολλοὶ τῶν μὴ Μωαμεθανῶν μεταχειρίζονται τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων λαλοῦντες.

SISMANOGLIO

Γ' Σύνθετα

ἐκ ῥήματος καὶ ὀνόματος, ἀμφοτέρων οὐσιαστικῶν.

§. 439. Τρίτον εἶδος συνθέτων ῥημάτων ἀποτελοῦσι τὰ γινόμενα ἐξ ἑνὸς ὀνόματος καὶ ἑνὸς ῥήματος, ἀμφοτέρων οὐσιαστικῶν. ὡς:

كورمك ايش كورمك = ἔργον θεωρεῖν, ἐργάζεσθαι.
 سور اچق سوز اچق = ἀνοίγειν, ποιῆσθαι λόγον.
 كوز دكمك كوز دكمك = στήνειν ὀφθαλμὸν, ἐποφθαλμιῶν
 قولاتي اسمق قولاتي اسمق = κρεμᾶν οὖς, ἀκροᾶσθαι.

Τὰ τοιαῦτα πολλοὺς καὶ ποικίλους ἰδιωτισμοὺς τῆς γλώττης ἀποτελοῦντα, διεκφεύγουσι τὰ ὅρια καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ παρόντος πονήματος.

ΡΗΜΑΤΙΚΑ. ΠΑΡΑΓΩΓΑ.

§. 440 Ἐκ τῶν ἀπλῶν ῥημάτων τῆς Τουρκικῆς παράγονται τῇ προσθήκῃ διαφόρων καταλήξεων, παράγωγα οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα, ὧν τὰ συνηθέστερα ἐκθέτομεν ὡς ἑπεται.

Α' Τὰ εἰς ἑξ', ἀφηρημένα οὐσιαστικά, γινόμενα δι' ἑνὸς προστιθεμένου εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ῥήματος ὅποτε, ἂν ἡ ῥίζα λήγῃ εἰς φωνῆν τὸ *ي* προφέρεται ὡς σύμφωνον, ἂν δὲ ἡ ῥίζα λήγῃ εἰς σύμφωνον, τότε τὸ *ي* προφέρεται ὡς φωνῆν *πχ*.

ارامق	ἀναζητεῖν.	ارایش	ἀραγίς = ἀναζητήσεις
او قومق	ἀναγινώσκειν.	او قوش	ὠκουγιούς ἀνάγνωσις.
كك	ἐρχεσθαι.	كلیش	γκελίς = ἔλευσις.
صائق	πωλεῖν.	صایش	σατής = πώλησις.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἑξῆς ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἀφηρημένα δι' ἑνὸς *يش*

طورمق	= ἵστασθαι.	ایق	= παρατηρεῖν, βλέπειν
كولك	= γελεῖν.	طور ائق	= ἀναλαμβάνειν.
مورمق	= ἐρωτᾶν.	ایق	= ῥίπτειν.

فائق	= ὠθεῖν.	طولمق	= συνάγειν.
بورمك	= προχωρεῖν.	كبرمك	= εἰσέρχεσθαι.
قوشمق	= τρέχειν.	او كرمك	= μανθάνειν.
يازمق	= γράφειν.	المق	= λαμβάνειν.

Β' Τὰ διὰ τῆς καταλήξεως *ιμ*, ἢ *ημ*, ἂν ἡ ῥίζα λήγῃ εἰς ὅσπυν καὶ ἐσπὲ μακρὰ ἢ βραχεῖα καὶ *υμ*, ἢ *ουμ*, ἂν λήγῃ εἰς ὄσπυρ βραχὺ ἢ μακρόν ἢ κατάληξις δὲ αὕτη παρίσταται δι' ἑνὸς *μ* μόνον, σπανίως λαμβάνουσα καὶ *ي* ὡς:

دومك	στρέφειν.	دوم	δονδύμ = στρέμμα.
صائق	πωλεῖν.	صام	σατήμ = πώλησις.
اولك	ἀποθνήσκειν.	اولم	ὠλύμ = θάνατος.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἀφηρημένα διὰ *μ* ἢ *η*

يلدمق	= καταπλήττειν.	المق	= λαμβάνειν.
كوتورمك	= φέρειν.	يوئق	= καταπίειν.
كسمك	= κόπτειν.	ایچك	= ψαλιδίζειν.
يارمق	= διασχίζειν.	ایق	= ῥίπτειν.
طابق	= συναρμόζειν.	قیق	= κερματίζειν.

Γ' Τὰ εἰς τὴν *ي* ἀφηρημένα γινόμενα, ἀνευ μεταβολῆς τινος τοῦ *γ* ἐνικοῦ προσώπου τῶν οὐδετέρων ῥημάτων, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι τὸ *ي* τοῦ ἀόριστου ἐν τοῖς ἀφηρημένοις προφέρεται ὡς *τ*. ὅσον: ὁ ἀόριστος τοῦ *اوراق* = διατάσσεσθαι, *اورلی* πουργιουρουλδου = διατάχθη, προφερόμενος πουργιουρουλτῇ σημαίνει διαταγῆν, παραπομπῆν.

اکتک	ἔλκενμὲκ = διασκεδάζειν.
کلندی	ἔλκενδῆ = διεσκεδάσει.
کلندی	ἔλκεντῆ = διασκεδάσει.
قورئق	κουρουμάκ = διαλογιζέσθαι.
قورئق	κουρουन्दου = διελογίσθη.
قورئدی	κουρουντου = διαλογισμός.

Γύμνασμα. Ἐκ τοῦ ἀορ. τῶν ἀκολουθῶν ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἀφηρημένα.

أففق (أفق) = ῥέειν. قازفق (قازفق) = ἀναξέειν.
 دو كك (دو كك) = χέειν. قرفق (قرفق) = θραύειν.
 سبورك (سبورك) = σπρόνειν. قئفق (قئفق) = συσσωρεύειν.
 سر كك (سر كك) = ῥαντίζειν. قئفق (قئفق) = ἐξέρχεται.
 كزك = περιφέρεισθαι. قئفق (قئفق) = στενοχωρεῖσθαι.
 صالقي = ὑφίστασθαι σάλον. كك = στενάζειν.

Δ' Τὰ εἰς μ, ἢ μα, οὐσιαστικὰ γινόμενα τῆ προσθήκῃ ἐνός * εἰς τὴν ῥίζαν. ὡς:

كوك = κλώθειν. كوك پكك = δίκλωστον. (πικμές)
 يازمق = γράφειν. يازمق يازمق = γραπτὸν (φακιόλιον.)
 ياشمق = πλησιάζειν. ياشمق ياشمق = ὁ πλησίοντεχνίτου (μαθητευόμενος.)

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἐξῆς ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἀφρημένα διὰ τοῦ *:

كك = τρέφειν. ياقق = πλάττειν, κατασκευάζ.
 قازمق = σκάπτειν. باصمق = τυπώνειν.
 دو كك = χέειν. صارمق = περιτυλίσσειν
 طولق = γεμίζειν. قئفق = κερματίζειν.
 باصدمق = πιέζειν. صاچق = σκορπίζειν.
 بولك = διακρίειν. دكك = λακτίζειν.

Σημ. Διακριτέον τὰ οὐσιαστικὰ ταῦτα, ἀπὸ τῶν ὀνοματικῶν ἀπαρεμφάτων, ἅτινα καίπερ συντασσόμενα ὡς ἀφρημένα ὀνόματα οὐδέποτε ἀφαιροῦνται τὴν ῥηματικὴν αὐτῶν σημασίαν· ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν δὲ τὰ μὲν ὀνοματικὰ ἀπαρέμφρατα προσλαμβάνοντα τὴν καταληκτικὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν ἀποβάλλουσι τὸ * τὰ δὲ ὀνόματα διατηροῦσιν αὐτό. ὡς :

يازمسي = τὸ φρακιόλιόν του. يازمسي = τὸ γράφειν του.
 باصمسي = ὁ τύπος του. باصمسي = τὸ τυπῶσά του.
 صاچمسي = αἱ βολίδες του صاچمسي = τὸ διασκορπίζειν του

Ε' Τὰ εἰς α κ, ἢ ε κ, οὐσιαστικὰ ἐξ ὧν τὰ μὲν εἰς α κ

γίνονται ἐκ δασυφώνων ῥημάτων, προστιθεμένου ἐνός اق τὰ δὲ εἰς ε κ, ἐκ λεπτοφώνων δι' ἐνός ك. ὡς:

ينك يانك (ا) يانق = παρειά. يانك يانك = καίειν.
 پينمك = ἰππεύειν. پينك = ἰππευτός.

Γύμνασμα. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν οὐσιαστικὰ διὰ τῶν ἀνωτέρω καταλήξεων اق ἢ ك

باقق = κατακλίνεσθαι. بورك = περικαλύπτειν.
 قاقق = φεύγειν. او طورمق = κάθησθαι.
 باقق = βυθίζεισθαι. صاچق = διασκορπίζειν.
 اولچمك = μετρεῖν. قوقق = σταθμεύειν.

ΣΤ' Τὰ εἰς η, εἴτε ι, οὐσιαστικὰ γινόμενα δι' ἐνός ی εἰς τὴν ῥίζαν. οἶον:

چاقق = συναρμύζειν, چاقق تساته = στέγη.
 باقق = κατασκευάζειν. ياقق ياقق = κατασκευή.
 چكك = ζυγίζειν. چكق تσεكه = μέγας στατήρ.
 اولك = ἀποθνήσκειν. اولك اولك = νεκρός.
 سورمك = ὠθεῖν. سوري سوري = ποιμνιον.

Ζ' Τὰ εἰς κ η, γ κ η, ἢ κ ι, γ κ ι, γινόμενα δι' ἐνός قی και غی ἢ كی εἰς τὴν ῥίζαν. ὡς:

چالقق = παιανίζειν. چالقق چالقق = τσαλγκη = μουσικὸν ὄργανον.
 باصمق = πιέζειν. باصمق باصمق = πασκη = πιεστήριον.
 اچمك = πίνειν. اچمق اچمق = ἰσκι = ποτόν.
 چيزمك = χαράσσειν. چيزمق چيزمق = τσιζγκι = γραμμή.
 سرمك = ἐκθέτειν. سرمق سرمق = σεργκι = ἐκθεσις.

Η' Τὰ εἰς η κ, ἢ ι κ. ἐπίθετα οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανόμενα, ἅτινα γίνονται δι' ἐνός قی εἰς τὰ δασέα καὶ كی εἰς τὰ ψιλά. ὡς:

(α) Αἱ δι' ἑλίφ γραφόμεναι μονοσύλλαβοι ῥίζαι, ἀποβάλλουσι τὸ ῥιζικὸν ἑλίφ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς (§. 25.)

SISMANOGLIO

قبايق κλείεσθαι. قبايق καπανήκ=κλειστός.
 ألقι πέρνειν. ألقι ἀλήκ=παρμένος, (ήλίθιος).
 اشك σκάπτειν. اشك εἶσκ=σκαπτὸν, κατώφλιον.

Γόμνασμα. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἐπίθετα διὰ τῶν ἀνωτέρω καταλήξεων.

قبايق=κλέπτειν.	قبايق=φεύγειν.
قبايق=μιγνύειν.	قبايق=ἀνοίγειν.
قبايق=ῥίπτειν.	قبايق=διασκορπίζειν.
قبايق=ἀντέχειν.	قبايق=περιστρέφασθαι.
قبايق=θραύειν.	قبايق=μολύνεσθαι.
قبايق=χαράσσειν.	قبايق=περιπλέκεσθαι.
قبايق=σφραγισθῆναι.	قبايق=περιτυλίσσειν.
قبايق=ἐξυπνῆν.	قبايق=ἀναμιγνύεσθαι.

Θ' Τὰ εἰς κ η ν, γ κ η ν, ή κ η ν, γ κ η ν, ἐπίθετα, γινόμενα δι' ἑνὸς قين ή عين ή كين ὅταν ή ρίζα λήγη εἰς ὅστων ή εσρέ και کسوں, γκسوں, ή کسوں, γκسوں, δηλ. قون ή عون ή کون ἂν ή ρίζα λήγη εἰς ὀστω. ὡς:

اولق ωριμάζειν.	اولقون ὀλγοὺν=ὄριμος
دوشمک πίπτειν.	دوشکون δυσκίον=πεπτωκός.
قرمق θραύειν.	قرمقین κρηγκήν=τεθραυσμένος
شامق ἐκπλήττεσθαι.	شامقین σασκήν=ἐννεός.

Γόμνασμα. Ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ῥημάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἐπίθετα διὰ τῶν καταλήξεων τούτων.

قبايق=ὑπερβάλλειν.	قبايق=πρωτότυπον τοῦ قبايق λειποθυμεῖν.
كجك=διέρχασθαι.	اووق=συμφωνεῖν.
كسك=κόπτειν.	چيلق=πάσχειν τὰς φρένας.
يشمک=ψήνειν.	قرمق=θερμαίνεσθαι
دوزمک=δισυθετεῖν.	قبايق=κατακλίνεσθαι.
اورمق=τύπτειν.	طارق=πρωτότυπον τοῦ طارق
طالق=βυθίζεσθαι.	دوسارساتتسواي. δυσαρσατεῖσθαι.
طورمق=ἰστασθαι.	طاشمق=ὑπερεκχειλίζειν.

Υ' Τὰ εἰς ἰτқи ή γιτқи γινόμενα διὰ τῆς καταλήξεως جي

ἐπὶ συμφωνολήκτων, καὶ جي ἐπὶ φωνηεντολήκτων, ὧν ή ρίζα ἤθελεν εχει εσρέ ή ὅστων. ἂν δὲ ή ρίζα εχη ὀστω τότε τίθεται ή κατάληξις جي ή جي σημαίνουσι δὲ ταῦτα, ὅπως καὶ τὰ ἐξ ὀνομάτων διὰ τῆς αὐτῆς καταλήξεως γινόμενα, τὸν ἐπαγγελόμενον τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαίνόμενον. π.χ.

يازمق γράφειν.	يازجي γμαζητζη=γραμματεὺς
ارامق ἀνερευνην.	ارازجي ἀραγητζη=ἔρευνητής.
يلك τρέφειν.	بليجي πεσλεγιετζι=τροφεύς.
اورمک συρράπτειν.	اوروجي ὀρμτζὺ=ὁ συρράπτης.
او قومق ἀναγινώσκειν.	او قوبوجي ὠκουγεουτζου = ἀναγνώστης.
سورمک σαρμὲκ=ὠθεῖν	سوروجي σαροτζὺ=ὄνηλάτης.
بيرمق σχίζειν.	بيرجي γιοτητζη = ὁ σχίζων (σαρκοφάγον θηρίον.)
صائق πωλεῖν	صائجي σατητζη=πωλητής.
ألق ἀλμάκ=ἀγοράζειν.	ألجي ἀλητζη=ἀγοραστής.

ΠΕΡΙ ΙΖΑΦΕΤ (ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ.)

§. 144. Ιζαφέτ (اضافت), λέξις ἀραβική, σημαίνει συνάφειαν, σύνδεσιν' ὀνομάζεται δὲ οὕτως ἐν τῇ Τουρκικῇ, ή σύνταξις τῆς γενικῆς κτητικῆς, ή σχετικῆς παρ' ἡμῖν λεγομένης μετ' οὐσιαστικοῦ, δηλοῦντος τὸ κτῆμα ή τὸ σχέσιν ἔχον ἀντικείμενον. Ἐν τῷ Ιζαφέτ προηγῆται πάντοτε ή γενική κτητική καὶ ἔπεται τὸ οὐσιαστικόν, συνοδευόμενον πάντοτε ὑπὸ τῆς τριτοπροσώπου κτητικῆς καταληκτικῆς ἀντωνυμίας. ὡς:

آدمك اوى ἄδεμιν εἶλ = ὁ οἶκος τοῦ ἀνθρώπου.
 چوجفك انكى τσωτζουγουν ἔτμεγι = ὁ ἄρτος τοῦ παιδός.
 Οὕτω δὲ ὅταν δύο ή τρεῖς γενικαὶ συνδεθῶσι πρὸς ἀλλή-

(ΓΡΑΜΜ. ΟΘΗΜ. ΓΛΩΣΣΗΣ.—8.)

λα; δι' Ἰζαρέτ, ἀνάγκη νὰ καταβάλληται μεγάλη προσοχὴ ὅπως μὴ διαφύγῃ ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία. π. χ. τὸ *ادمك اوى* εἰς προσλαμβάνον καὶ ἕτερον οὐσιαστικόν, μετατρέπεται τὸ *اوى* εἰς γενικὴν ἔχουσαν καὶ τὴν κτητικὴν ἀντων. *ادمك اورك اوطاسى* ὡσαύτως καὶ τρίτου προστιθεμένου οὐσιαστικοῦ, ἡ λέξις *اوطاسى* μεταβάλλεται εἰς γεν. διατηροῦσα τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν ὡς: *ادمك اورك اوطاسك قوبسى* καὶ οὕτω καθεξῆς.

§. 142. Τὸ Ἰζαρέτ εἶναι δύο εἰδῶν' *ليا ميغه* καὶ *پهريانيغه*. Καὶ *ليا ميغه* μὲν ὀνομάζεται τὸ Ἰζαρέτ ὅταν ἐκφέρῃ κτήσιν ὀρισμένην μεταξὺ προσώπου καὶ πράγματος ἢ σχέσιν δύο πραγμάτων διακεκριμένων ἀπ' ἀλλήλων. οἷον:

افندك قوناسى ἐρένδινιν κωναγῆ = τὸ μέγαρον τοῦ αὐθέντου.
مكتبك قوبسى μεκτεπὶν καπουσοῦ = ἡ θύρα τῆς σχολῆς.

Παρατηρητέον ὅτι ἐν τῷ Ἰζαρέτ τούτῳ ἡ γενικὴ φέρει πάντοτε τὸ *ك* ἢ *ك* ἐκφράζουσα οὕτω τὸ ὀρισμένον καὶ οἰονοει δακτυλοδεικτούμενον. Ἡ ὀριστικότης αὕτη ἐκφέρεται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ διὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς ἐκ τοῦ ἀνωτέρου παραδείγματος γίνεται δῆλον.

Τὸ δὲ Ἰζαρέτι *پهريانيغه*, ἐκφέρει σχέσιν ἀόριστον μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ γενικῆς, ἥτις ἀποβάλλει τὸ *ك* ἰσοδυναμει δὲ πρὸς ἀναρθρον ἢ ἐπιθετικὴν σύνταξιν τῆς Ἑλληνικῆς. ὡς: *او صاحبي* ἔβ σαχηπῆ = δεσπότης οἴκου. ἦτοι δεσπότης οὐχὶ τούτου τοῦ γνωστοῦ οἴκου, ὅπως θὰ ἐσήμαινε τὸ ἔβιν σαχηπῆ, ἀλλ' ἀπλῶς δεσπότης οἴκου τινος, ἢ οἰκοδεσπότης. Ἡ διαφορὰ τῶν δύο τούτων συντάξεων γίνεται καταφανεστέρα ἐκ τῶν ἐξῆς παραδειγμάτων.

اوطاسك قوبسى = ἡ θύρα τοῦ δωματίου.
اوطاسه قوبسى = θύρα δωματίου (οοιυδήποτε.)
دكوك صوى = τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης.

دكوك صوى = ὕδωρ θαλάσσης (θαλάσσιον)

كوك بكى = ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.

كوك بكى = κόρη ὀφθαλμοῦ.

§. 143. Εἰδικώτερον δὲ παραλείπεται τὸ *ك* τῆς γενικῆς κατὰ τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις.

Α' Ὅταν ἐκφράζηται ὑπουργημα, θέσις, ἐπάγγελμα, ἢ ἔργον τι. ὡς:

ماليه نظرى = (ὁ) ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν.

خارجيه منشارى = (ὁ) ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν.

دش طبيى = ὀδοντοίατρος.

رسومات مامورى = ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου.

Β' Ὅταν ἡ γενικὴ δηλοῖ τὸ εἶδος τοῦ οὐσιαστικοῦ. ὡς:

اى اجى = δένδρον μηλέας. (μηλέα.)

كوك عالى = πάθος ὀφθαλμοῦ.

چيك خستاكى = νόσος εὐφλογίας.

اىك بوجكى = μεταξοσκώληξ.

Γ' Ὅταν ἡ γενικὴ φανερόνῃ τὸν τόπον, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἢ μετέρχεται τίς τι, εἴτε τὴν χώραν ἐν ᾗ ἀκμάζει ἢ ἐξ ἧς προέρχεται τι. ὡς:

لوندره بانكرارى = οἱ τραπεζῖται τοῦ Λονδίνου.

يايه معتبرانى = οἱ προὔχοντες Ἰωαννίνων.

بك او على اعاليى = οἱ κάτσοι Πέρα.

ساقز انجبرى = σῦκα τῆς χίου.

حاصكوى اسكلسى = ἰποβάθρα Χάσ-κιοῦ.

Δ' Ὅταν ἐκφράζῃ τὴν ἐπωνυμίαν πράγματός τινος.

مدبلى جزيرسى = ἡ νῆσος Μιτυλήνη.

اينا قريدى = τὸ χωρίον Ἄννινον.

وقت غرتسى = ἡ ἑφημερὶς Βακῆτ.

امريسا قطعىسى = ἡ ἡπειρος Ἀμερικῆς.

پازار كوفى = ἡ (ἡμέρα) κυριακῆ.

داود پاشا قشلسى = ὁ στρατὸν Δαβούτ πασᾶ.

SISMANOGLIO
 MICALDO

Παρατήρησις. Όταν τὸ Ἰζαρέτ ἀποτελῆ ὀνομασίαν μέρους τινος, παραλείπεται συνήθως καὶ ἡ τὸ ὄνομα συνοδεύουσα καταληκτικὴ ἀντωνυμία. οἷον: **قاضي كوي** Καδὴ κιοϊ = Χαλκηδὼν ἀντὶ **قوي قاضي كوي** Καδὴ κιογιό. **قوم قيو** = τὸ Κοῦμα κατῆ ἀντὶ **قوم قيو** Κοῦμ καπουσοῦ. Ἐπίσης παραλείπεται ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία καὶ ὅταν τὸ Ἰζαρέτ σημαίνῃ τὴν Ὀ-λην, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τι. ὡς:

جور كوي σιδηρὰ γέφυρα. ἀντὶ **جور كوي** σιδήρου γέφυρα
طاش قشله λίθινος στρατών * **طاش قشله** ἐκ λίθου στρατών
با آخشاب ξυλίνη οἰκοδομή * **با آخشاب** ἐκ ξύλου οἰκοδομή
جور يولي σιδηρόδρομος * **جور يولي** ἐκ σιδήρου δρόμος

Ἐνίοτε ἀντὶ οὐσιαστικοῦ, ὀνόματος πρὸς ὃ ἀναφέρεται ἡ κτησις, συνδέεται μετὰ γεν. ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον π.χ. **كسي** αἰθερῖν γελεσι = τὸ ἐλθεῖν, ἡ ἔλευσις τοῦ ἀνθρώπου ἢ τὸ ἐλθεῖν τὸν ἄνθρωπον. **كسي يازمي** κισιπιὴν γεζμαση = τὸ γράψαι, ἡ γραφὴ τοῦ γραμματέως. ἤτοι τὸ γράψαι τὸν γραμματέα. Ἄλλοτε δὲ ἐπὶ τετελεσμένου γεγονότος, ἀντὶ ὀνοματικοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται ἀναφορικὴ μετοχή. ὡς:

كسي آدمك كدي αἰθερῖν γελεδγι = τὸ ὅτι ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος.
كسي يازدي κισιπιὴν γεζδηγι = τὸ ὅτι ἔγραψεν ὁ γραμ.

Ἐκ τῶν παραδειγματικῶν τούτων ὁρῶν καθίσταται ὅτι ἡ γενικὴ εἰς τὰς τοιοῦτου εἶδους συνδέσεις, ἀποτελεῖ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, μεθ' οὗ συνδέεται κτητικῶς ὡς οὐσιαστικοῦ ἀφηρημένου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ἀναφορικὴ μετοχὴ οὕτω συνδεομένη μετὰ γενικῆς κτητικῆς δεόν νὰ ἀποδίδωται εἰς κύριον ῥῆμα ἑτέρου προσώπου. ὡς: **كسي يازدي كوردي** = ὡρθη ὅτι ἔγραψεν ὁ γραμματεὺς. **كوري يازدي** εἶπον ὅτι ὁ παῖς ἐξῆλθε. **كوري يازدي** εἶδομεν ὅτι ἐκεῖνοι ἦλθον. ἐν ᾧ ἐπὶ ταυτοπροσωπίας, δηλ. ὅταν τὸ ὑποκείμενον τοῦ κυρίου ῥήματος καὶ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας ᾖται τὸ

SISMANOLOGIO
REGARD

αὐτὸ, τότε τίθεται ὀνομαστικῆ. ὡς: **بن يازدي سولدم** = ἐγὼ εἶπον ὅτι ἔγραψα. **جوجي جيديني سولدي** = ὁ παῖς εἶπεν ὅτι ἐξῆλθε. **انر كدي كوري سولدم** = ἐκεῖνοι εἶπον ὅτι ἦλθον. κ.τ.λ.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

(اسمى اعداد) Ἔσμαϊ ἀδάτ).

§. 144. Τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα διαιροῦνται εἰς ἀπόλυτα, τακτικά, διανεμκτικά, κλασματικά καὶ πολλαπλασιαστικά.

§. 145. Τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικά, (اعداد اصليه) ἀδάτι ἀσλιγι) ὑποδιαιροῦνται εἰς μονάδας:

طقوز	كز	يدي	الى	بشي	درت	اوج	ايكي	پير
δωκούζ	σεκιζ	γεδι	ἀλτῆ	πὲς	δὲρτ	ὄτς	ἐκί	πὶρ
ἐννέα	ὀκτώ	ἑπτὰ	ἕξ	πέντε	τέσσαρ.	τρία	δύο	ἐν

εἰς δεκάδας

مقان	سكان	بشمس	التش	الى	قرق	اوتوز	يكرمي	اون
δὲκα	εἴκοσι	τριάκ.	τεσσαράκοντα	κλπ.	κλπ.	κλπ.	κλπ.	κλπ.

εἰς ἑκατοντάδας.

التبوز	بشوز	درتوز	اوجبوز	ايكيوز	پوز
ἑξακόσια	πεντακόσια	τετρακόσια	τριακόσια	διακόσια	ἑκατὸν
طقوز يوز	كز يوز	يدي يوز	الى يوز	بشي يوز	درت يوز
ἑνεακόσια	ὀκτακόσια	ἑπτακόσια	ἑξακόσια	πεντακόσια	τετρακόσια

εἰς χιλιάδας

درت يك	اوج يك	ايكي يك	يك
δὲρτπὶν	ὄτςπὶν	ἐκίπὶν	πὶν

χιλία δύο χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες. κ.λ.π.

Αἱ ἑκατὸν χιλιάδες ἀποτελοῦσιν ὀλότητα, ἧτις ἀποκαλεῖται οἰκονομολογικῶς **كوي يي** τὸ ἑκατομμύριον λέγεται **مليون** μιλίων, καὶ τὸ δισεκατομμύριον **مليار** μιλιάρ (ἐκ

του Γαλλικού.) Αριθμοῦμεν δὲ πάντοτε ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν μεγαλύτερων ἀριθμῶν ὡς:

τὸ 1879 λέγεται *يشت طوز بيك سكر يوز* πέντε σικίζ γιούζ γιτιμὶς δωκούζ, τὸ 1296. *بيك ايكوز طفسان اى* πέντε ἰκί γιούζ δωκούζ ἀλτῆ, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικὰ προηγούνται πάντοτε τῶν οὐσιαστικῶν, ἅτινα ἐν τιαύτῃ περιπτώσει οὐδέποτε δέχονται τὸ μόριον τοῦ πληθυντικοῦ *ل* οἶον: τρεῖς ἄνθρωποι, λέγεται *بيش جو جو* ἑπτα κισί καὶ οὐχὶ *كشير* ἑπτα κισιλέρ. *بيش جو جو* πέντε τσώτζουκ = πέντε παιδιά καὶ οὐχὶ *چو چو* πέντε τσώτζουκλάρ. *ليرا* γιρμί λίρα = εἴκοσι λίραι καὶ οὐχὶ *ليرى* γιρμί λίραλαρ. εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ἀνάγονται καὶ τὰ *چو* τσώκ = πολλὸς καὶ *خيلي* χάλι = πλείστος, συντασσόμενα καὶ ταῦτα ὡς ἑκείνα. οἶον: *چو* τσώκ δεφακά = πολλάκις ἀντὶ *چو* τσώκ δεφακλάρ. Ἐνίοτε εἰς ταῦτα τίθεται τὸ *ل* πρὸς ἔμφασιν. ὡς: *چو* τσώκ σικιμυρλάρ = πολλὸ δόξα (δόξα τῷ θεῷ.)

Κατ' ἰδιωτισμὸν τῆς Τ. γλώσσης τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικὰ ἐπὶ μετρητῶν χρημάτων συνοδεύονται ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ ὑπὸ τῆς λέξεως *عد* ἀδὲτ = ἀριθμὸς, ὡς:

درت بيك عد اكلير ليراسى δὲρτ πέντε ἀδὲτ ἑγγλιζ λίραση = τέσσαρες χιλιάδες ἀγγλικῶν λιρῶν. *بيش جو عد يوزك* πέντε γιούζ ἀδὲτ γιούζλὸκ καϊμέ = πεντακόσια ἑκατοντάγροσα χαρτονομίσματα. Ἐπὶ ἐγγράφων καὶ σκαρῶν μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν *قطعه* κηταά = τεμάχιον. ὡς: *ايكى قطعه زرعاى* ἰκί κηταά ζηρχλή = δύο θιαρηκτά. *واپورى* ἀλτῆ κηταά νακλιγέ βαπωροῦ = εἷς φορτηγά. *سكز قطع عرضحال* σικίζ κηταά ἀρζηχάλ = ἐκτὼ ἀναφοραί. Ἐπὶ οἰκοδομημάτων τίθεται τὸ *باب* πάπ = θύρα, ὡς: *باب دكان* ἰκί ἰκί πάπ δωκκιάν = δώδεκα ἐργαστήρια. *بيش باب املان وقفيه* πέντε πάπ ἑμιλιάκι βακφιγιέ = πέντε κτήματα βακουφιακά.

Ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται *ايكى نفر* ἄτομον. ὡς: *ايكى نفر* ζαπτιγέ = δύο χωροφύλακες. *دو نفر خرسز* δωκούζ νεφὲρ χρσζή = ἐννέα κλέπται. Ἐπὶ ζώων εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις *اوج* ἰπὸς ἢ *راس* ἢ *باش* ῥέες ἢ *پاس* = κεφαλή. ὡς. *اوج راس اينك* ἑπτα ῥέες ἰνέκ = τρεῖς ἀγελάδες. *راس باركر* πῆρ ῥέες πειλίρ = εἷς ἵππος. Ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν γράφεται ἡ λέξις *ديب* διπ ἢ *كوك* κούκ = ῥίζα. ὡς. *كوك زيتون اعاجى* ἰκί πῆρ κούκ ζετιν ἀγατζῆ = δύο χιλιάδες ἐλαιῶν.

Τὰ ἐπιρρήματικὰ ἀριθμητικὰ ἄπαξ, δις, τρίς, κ.λ.π. ἐκφέρονται ἐν τῇ Τουρκικῇ διὰ τῶν ἀραβικῶν λέξεων *كر* κερρέ καὶ *دو* δεφακά = φορά. ὡς. *كر* πῆρ κερρέ = ἄπαξ. *دو* ἑπτα δεφακά = τρίς. *دو* γιρμί δεφακά = εἴκοσάκις. *چو* τσώκ δεφακά = πολλάκις.

§. 146. Τὰ τακτικὰ (ἀδάτι βασφιγέ *اعداد و صفيه*) γίνονται ἐκ τῶν ἀπολύτων διὰ τῆς προσθήκης εἰς τὸ τέλος αὐτῶν ἐνὸς ἀποβαλλομένου καὶ τοῦ *ى* ὑπερ ὑπάρχει εἰς τὸ τέλος τινῶν ἐκ τῶν ἀπολύτων. ὡς.

<i>پرينتجى</i> πρίντζι πρῶτος	<i>ايكىجى</i> ἰκιντζι δεύτερος	<i>اوچىجى</i> ὄτσικντζῆ τρίτος	<i>دردنجى</i> δορδηντζῆ τέταρτος
<i>پەسینتجى</i> πέσιντζι πέμπτος	<i>آلتنجى</i> ἀλτηντζῆ. ἕκτος.		κ.τ.λ.
<i>اوننجى</i> ὠνουντζου δέκατος	<i>يكرمنجى</i> γιρμιντζι εἰκοστός	<i>قرقنجى</i> κρηκηντζῆ τεσσαρακοστός	<i>اللىجى</i> ἐλλιντζι κ.τ.λ. πεντηκοστός.

Ἀντὶ τοῦ *پرينتجى* πρίντζι εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀραβικῶν λέξεων *ابتدا* ἰπτιδα καὶ *اول* ἑββελ διὰ τοῦ *كى* κί γινόμενα. ὡς. *ابتداكى* ἰπτιδακί = πρῶτος. *اولكى* ἑββελακί = πρῶτος, καὶ τὸ τουρκικόν *ابدا* ἰλακ = πρῶτος.

§. 147. Τὰ διανεμητικὰ (*اعداد توزيعيه* ἀδάτι τεβζιγέ)

SISMANOGLIO

γινόμενα δι' ενός *ر* προστιθεμένου εἰς τὸ τέλος τῶν ἀπολύ-
των, ὡν τὸ τελικὸν ἄρῳνον γράμμα λαμβάνει ἑστὴν ὡς. *ر*
پیر=εἰς *پیر* *پیر*=ἀνά εἰς *اوج* ἕως=*اوج* τρεῖς *اوج* ἕως=
ἀνά τρεῖς. *درت* δὲρτ=*درت* τέσσαρες *درت* δὲρτ=*درت* ἀνά τέσσα-
ρες. ἂν τὸ ἀπόλυτον ἀριθμητικὸν λήγῃ εἰς *ی* πρὸς εὐφωνίαν
παρεβάλλεται ἐν *ش* ὡς. *الى* ἀλτῆ=*الى* ἀλτῆς=*الى* ἀνά
ἀνά *الى* γεδισέρ=*الى* ἀνά ἐπτὰ. *گيرمیسیر* γιρμισέρ=*گيرمیسیر* ἀνά εἴκοσι

Εἰς τοὺς ἑκ μονάδων, δεκάδων, ἑκατοντάδων, καὶ
χιλιάδων συνθέτους ἀριθμοὺς, μόνον αἱ μονάδες μετασχη-
ματίζονται εἰς διανεμητικά, οἱ δὲ λοιποὶ ἀριθμοὶ ἐκφέρονται
ἀπολύτως. ὡς. *اوج* *یک* *پنجاه* *گهزده* *پنجاه*
=*اوج* ἀνά τρεῖς χιλιάδας καὶ πεντακόσια ἑβδομήκοντα.
اون *یکصد* *هفتاد* *هفتاد* *هفتاد* *هفتاد*
=*اون* ἀνά ἐπτακόσια δώ-
δεκα κτλ.

Ἐνίοτε τὰ διανεμητικά διπλασιάζονται. ὡς.

یکصد *یکصد* *یکصد* *یکصد* *یکصد* *یکصد* *یکصد*
=*یکصد* ἑξήκοντα ἀνά δύο.
پنجاه *پنجاه* *پنجاه* *پنجاه* *پنجاه* *پنجاه* *پنجاه*
=*پنجاه* ἑξήκοντα ἀνά εἰς (ἕνας,
ἕνας.)

§. 148. Τὰ κλασματικά (*اعداد کسریه* ἀδάτι κεςριγέ)
γίνονται διὰ συνθέσεως δύο ἀριθμῶν, ὧν ὁ πρῶτος σημαίνει
τὴν ὀλικὴν μονάδα προηγείται, λαμβάνων τὸ μέρος *در* ἕ-
παται δὲ ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐμπρὶν τὸ κλάσμα. οἷον. ἐν τρίτον
λέγεται *در* *اوجده* ἕταδὲ *پیر* (στά τρία ἐν) δύο πέμπτα
اوجده *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر*
=*اوجده* ἕταδὲ ἐκὶ τρία ὄγδοα *اوجده* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر*
=*اوجده* ἕταδὲ ἐκὶ τρία ὄγδοα *اوجده* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر*
ἐν δέκατον. *در* *اوجده* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* *پیر* κ.τ.λ.

Τὸ ἥμισυ λέγεται *در* *پنجاه* γιάρημ, ὅταν ἐκφέρηται μόνον.
ὡς. *در* *ساعت* *پنجاه* γιάρημ *ساعت*=*در* ἡμίσεια ὥρα, ὅταν δὲ συ-
νοδεύον ἄλλο ἀριθμητικὸν ἀποτελῇ μετ' αὐτοῦ φικτὸν ἀριθ-
μὸν, τότε λέγεται *در* *پنجاه* *پنجاه* πούτσουκ. ὡς. *در* *پنجاه*
پنجاه *پنجاه* πούτσουκ=*در* τρία καὶ ἥμισυ (οὐχὶ δὲ καὶ *در* *پنجاه* γιάρημ.)

Τὸ τέταρτον λέγεται καὶ *چهارم* (λέξεις περσικῆ προ-

φερομένη ἐν τῇ T. τσεϊρέκ) ὡς. *اوج* *چهارم* ἕως τσεϊρέκ
=*اوج* τέταρτον. τὸ δὲ τέταρτον δραμίου λέγεται *در* *چهارم*
δένκ

Ἐπὶ παραλείψεως κλασματικῶν μονάδων μεταχειριζόμεθα
τὴν λέξιν *کسور* κισσὸρ=*کسور* κλάσματα. οἷον. *کسور* *کسور*
کسور *کسور* *کسور* *کسور* *کسور* *کسور* *کسور* *کسور*
=*کسور* πέντε χιλιάδες τετρακόσια γρόσια καὶ τινὰς κλασματικὰς μονά-
δας· ἐν τοιαύταις ἐκφράσεσι λέγομεν καὶ *در* *کسور* πούκαδαρ
در *کسور* *کسور* *کسور* *کسور* *کسور* *کسور* *کسور* *کسور*
=*در* πέντε χιλιάδες δια-
κόσια τόσα γρόσια.

Σημείωσις. Τὰ παρ' ἡμῖν πολλαπλασιαστικά γίνονται
ἐν τῇ Τουρκικῇ διὰ τοῦ περσικοῦ *قات* καὶ τοῦ ἀραβικοῦ *مثل*
میسل. οἷον. τριπλάσιος τούτου, λέγεται *اوج* *مثلی* πού-
νοὺν ἕως μισλί. *درت* *میسلی*. δὲρτ μισλί. *میسلی* *میسلی* *میسلی* *میسلی*
میسلی *میسلی* *میسلی* *میسلی* *میسلی* *میسلی* *میسلی*
=*درت* πέντε κατ=*درت* πενταπλοῦς. κ.τ.λ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἐν χρῆσει ἐν τῇ Τουρκικῇ καὶ
ἕτερον εἶδος ἀριθμητικῶν, ἅτινα κατασκευάζονται δι' ενός
ز καὶ τοῦ μορίου *لی* προστιθεμένων εἰς τὸ τέλος τῶν ἀπο-
λύτων. ὡς. *لی* *ایکیزلی* *ایکیزلی* *ایکیزلی* *ایکیزلی* *ایکیزلی* *ایکیزلی*
=*لی* *ایکیزلی* διπλοῦς· δίδυμος. *لی* *اوچزلی* *اوچزلی* *اوچزلی* *اوچزلی* *اوچزلی* *اوچزلی*
=*لی* *اوچزلی* τριπλοῦς, τρικέφαλος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

§. 149. Τὰ ἐπιρρήματα εἶναι τοπικά, χρονικά καὶ τροπικά.

Τοπικά.

<i>اشاغی</i> ἀσαγῆ= <i>اشاغی</i> κάτω.	<i>بورا</i> πούρα= <i>بورا</i> ἐδῶ.
<i>یوقاری</i> γιωκαρῆ= <i>یوقاری</i> ἄνω.	<i>شورا</i> σούρα= <i>شورا</i> ἐκεῖσε. (πλησίον)
<i>ایچری</i> ἴτσερι= <i>ایچری</i> ἐντός.	<i>اورا</i> ὄρα= <i>اورا</i> ἐκεῖσε. (μακράν.)
<i>طیشاری</i> δισάρῆ= <i>طیشاری</i> ἐκτός.	<i>برو</i> πέρυ= <i>برو</i> ἐδῶ.
<i>کیرو</i> γκερι= <i>کیرو</i> ὀπίσω.	<i>اون</i> ὄτι= <i>اون</i> ἐκεῖ.
<i>ایلرو</i> ἴλερι= <i>ایلرو</i> ἐμπρός.	<i>ارا</i> ἀρά= <i>ارا</i> μεταξὺ.
<i>ز</i> νέρε= <i>ز</i> πού.	<i>اوزری</i> ὄζερι= <i>اوزری</i> ἐπάνω, ἐπί.

Χρονικά.

بكون πόγιεν=σήμερον. هنوز χένυζ=εϊσέτι.
 یارین ییارهن=αύριον. صکره سونرا=ύστερον.
 اورکون واپیرگیکن=μεθαύριον. اره صره=εϊστινότέ.
 دن دهن=χθές. بوندن پوندانویله=τόντεύθεν.
 شمدی شیمدی=ήδη. ایکیده پیرده=εϊστινότέ.
 ددیمین=προηγμένως. وقتاکه βακτάκι=ύτε.
 چاپیک τσαπικ=δγρήγορα. اونکی کون=εβελκί γκίον προχθές

Τροπικά.

طوغری δωγροϋ=εϋθείως. ή
 طوغریدن طوغری δωγρουδαν δωγροϋ.
 طوغرسی δωγρουσου=τη αληθεία.
 پردوزی پیρ دهζαγιε=κατά συνέχειαν.
 آکزی اکسزین ανσηζ ή ανσηζην=αίφνης.
 آچیدن آچیغه άτσηκδαν άτσηγα=σαφώς, καθαρώς
 هیچ χίτε=οϋδόλως.
 هیچ اولمازسه χίτε ωλμάζησα=τουλάχιστον
 صانکه سوزده σάνκι σοζδε=δηθεν.
 ناصله νάσηλσα=όπως δήποτε.
 نصل نάσηλ=πώς.
 بویله پیویلε=οϋτως.
 شویله اولمه σویلε, ωιλε=εϊκείνως.
 هله χέλε=μάλιστα δε.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ.

§ 150 Οί σύνδεσμοι είναι συμπλεκτικοί, διαζευκτικοί, αντιθετικοί, άντιολογικοί, τελικοί, ύποθετικοί, χρονικοί, συμπερασματικοί, συγκριτικοί, ειδικοί ή εκθετικοί και εξαιρετικοί.
 α' Συμπλεκτικοί σύνδεσμοι είναι و دي-دا ή دخی داخه και άραβιστί و بة=καί. هم—هم χέμ—χέμ=και—και ή τε και, επί καταφάσεως. και و—ان—ان ή و و—ان—ان νε—νέδε=οϋτε—οϋτε επί άποφάσεως. ای إله = μετά,

θμοϋ. τὸ ای إله συναδεύεται πρὸς ἔμφασιν καὶ ὑπὸ τοῦ و یا, περαπὲρ ὡς: و یا ای کون پونούν إله περαπὲρ =μετὰ τούτου, πρὸς τούτοις. τὸ ای إله ἀποβάλλει καὶ τὸ ἀρχικὸν ای γραφόμενον و ὡς: ای پένίملی=μετ' ἐμοῦ.

β'. Διαζευκτικοί είναι و—و یا یا—یا γιὰ—γιὰ=ή—ή εἴτε و یا—و یا γιὰ—γιὰχωτ=ή—εἴτε. كرك—كرك γκερέκ—γκερέκ=εἴτε—εἴτε. ایتر—ایتر ایστερ—ایστερ =εἴτε—εἴτε (θέλει—θέλει.) ὡς: و یار و یار و یار و یار یا لاقردی سویتسون γιὰ παρά βερσιν γιὰ λακηρδη σοιλέμεσιν = ή χρήματα ἄς πληρώση ή λόγον ἄς μή εἴπη. و یار و یار ایστερ ایστερ γκιόρσεν ایστερ γκιόρμεσιν=θέλει ἄς εἴδη θέλει ἄς μή εἴδη.

γ'. Ἀντιθετικοί εἶνε و ایسه=αν και, μολανότι. و ایسه καλδήκι ή شو قدرک سούκαδαρκι=πλήν, μόνον ότι. و ایسه دک و ایسه دک δεγίλ γιάλνηζ φάκατ=οϋ μόνον ἀλλά και. ὡς: و ایسه دک و ایسه دک فقط اونده دخی جالیثور γιάλνηζ μαγαζασινδα δεγίλ, φάκατ εἶνדה δαχη τσαλητήρ=οϋ μόνον εν τω ἐργαστηρίη ἀλλά και εν τη οἰκίᾳ του ἐργάζεται.

δ'. Αἰτιολογικοί εἶναι و دن—δαν προσιθέμενον εἰς τὸ τέλος τῶν ἀναφορικῶν μετοχῶν, αἰτινες ὡς ἐβρέθη (§. 111.) ἀποδιδόμεναι εἰς εϋθὺ ῥήμα ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ὀλίκληρον πρότασιν. ὡς: و ایسه دک γκελδγιנדεν=εκ τοῦ ότι ήλθεν, ἐπειδὴ ήλθε. و ایسه دک γιὰζδηγηνδαν = εκ τοῦ ότι ἔγραψεν, ἐπειδὴ ἔγραψεν· ἐνίοτε κατόπιν τοῦ و τίθενται و یا δωλαγι (τουρκ.) και و ایسه دک νασί (άραβ.) πρὸς περισσότεραν ἔμφασιν. οἶον: و ایسه دک νασί βερδγιנדεν νασί=εἰπειδὴ ἔδωκε و یا δωλαγι πούλδουγουνδαν δωλαγι=εἰπειδὴ εὔρε. Μετὰ τῶν ἀναφορικῶν μετοχῶν κατ' ἀόριστον ή μέλλοντα χρόνον συντάσσονται τὰ σύνθετα و ایسه دک τζιχέτλε, و ایسه دک εἴσιν, و ایسه دک εἴζιλδεν, و ایسه دک μη-

SISMANOGLIO

= κρέμα, οἶμοι. *قريمه* γιαζικ = κρέμα, ἀλοιμόνον.

Ἐκπληξέως δηλωτικά, *لا شيء* δέτμε δε = ὄχι δά; καὶ τὰ ἀραβοπερσ. *بالتضاد* ἀτζάιπ = παράδοξον! *بالتضاد* τωχάφ = περίεργον *الله* σουπχάν ἀλλάχ = θεέ μου. Εὐχετικά *اللهم* ἴνσαλλάχ = εἴθε καὶ *اللهم* μάσαλλάχ! *اللهم* *اللهم* ἔλχάμδουλλάχ *اللهم* πῆτιρδίζ = δόξα τῷ θεῷ τὸ ἔτελειώσαμεν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Πρὸς περισσότερον ἐξάσκησιν τῶν σπουδαστῶν ἐθεωρήσαμεν οὐχὶ ἄσκοπον νὰ προσαρτήσωμεν εἰς τὸ παρὸν πόνημα σειράν θεμάτων διὰ τῆς συμπλοκῆς τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ ὀνομάτων τε καὶ βημάτων. Τὴν εἰς τὸ τουρκικὸν μεταγραφῆν τῶν θεμάτων τούτων, δύνανται οἱ δ. δάσκοντες νὰ ἐπιβάλλωσι τοῖς μαθηταῖς ὅπου, ἂν κρίνωσι τοῦτο ἀναγκαῖον.

1. Κάρ γιαγίγιωρ. πού παλὴν δαδὴ γιῶκ. κάζ σουγιά πατμάζ. κάτς γιασὴνδὰ σην; τασλαρὴ σατδήκ. πίζε γιάν πακίγιωρ. πασὴνὴ σαρατζάκ. ἀρτδὰ καλάν νέ γιαπδῆ; δαμὴν ἀλπνδὰ δηρ σανδῆ. γιάζ γκιμνὸ σουλάρ τασμάζ. ἔι πασὴνδὰ ἀβὰ γκιδελίμ. σιδδὸ κατζὰ σατήγιωρλαρ; πῆς γκιμνὸ ἀτς καλδῆ. σενὶν ἀδὶν νέ; ἀδὴν βάρμη; γιαγὴ τσῶκ γκελδί. πασὴνὰ βούρμαμαλή ἴδιν.

2. Πῆν γκεζμεγέ γκιδίγιωρουμ. γκέτς καλδῆκ. πένζι ἀτδῆ. σενὶ γενδί. πού γιωλδὰν γκετσιμῆζ ἀρδὴνὰ γκέλ ἄζ πουτσουκ πασὴμὰ δειδί. πάλ ἀκίγιωρ γιωλδὰν γκετσδίνμῆ; χέπιμῆζ πατατζάγῆζ. ἀτὴν γεμὶ πῆκ ἄζδηρ. γετμέζ. πῆρ σῆς γκελίγιωρ. πελινὸ σαρδῆ. πῆμ νέ γιαπὴγιωρ; πανὰ πῆρ κάτς ἄγ βιρμελί. ἔβδὸν τσικάρ ἱκὸν πῆριντζε σενὶ γκιωρδῆμ. ἔλινιζ πῆρ ἄζ σῆσμίς διρ. κῆσπν γιαγλαρ διονάρ. πού ἀτὰ πινέμεγετζεσκιν.

3. Δαμδὰν δουσμέκλε πελινὶ κηρδῆ. Ροῦμ ἱλιγέ γκιδελίμ. ὅστὸ πασὴ κηρλί πῆρσι γκελδί. ὅτς γιλ ὠλδοῦ γκελελί. διζ ὅστὸνὸ τσοκῆδπ γιαλβαρμαγὰ πασλαμῆσδηρ. γκιὸκ γιαζυνδῆ; γενὶ πῆρ γιλδῆζ γκιωρδῆμ. πῆν πῆρ σιδδὸ

τὸ αὐτὸ ἰστέριμ. πῆλ ὀγλουνδάν γκελίρ ἰκέν σὺλ ἀγιάγηνῆ
 κιοπέκ ἡσπρῆ. σοῦ γιωλδάν σαβουσόου. δὲρτ γκίον δὲρτ
 γκιτζέ οὔκουσοῦ καλδηλάρ. ἰσσετζέκ σοῦ πῆλ πούλαμα
 δηλάρ. ἰκί τσίλ κουρούς βερδίμ, νὲ γσαπτηνήζ. ἡστανπω-
 λά κιδίπ οὔρακ τεφικ ἀλδήμ, διονμοῦς ὠλάν σουλαρῆ
 γσαρῆπ τσιμακ ἰσῆν κῆρκ γκίον τσαλψῆμσλάρ.

4. Κουρτ ποστίντῆν γκισζέλ κίρκ γσαπαρλάρ. καρ-
 νῆμ τῶνδουρ. πῆλ νιγέ κιοσδόν; ποῦ γιαραμαζῆλάν νὲ
 οὔμαρτηντζ; οὔτσῶν κουσδῶν γσαρδῆμ πῆκλεμῆκ σῆσκη-
 λῆκδῆρ. σῆμδιγέ δεκ γεμῆκ πῆσμελί ἰδι. ἐφένδιμ σετσιπ
 ἀλυαλήσηνη. κουλουνοῦ, καίε ἰλε γκελίρ ἰκέν, ἀζ καλδῆ
 πῆζι βαπῶρ τσιγνεγετζέκ ἰδι. σοῦ ἔβι γκατζῆκλάρ μη;
 ὦ γκοσῆκ τεπεγέ νῆσπλ τσικῆρτζ; πῆν σῆμδιδεν γιωρουλ-
 δούμ. γκέλ δωγροῦ γιωλδάν γκιδελίμ. ὠίλε γβαβάτ
 γιωρῆσεν ἰκί γκίονδε ἀντζῆκ βαραπίλετζέγιζ. χῆιδε
 τσαπῆκ γιωρῆγεγλίμ.

5. Γιαζηλῆρῆ πῆτιρδινίζ μῆ; πῆτιρδινδε πῆρλιχδῆ γκεζ-
 μεγῆ γκιδελίμ. πῆπῆμ παρῆ βῆρμεδῆ, δισαρηγῆ νῆσπλ γκι-
 δῆρμ; ὦ καρσῆκῆ δῆγ τεπεσινί γκιορῆγιορμησαν; ἀρ-
 κασπῆδῆ πῆκ τσῶκ ἀκῆρ σουλῆρ βῆρδῆρ. ὠραλαρδῆ κιολ-
 γκελί πῆρ ἀγῆτε ἀλτηνῆ γκιδῆρ, ὠτουρούρουζ. ἀρτηκ ποῦ
 γκίον καλσῆνδῆ, γῆρῆν ἔρκεντζε καλικῆπ γκιδελίμ. γεμε-
 γῆ τοῦζ κῶμαμῆσπ σπητζ. πῆν γεμαγῆ τοῦζσῶζ σεβῆμ,
 τοῦζλουτζῆ ἰστέριμ. κουλαγημῆ κιοπέκ σῆσι γκελίγιορ.
 ἔβητ ἐφένδιμ σοῦ γκιοζῆκῆν μῆνδραδῆ πῆρ κιοπέκ βῆρ. χα-
 βλαγῆν ὦ ὠλμαλῆ.

6. ἰσῆρ νῆσπλ γκιδίγιορ; γιωλουνδῆ μη; παρῆ κα-
 ζανδῆνῆζ μη; πῆσῶσῆνῆ γιωρουλδούκ. καρνηδατῆνηζῆ που-
 λάμαδῆκ. ὦ ἔβδῆ χῆτε ὠτούρμαγῆρῆ, χῆρ γκίον γκεζῆρ.
 ἰσῆρῆ ὠκαδῆρ τσῶκμου; χῆρ ἐφένδιμ ὠνδῶν δεγίλ. ἀντζῆκ
 πῆσῆκῆ πῆρ τακῆμ γιωλσοῦζλουκλῆρ ἰδίγιορ. πῆμῆμ ποῦ
 γκίονλερδῆ χῆτε καπῆνῆ σῆγμαγῆρ. σωνηνδῆ δαγῆκ γε-
 γετζέκ. γκετσενλερδῆ πῆρ ἔβδῆν κωβδουλῆρ. ἰτεκλερινί
 τωπλῆ. οὔσῶν πῆσῆν τσαμῶρ ὠλατζῆκ. ὄνοῦδῆ γκῆζῆτ,

πατῆκ βῆρ. πῆρῆσῆ πῆλδῆγῆν γερῆρ γκῆπῆ δεγίλ. ὠτ ἀ-
 ρασπῆνδῆ τσῶκ πῆτακῆκ βῆρ. ἀγιάγημῆ ἔκτῆρ πῆτῆ.
 βῆχ βῆχ πῆκαγῆμ γλαραλῆνδῆ μη; ἄτ καν πῆλ ἀκῆγῆρ.
 γῆλ ὠγλοῦμ πῆν σῆνῆ ὄνανῆ πῆκ διδῆμ διννέμεδῆν. νῆτσῆν ὠ-
 λῆ γλαπῆρσῆν ἂ πῆγῆμ.

7. Πῆρ πῆλτω σατηλῆκ βῆρ ἀλῆρησῆν; κουλουνοῦ-
 ζῶν πῆρ πῆλτωμ βῆρ. πῆρ κῆτε δανῆ δε πανταλινοῦμ
 βῆρ. ἔσῆκῆ πῆσῆκῆ νὲ ἰσῆ κῆγῆρ γκετσῆνῆρμ. σῆμδῆλῆκ γενί
 οὔροῦπῆ ἀλάμαμ. ποῦ σερενλερῆ πῆτσμεγετζέκῆρμῆ; δα-
 χῆ δούρ πῆκαλῆμ, ἔβῆν τεμελῆνῆ πῆλῆ ἀτμαδηλῆρ. πῆκ σε-
 τρεκ γιαζῆγῆρσῆσῆνοῦζ. πῆρ ἄζ σῆκῆζῆ γῆζῆν. κλαγῆτ-
 δῆ τσῶκ γκιτῆζ. πῆρ παρδῆκ σοῦ βῆσῆνῆ ὠγλοῦμ. τσῶκ
 σουσαδῆμ. σενῆκῆ ἰλε δεμῆνδῆν πῆρῆ γκῆνῆσῆδῆ γκεζῆγῆρῆρῆ.
 ὠνῆρ γκεζῆμεδῆν χῆτε οὔσῆνμαγῆρῆ ἐφένδιμ. ἔκῆκ γεδῆλῆρ-
 μῆ; σῆζῆ πῆκλεγῆ πῆκλεγῆ οὔσῆνδῆκ. νῆρεδῆ ἰδῆνῆζ; σοῦ
 γκετσιρμεγῆ γκετῆκ. σουγῆουμοῦζ βῆρ δῆν πῆρῆσι σεκῆσῆν δεσῆτι
 κῆδῆρ τῆσῆδῆ, ἰκί κῆσῆπῆδε δῆλδουρδῆου.

8. Σανδαλῆ πῆρῆσι πῆνδῆ, γκῆρδῆνῆζ μῆ; ἰσῆτῆ ὠδουρ
 κατῆκ τῆτηνῆ γκετιρῆν. χῆνῆ σῆζῆ γκετσῆν γκῆν σοῆλεδῆ-
 γῆμ τσῶτζῆκ γῆκῆμου γῆλ; ὠδῆ πῆνδῆν ἀλῆπ πῆζῆ σα-
 τῆγῆρ. γκέλ πῆρῆδῆν ἔλεγῆ ἄλ. πῆρ δαχῆ ὠίλε ὠρτα-
 γῆλ πῆρῆκῆμ. ἀδαγῆ γκιδετζέκῆμῆσῆν; γῆλῆσῆν πῆρ ἰσῆμ
 βῆρ. πῆγκῆγῆ οὔγογῆκῆτζῆγῆμ. ἀνῆν ἰσῆν γκιδῆμερ.
 γῆρῆν δεγῆλ ὠπῆρ γκῆν γκιδῆρῆζ. ὠλμαζῆμῆ; ὠλῆρ ἐφέν-
 διμ, ὠλμαγῆτζῆκ νὲ βῆρ. ἐφένδιμ νὲ γῆνδῆ πῆγῆου-
 ρῆρῆσῆ ὠλῆρ. γῆκαπῆνηζῆ δῆζῆελετ-σῆνῆζῆ; δαμῆλῆ δαμῆλῆ
 γκῆλ ὠλῆρ δῆρῆρ. δούρ τῆνῆτα μη ἄλογῆμ. ποῦ σαμαν-
 λῆ πῆζῆμῆ; ἔβητ ἐφένδιμ, ἰσῆρῆσῆνῆζ ἰτῆρῆγῆ γκῆρῆλῆμ;
 σοῦ γκεμῆγῆ πῆκ. γελεκενλερῆ ἀτῆρῆς γκιδίγῆρ.

9. Πῆζ ἀρπαγῆ δεγῆρῆζ σατῆκ. νὲ γλαπῆρσῆν ἐφέν-
 διμ σατῆτζῆ τσῶκ, ἀλῆτζῆ γῆκ. ἰσῆρῆ ἰστερῆζ, τουτα-
 πῆλδῆγῆνῆ βῆρδῆκ. πῆσῆκῆ δῆρῆλῆ ὠλάμαζῆδῆ. κῆογῆν, ὠστ
 πῆσῆνδῆ ὠλῆν τεπελερδῆ τῆπῆ γῆκῆγῆρῆρ. πῆκαλῆμ
 ποῦ γκῆνλερδῆ τῆπῆρῆδῆ γερῆσῆδῆρετζέκῆρ. ἀρτηκ οὔ-

SISMANOGLIO

πίσημη χέρ δηολά ούγκουνσουζλουγούν ούθ αλκνμής ώλοούρ.
 σιζίν κισλασλέοδε άθά τσηκήμορημής. πασάκλαρή δεμēt
 γιαπακλήμδα έβέ γκιστυρελίμ. πέρ έλλί ώκά καθέρ κηπεκ-
 λαί βάρ. νέ γιαπατζάγής πιλμάμ. πέριαι πούλουσα άα
 σατ-σαλάρ. πέρ δέφνε άγατζή δικήμ. σερτσέ κουτσού γειδι-
 γινίξ βάρμη; πίζε ώίλε σέιλερ γιασάκδηρ. γιαζ γκιμνέ
 σάπκα μη γκιγέρσινιζ; πόγιμν πέρ κηργκηνλατήμ βαρ νε-
 δένδιρ πιλέμεγμορουμ.

10. Κηλητζινή γιαγλαδή. τυφεγγινίδε άλέπ ώμα-
 νά γκιτδί. πηγικλαρή τσημαγά πασάλαή. πέρ αφά κω-
 γιούν γκελδί. τσωγού έρκέκδιρ, δισί πικ άζ βαρ. ιστέο-
 σαν πέρ κάτς δανέ άλδηραγίμ. πέρ άλτή σαγής ιστέρδιμ.
 ώίλε ίσε σαγηνλάρ γκελδικέ πέν σιζέ πέρ κατςδανέ γκιονδε-
 ρίμ. πού τσιδιγι ταδανά κίμ κακμή; πιλισλερμιζ έπε-
 τίζε πηγυδθ. ταβούκ καθάρ ώλδοθ. ώδα κηπουσοθ ά-
 τακ δουρούγερ. τσωκδάν πέρ με; έπειτζέ ώλδοθ άτσπ-
 λαλή. γκιδίπ κήπακλή κέμ γκιρίπδε γεμγι γέμειν.
 σώνρα νέ γιαπάρμη; πικά πέρ διγετζεγινίξ βάρμη; έγκερ
 βάρσα σοιλέγινίξ γιαζαλήμ. ιστέ πέν γκιδιγμορουμ γκιη-
 τζέμγεγινίξ. σώνρα γκελίρ γκεροσθούρ.

11. Πού γκιμνλερδε πέρ άζ ώδοθν άλμάκ ιστέρ ίδιμ. τη-
 τόν ιτζέρμισινίξ; γάτο έφένδιμ άλτήμαμήσημ. παλκ-
 λάρ νάσπλ, έτζήτζέ με; ώκασηνέ γιουλί κουρουσά βιρί-
 γιωρλαρ. δόν άκσίμ γιουζογίμ έβέ κελδή. πιλμάμ
 ούσκα σηπασθ; κεν πούλουθ μου; κωγιουνλαρή χήγτη
 γκιόν κησετζεκέρ; σαλή γκιμνέ. πέν ώ γκιμνέ πωγάζ
 ίταινέ γκιδετζέκ ίδιμ για. έβέετ ώίλε πέρ λακρηδθ ώλδοθ ί-
 δι. ούρούτς τούτμαγίωρ. πουνού γκιουγιωρμηκσηνίξ
 τιατρωμουζοθν πειρντζί άγιμντζουλαρηνδάνδηρ. σίμδι γκε-
 τιρδιγίμ σοθ, πούζ γκιπεί σηγούκδουρ. άζατζηκ ίταιν.
 πηγίμ κιστσούκ χέπια τσηκήπ γκιτδιλέρ. κηρηνδαση-
 νή έβλενίγμορουμουθ. δαγίμνέ γκελετζέκμειμ; χήτ χήτ
 γκελμελίσιν σενί κελέριζ. ταβούκ γκίμνέ γειδινίμ;
 τατληγι σεβρέμ έφένδιμ.

12. Κισλερδέν τσώκ κισί γκίονυλλέ γιαζηλδήμη; πέρ
 γιουλί κισί καθάρ βαρ, χέπια; δελί κηλήδερ. πέρ ών
 γκίον πώνρα κησλαγιά γκιδετζεκέρ. σαντζήμ βαρ. σε-
 νίλε κωμτού ώλατζήγής. άρτηκ γιαζην γιαλή κηγισηνδά
 ώτουσοθρά σοιλεσίριζ. πού παγιρδάν νάσηλ ίνδίν. διο-
 γρουσοθ κωρκουλατζέκ γέμδιρ. σοθ ώδαγι έκιγέ πούλπ
 γκίμνέ πασνδά πέρ γκίτακλήκ γκίπδηρατζέγίμ. σουνλαρά
 σοιλέ πηγίμν κωγιουδάν σοθ τσέκμεσινλερ. σουγίού τσηκετ-
 διλέρ. πού άκτάμ τσησεκερσί σουλάμαγλατζέγίμ. για-
 ρηνά πηρακαλήμ. σοθ κηρσέκι έβδέν πέρ δουμάν τσηκήγίωρ
 νέ δουμάν δερ ώ; έβιν πατζαπή τουτουσμούθ, άμάν τσα-
 πήκ κώσθουν πασδηραλήμ. κωβαλαρή βάρμη; περαπέρ ά-
 λούπ σοθ τατήγλαλήμ.

13. Πίν σοιλεγέ σοιλεγέ ούσανδήμ. πού τσωτζούκ
 λακρηδθ διννέμειγίωρ. κηπουγίού κηπύγινίξ, άρτηκ κίμπε
 γκίμμεσιν, γκίζλι λακρηδηλαρή βάρ. πού τασλαρή κίμ ότ-
 μούθ; σουλαρ δηλαγίτ δαλαγίτ τασλαρή δελίκ δεσίκ
 Ιτδί. πηγίμν κελί ίλε ίσκελεγέ γιανασθίλεν, δαλγακλήρ
 άζ κελδή τασλαρήν ούζερινέ ούσυρετζέκδι. σιζίν σακάλ-
 δα πίζιμκί γκιπεί άγαρδή. άρτηκ πίζδέν γκεντζέκ γκιτ-
 δί. ώταλήκ πικ κηραρδή, γιαγμούρ γιγατζάκ. γιαγ-
 μούθ γκέλμειδέν κηρηνατζέκ πέρ γέρ πούλμαγά τσηλησμα-
 λήζ; νιγέ έσνέγλωρσοθν έφένδιμ; ούγλουκούμ μου γκελδί.
 πού γκίον πικ γιωρουλοθίμδα σίμδι δουράμαγίωρουμ.

14. Ιστέ γκεμί γκίλοζοκμεγέ πασάλαή. πίζδε πηλή
 παρτηγι τσηπλαγίκλήμδα ίσκελεγέ ίνελίμ. πέν σωγίουνούπ
 δεινίξ γκιρέμ. γιουζέμ πιλίγλωρμησπην; άζ που-
 τσοκ γιηζέμ. άι σοθ δεστισινί κίμ δεβιρδί. γκίμμεγίμ
 ησλανδή. σοθ άγατζέ σερελίμ δε κουρουσοθν. νέ πηγίωρ-
 δουλαρ έφένδιμ. χήτ πέρ σέτ σοιλέμειμ πηγίμ. έκσί
 μεκσί πέρ σέτ πούλουθμ δε γεσέμ. πουνλάρ πέρ πειρνέ για-
 πσάθ. τσηκ πηκαλήμ, άγίραλήμ. έφένδιμ τσώκ γκε-
 τσηκλήκ έβέ πηκλέγλωρλαρ. σώνρα πανά δηρηλατζακλήρ.
 γιλδής κισαίμνέ γκίωρδονέζμ; πικ γκίμνέ πέρ κηότκ-

SISMANOGLIO

δηο. τριζμελερινιζι γκίγινδε γκιδελλι δωλατάλημ. γίκοην
έρεκενδεν τσικίεπ πάληκ αλάτη. γκιοζλεριμ κκακίηγιωρ.
γκιινδι κάτε κουροός κζανά πιλίρσιν; κζκζνδηγην πα-
ραγι πανά γκετίο σακλαγίγιμ. πηγλουρδουγουνούζ γκι-
πί πικ τσώκ γλαλθκρδήςκ' φάκατ χίτε πίο σέι γιαπάμαδηκ.

15. Σατσνηζ πέκ τσαπήςκ άγαρδής. έφένδιμ άλτμηζ
πές γλατάνδά ημ νέ σκνήρησηζ. σου άγατζήν γλαπρακλα-
ρη γκίινδέν γκίιννέ σκκρηγίωρ. τσικουρδάν άτλάρ ικεν
καγιούπ δεσδής. σώλ άγίκαγηνήν πάζ παρμαγηνή ίντζιτδί.
διλενδέν σωνρά πιζίμ έθε γκέλιιζ δε πίο παρτσά έίλενελλιμ. ού-
σαγά σοιλέ δε γεμεγι ήστπσάν' σίμδι γκελίπ γεμέκ γεγετζέ-
γιμ σου γκιδέν ταθουκτζουγιού τσαγερσάκμη; κατσά βι-
ρίγιωρ χέλε πίο σώρ πακαλήμ. έτζέζ ίσε πίο κάτε δανέ
άλαλήμ. γιυρεγιμδές πίο τσαρπκντή βάρδερ. πίο σιζηλτή
τσικάρμακσηζην ίσι πιτιρμεγές τσαλησμαλήσην. ώρτα-
λάκ πέκ κερκρδής. γλαγμούρμου γλαγατζάκ. νέ ώλατζάκ.
σιζέ σοιλεδιγιμι ούνούτμαγινηζ. γκιτζελερι νέ γιακέρ-
σηνηζ. έρκέν γιατμαγίωρμησηνηζ;

16. Γιωλδά γκιδέρ ικεν κουδουρμούζ πίο κιοπεγιέ βάστ
γκελδικ. άζ κελδής πένι ήστρατζάκδη. νάσπσα ώραδαν
γκετσάν πίο δελίκκνλη έλιινδεκί διγνέκ ίλε κιοπεγιέ βουρούπ
πένι κκουρταρδής. ούρούππανηζ νάσπλ ήστανδής; έφένδιμ παλ-
τωμού διτσηρδήςκ πιακδήςκ. σέν ώνούν σοζόννέ ίνάμμαμαλη-
σην. ίστειδιγίν κεδάρ γιαλάν σοιλεγεπιίλιρ. κερανλικ-
δής γκίτιμεγιλιμ. χάιλι σου τσαρρά γκιδελλιμ. πασκαπω-
τουνοζού άλμακδηκ. μαγαζά κάτε γκίιν κκαπαλή δου-
ρατζάκ. έτζέ δόρε γκίιν σώνρα άτσηλατζάκδερ. τσηγ-
κρηάκ τσαληπνήγιωρ. άγίκακλαρη άγρηγιωρ, νέ γιαπαγιμ
πιλμέμ. έφένδιμ κκαπλουτζκλαρδής γκιτμελιόσινιζ. πέν μα-
ναστσηρδής άλτμή γκίιν κεδάρ ώτουρδούμ. άλλαχά ήσκαρ-
λαδήςκ. σέν νέ σκρηκλάγιωρτσουνι σοιλεδιγίν σιλερε, πές
παρκ πίλε βιομέμ διγνέγιωρμησην; τσιτσεκλερι κίμ δρε-
λεμής; τασλάρ δάγ τεπεσινδέν γιουκκρλανούπ δά πούρα-
για κεδάρ γκελιγιωρ.

17. Γενί πίο σέι ίσιτδίνμι; νέ βάρ νέ γίωκ πάκαλήμ.
χκρτλάρ έφένδιμ. σκνδαλή κκαλαφατα βερδίκ. γκετσέν
γκίιν πίο ταπάντζα άλδήςκ. κκαπουγλου άτσιβιρίμιοσινιζ.
πάζ ύατουνέ άτσαγιμ πέγιμ. σου κρημηζή πωγλαλή έ-
βιν πεντζερεσινδήςκ πίοσι άτουρδήςκ. κίμδιρ τανήρηση-
νηζ; μαγκαλδάν κρηηηλτζήκ σητσηραγιούπ κωλουνού γιακ-
μήςκ. κκουνδουραλαρή γενί με γιαπδερδήςκ; ίκί άι κεδάρ
βάρ. έγι δαγιανηκλή ίμιζ. δελίμμεμς, δεγιίμ έφένδιμ;
άκνητηγιά κίμρεκ τσεκίγιωρμου. πού σαληντζαγη, σα-
ληνμάκ ίτσίν κκουδουλάρ. τσαλησκάκ άδεμλερι χέρκς σε-
βέρ. πέν ώιλε πούλαστέκ ίσλερε κερρησμάμ. νεμε γκερέκ.
βερσέν νέ γιακάρσα γιαπσέν. ίγγιλιτέρα κρηραλήτσαση
ήσταμπωλά γκελετζέκ ίμιζ. κίμ σοιλέγιωρ. Γάλαταδα
πίοσι σοιλέγιωρδου. κκουσαγηνηζή τωπλάγηνηζ. σωλουκ
άλμακσηζην κερρηγιλί γκιτδί. κερρηνδασηνήζ σαγμη;

18. Άίρα ώλαράκ κενδισινέ πέσπιν κκουροός βερδίκ. έκ-
σερτζιγε σοιλεμελί ίδικ έθε γκελσίν. γιωργαντζηλάρ ίτσίν-
δής γιρμι πές νούμπεριλου μαγαζαδά πούλουνούρ. ώραδά
γκιουρεπιίρσιν. έθε γκελέν γενί μάκιναγι γκιορδονδήςκ μη-
σατσμά λακρηδής διγνεγέμεμ. ώιλε δεγιίλ. νέ διμέκ ί-
στειδιγιμι άναγιλάμαδηγηνηζδαν σατσμά διγιωρσουνούζ. τσι-
φτζιλέρ ίλε ίκιντζιλέρ πού σενέ τσώκ άγλασήςγιωρλαρι.
τσικιργκέ πιτούν ταρλαλαρή πώζδού. ώγλουνά δεμιο-
τζιλι άτρεδιγιωρ. πικ γκίινζελ έφένδιμ. έλδές πίο σα α-
άτ (1) πούλουνοσύν δα νέ ώλούρσα ώλσούν. έσκι βακρηδές
σανακτ κίλιμμεγενέ κρηρηζ δερλέρ ίμιζ. νέ ώ; γενί φές με
άλδήςκ; γκίινλέ γκίινλέ γκιγιέσιν έφένδιμ. έβι δεγισδέρ-
μεδιν' ζεϊτιν σατάν νέ ώλδού. μακινί (2) σατήπ πα-
ραλαρή άλμήςκ γκιτιλί. ώνούν πιζέ γκελμεσι γιαλκηνήζ σε-
νέ γκίιουρέκ ίτσίν ίδι. παγτσέ πικ έγι για. πέρδε λι-
μωνλουγοδ ώλσά ταχά έγι ώλατζάκ.

(1) Λ. άραβ. *تاي* = τέχνη (2) λ. άραβ. *ل* = πραγ-
μα. πραγματεία.

SISMANOGLIO
MEGARIO

19. Σιζίν ούσάκ πίκ σασκήν δηρ. γλαρήμ σαάτ (1) δηρ κλομυρτζουγέ γκιδελί. πέν ω ίσι πίτιρελι άλτή αιδάν ζι- γλαδέ (2) δηρ. ίκιδε πικδέ γκελίτ παρά ίστίγλωρ του ω- γλέ σσέρμι εφένδιμ. ούσανδημ άρτηκ. παρά βιρέ βιρέ ού- σανηλαζ μη γιζ; πικ σανδαλιό άλδα γλανημά γκέλ. σανά σοιλεγετζεγίμ βάρ. λακηρδημά χίτε κουλάκ άσ- μαγλωρσων ω ίσι πού γλόν ωτουρουπ πίτιρμελί γλώκτα γκεζμεγέ γκιτμενίν ίμκλανή (3) γλώκ. πικαδερ (4) πικ άζδα πιζι δατάνον. άλτημζ γατμίζ κισί καθάρ για- ραλή βαρ. καπουδάν γκεμίζι παραγίτ άστυρδύ. ζεγκινλι- γί χέρ κες σεβέρ. φάκατ ζεγκίν ωλμαντίν γλωλουνού που- λανλάρ πικ άζ δηρ. κιστύν κερηνδασάν νερελερδέ διο. μεκτεπέ (5) γκιδίγλωρ. Τουρκτοε άρενίγλωρ μουί τσαλη- σήγλωρ εφένδιμ. ωλέγλα τσαλησμάλη. τάρκτοε ίτσιν πικ γκιδζδηρ διγλωρλαρ για, πένδενιζ άλτή άι ίτσινδε άρενδίμ. γκαίρετ (6) ωλούντζα εφένδιμ έν γκιδίτε σείλερ κωλάτ ωλούρ.

20. Πιζίμ μεκτεπλιλέρ κενδι λισανλαρή ωλάν βούμτζα- γί ών ίκί, ών πικ σενέ (7) τσαλησθήπ γκιτζεγί γκιδον- δοζε καταράκ τσαπαλαδηκδάν σωνρα, γκιδίτε χάλ ίλε πικ κάτε σέτ άρενμεκδέ ωλδουκλαρή χαλδέ. Τουρκτοεγί ίκί ότε δέρε (8) ίλε άρενμεκ ίστερλέρ δε, πετζερέμεδικατερι ίτσιν γκιδίτεδηρ δεγίπ, ίτσινδέν τσικήγλωρλαρ. πουνούν ίλε τάρκ- τοε κωλάιδηρ διμεκ ίστεμέμ. φάκατ τσαλησμάκδάν κα- τσημάκ ίστέμεγενλερίν ίλα ίπιτιδα (9) τσαδύρ ιδετζεκ γκιστσακδέν γκιδζλερί γίλμαμαληδηρ. διμεκ ίστέριμ. άν- νασηλδήμη; έβθετ εφένδιμ. πασκά νε πουγλουρατζάκσηνηζ; κάλκην σιζι έιλεντζελί πικ γερé γκιδιτορεγίμ. άχ έ-

(1) Λ. άρ. عا = ωρα. (2) Λ. άρ. *اله = περισσότερο (3) Λ. άρ. ك = δυνατόν. (4) Λ. π. الاخ = αδελφός (5) Λ. άρ. ك = σχολειόν. (6) Λ. άρ. غيرت = προσπάθεια ζήλος. (7) Λ. άρ. ان = έτος (8) Λ. άρ. درس = μάθημα (9) Λ. άρ. لاجل = αρχή.

φένδιμ πού σοζόν γλώκμου, πικ χωσούμά κιδί. άρκα- δασλάρ νε ωλδού; ωνλαρ εφένδιμ πιζδέν χωσλάνμαδηκλα- ρηνδάν πασκά γλωλά σαπημσλάρ πέν ωίλε ωλατζαγηνή πικσέμ ωνλάρλα χίτε δισαρή τσικμάζδημ.

21. Δεγερλι πικ σέτ σατηλδηγηνή γκιορέρ ίσέν πανά σοιλέ' τσωτζουκλαρά πικ άζγεμίζ άλμακ ίτσιν Ησταμπωλά γκιτδιμ ίσέ δε δακκλιανλαρην (1) χέπισι καπανμής ιδί' γκετοσσε δαβ- ρανδην δα ώνούν ίτσιν' έρκεντζε καλκήπ γκιδείδιμ έλ- πετε άτσιν δακκλίν πουλατζάκ ιδιν' έν πηγινγιωνόζ κίμ- διρ; κουλουνούζ εφένδιμ. φενερινιζι γλάκνηζδα γιαθαζ για- θαζ γικρεθγελίμ. σ'υ έβίν γιωκαρηκί κατηνδά κίμ. ώτου- ρούγλωρ' άσκηνηζ ίνμεζμ; γκελσίν γκιορμσελίμ' τα- νημάζ-σηνηζ εφένδιμ. Σακηζδάν γενί γκεμίζ πικ άδέμδιρ' ζεθαλλη (2) άδεμτζεγίζ ωλάντζα παρασηνή κωνσωλιτ ω- ναμηζ δα κάπ (3) ίτμίζ. σίμδι ίστέ γκιορδυγιωνόζ γκι- πίδιρ' πικ παρασήζ καλδή' άρτηκ νε γιαπατζαγηνή σα- σηρδή' εκσίμσι πικ σέι ωλσάδα γεσέκ.

22. Κάγγινιζ καλτζάκ ήπα σίμδιδεν πιζε σοιλευελί κι σώνρα πικ γιανλησλήκ ωλμασην' κενδινιζι ζιγλαδέ γκιο- ζετμελιτδινιζ' πουνού άλδα ωπιρινί βέρ. Παρισδέν γκελε- λι ίκί χαφταδάν (4) ζιγλαδέ ωλμούζ ίκεν πικ γκιδόν καλ- κήπ δα πιζίμιλε γκιορσμεγέ γκέλμεδινιζ' γκιδερετζινλιγέ σανσάρ μη γκιδι νε ωλδού, πακή θερ' κενδισί μεκτουπού (5) γιτζά δουρσών σένδε πικ άζ σου τασή' ωλμάζμη; γιτζ- μηζ ωλδουγούμ δόρτ κηταά πουσουλαγί άλδηνήζμη' πιζε βιρίλμεδι. έβθεικί γκιδόν πικλικδέ κληπυδέν γκετοέρ ίκεν βάστ γκελδιγίμ κωτζά κερηγί γκιορδονόζ για. ίστέ πικα- δερίν κέν άνασή ωδουρ' άκσάμ σιζι γκελετζεκ ωλδούκ,

(1) Λ. άρ. ك = εργαστήριο. (2) Λ. άρ. ال = δυστυχία συμφορά. (3) Λ. άρ. غيب = απώλεια. (4) Λ. π. ك = εβδομάς. (5) Λ. άρ. ك = έπιστολή.

SISMANOGLIO

φάκατ κωμσουλάρ πικάμαδη' αλδηγημηζ χαπερλερε (1)
 γλαρε καρά δενιζδε πιατμηζ ωλάν πώστα βαπωρουνδάν κα-
 πουδάν ιλε ικι ετε νεφερ τατραδάν (2) πασκά αλτμηζ κισί
 καδάρδα γιωλτζου πωγουλμουζ ιμιζ, αλλάχ βιρέ ιδι δε
 πού χαπερ γιαλάν ταικά ιδι. Πιρ εζ γιαρδην ιτ-σενιζδε
 γιοκιε καλδηρακ.

23. Πακητάνά νε πωγιουρούρσουνουζ; γιλδερην γκιπι
 γκιδιγιωρ' ω σιζιν κουρουντουουζ δουρ' ιτσιμεδε πιρ ση-
 κηνη βάρ κι αγζημη άτοσηπ δα λακηρδη πιλε σοιλεμεγε
 τζανημ ιστέμεγιωρ' γκιλετζεκ σεκσέν πιρ σενισινδέ Πά-
 ρισδε γενι πιρ σεργι άτσιλατζακμηζ' ισιτδινιζ με; χαπερ
 ισιτμεδιμ άμμα ωιλε πιρ σέι ωλσά φαιδεσιζ (3) δεγιλδιρ'
 γινε πεζ ων παρά καζανμηζ ωλούρουζ' γιαληγιά γκιτμε-
 γετζέκμαζ; πού πασμαγι νερεδεν αλδηνηζ' δαγιμίν δακ-
 κιανηνδάν αλδημ. Σιζ Τυρκτσεγι νάσηλ γιαζήγιωρσουνουζ
 εφένδιμ, ωιλε ωλμάζ. πού Φιοανσηζτζα δεγιλ. Τυρκτσε
 γιαζή δυζγκιόν ωλμάκ ιτσιν ελδε γιαζήμαληπδερ' σιζ για-
 ζηχανε ουζερινδε γιαζήγιωρσουνουζ' ελδε γιαζάμαμ ε-
 φένδιμ' πεκ εγι, δουγρουσου ελδε γιαζμάκ πιρ εζ γκιετς
 ισέδε, διζδε πεκ κωλάι γιαζήληρ' αλησμάλη εφένδιμ'

24. Σιζ χερ γκιορδουγιονούζ σέγι πεγένημεκ ιρκιαρηνδά(4)
 ισενιζ πιρ άδημ πιλε ιλεριλέμεγετζέγιζ' ινσανλαρην (5)
 χερ πιρ πιρερ χουιδά πουλουνδουκλαρη γκιπι μιλλετ-
 λεριν δαχη πασκά πασκά τερπιγιε (6) βε άαδετλερι (7) βάρ-
 δηρ. Πιρ άδεμιν ιλε γκιορδουμουζδε όζονό σοζονό βε πέλεκ
 δε γκιοζονό γιαζονό πεγενέμεδιγιμιζ χαλδε, άρα ση-
 ρά γκιορδουδουκτζε πιρ πιρμιζε ήσηνηπ πάγενεγκελδιγιμιζ
 γκιπι λισανλαρην (8) ταχσιλινδε (9) δαχη ιλε ιπιτιδά δατ-

(1) Λ. άρ. خبير = ειδησις. (2) Λ. άρ. طاق = πλήρω-
 μα. (3) Λ. άρ. فاند = σφελος. (4) Λ. άρ. افكار = ιδέαι.
 (5) Λ. άρ. انسان = άνθρωπος. (6) Λ. άρ. ريه = άγωγή.
 άνατροφή. (7) Λ. άρ. عادت = ήθιμον. (8) Λ. άρ. نوان = γλώσσα
 (9) Λ. άρ. تعليم = μάθησις.

σέζ γκιορδονέν βε για γκιετζλυγιε χασεπίλε, σαπρημηζη(1)
 τικεδεν σέιλερ, εζ πουτσουκ γκατρετ ιλε όρενιλδιγι βακητ,
 λισανίν τεκμιλ (2) γκιεζελλιγι γιόζ γκιοστεριπ πιζε λεζ-
 ζετινι (3) δατδηρηρ' βε άδετα (4) ώνδάν πασκά πιρ
 σέι ιλε μεσγούλ (5) ωλάμαγιατζακ καδάρ πιζι μεφ-
 τούν (6) ιδέρ.

25. Σιζτζε Τυρκτσεγι όρενιμενίν κωλαγι νάσηλ ωλούρ;
 πιρ λισανι γκιεζέιτζε όρενεπιλεκ ιτσιν τεμελι διμεκ ω-
 λάν σαδε (7) ιπαρλερι (8) γιαζήπ τζηζμάκ βε ώκουγιουπ
 πελλεμεκ λαζήμδερ' ωιλετζε κωλάι σέιλερ όρενιλιπ
 άνασθηλδηκδάν βε τωτζουκλαρ σαδε τυρκτσε ωλαράκ χερ
 πιρ σέγι γιαζμαγά αλησδηκδάν σωνρα, Φαρισι βε Άρεπι ιλε
 κρησθη ωλάν ιπαρλερι ώκουγιουπ γιαζμαγά αλησδηρηλ-
 μαληπδερ' πιζιμ πού γκιανκι τουτδουγουμουζ γιόλ ισε πιρ
 εθι τεμελινδέν πασλαγιουπ γιαπατζακ γερδε, τσαττησηνδάν
 τουτούπδα σώνρα τεμελινε ινμεγε πενζέρ' τσόνκι τυρκ-
 τσεγι όρενιμεδεν ελδε πουληνάν κιταπλάριλε Φαρισι βε
 Άρεπι ώκούγιωρουζ' ώνουν ιτσιν πεζ άλτη σενε ώκουδουκ-
 δάν σωνρα πιλε πιρ γαζέτα αληπδα δωγρουδαν δωγρου
 ώκουγιαμαγιωρουζ.

26. Πιρδε γιαζηγι χίτς ελδέν πικάμαμαλη' εφένδιμ
 γκιορμεγιωρμησηνηζ Εύρώπα λισανλαρη πιλε, κι πιρ πι-
 ρινε πενζεδιγι ιτσιν, πιρσινι όρενέν ώπιρινι πεκ εζ βακητ-
 δε άναγιαπιλιρ, γιαζή τσηζη ιλε όιρεδιλιγιωρ' πού γιω-
 λούν δα πεκ δωγρου βε φαίθελι ωλδουγουνού πεκ εγι
 γκιοργιωρσουνουζ πιρ σαγκιρδ (9) γιαζά γιαζά ελινιδε
 αλησδηρηρ, όρενιλι σέιλερι δε δαχά εγι πελλέρ' γιαζή

(1) Λ. άρ. صبر = ύπομονή. (2) Λ. άρ. كميل = έντε-
 λως. (3) Λ. άρ. قلت = γευσις, νοστιμάδα. (4) Λ. άρ. عاد
 = ούτως ειπείν. (5) Λ. άρ. مشغول = ένασχολούμενος. (6)
 Λ. άρ. نوان = τεθειγμένος. (7) Λ. π. ساد = άπλους (8) Λ.
 άρ. عبار = φράσις (9) Λ. π. شارك = μάθητής.

γιαζμακδάν χίτσ ούσάνμααλη βέ πού μεσκέλερι (1) τεκ-
 μιλ τούρτσσε ώλαράκ γιαζδηκδάν σώνρα κένδινιζτζε σαδε
 ίπαρελέρ ούιδουρούπ καλεμέ άλμαλή (2) ά-τζακ διγέ πιλίρσι-
 νιζ κι, πιζ πού μεσκέλερδε σαδε ίπαρε δεδιγιμιζ χαλδε φα-
 ρισί βέ άρεπι δαχή καρσδηρηγιωρουζ πουνδά χακκηνιζ
 (3) βάρ, τσώνκι πασκά δαρλδ ώλάμαγιωρ πιζ γιαλπηνιζ
 ταχσιλι κωλαϊλασδερμακ ίτσιν τούρτσσεγι άγιρδής γιώχτα
 κενδι πασνά πέρ λισάνδερ διμέκ ίστεμεγιζ βέ τούρτζε
 φαρισί βέ άρεπιδέν άλδπηή κελιμελέρλε μειδανά γκελιμς
 πέρ λισάν ώλδουγουνδαν έλπεττε Γικ ίπτιδα άσπλ (4) ώλάν
 τούρτσσεγι πιλαγιλίδε σώνρα φαρισί βέ άρεπιγι ταχσιλ ίτ-
 μελισινιζ δέριζ.

27. Σίμδιγε καθόο τούρτσσενιν ίμλισσή γιώκ, ώκουνά
 πιλετζεκ γιωλδά γιαζδα νάσηλ ώλούρτα ώλσούν δαγενλέρ
 βάρηδη βέ πέλκιδε βαρδερ πού έρκιάρ πικ γιανλήσδερ
 άσπλ τούρτσσε ώλαράκ πέρ σέι γιαζούπδα πέρ κιατιπέ γιο-
 στερενιζ, γιανλησδηνιζή δαζελεδερεκ, σιζε, πού ώιλε για-
 ζημαζ, πωιλε γιαζηλήρ δέρ διμέκ κι τούρτσσε ίτσιν δαχή
 πέρ καδδε (5) βάρ καλδής κι πού καιδε σίμδιγε καθάρ για-
 ζηλή δεγιλ ίδι ίστέ πιζιμ πού κιτάπ ίλε γιαπδσημηζ,
 γιαλπηνιζ πού καιδελερι σπραγιά κωμάκ ίδι γιώχσα κεν-
 διλιγιμιζδεν καιδε ίτζάδ (6) ίτμεδικ φάκατ (7) άνιλετζέκ
 κι πού κελιμελερι πιζιμ γκισστερδιγιαιζ ίμλισδάν (8) πασκά
 ίμλιά ίλέδε γιαζανλάρ πουλουνούρ πουνούν χίτσ πέρ ζα-
 ραρή (9) γιώκ διδιγιμ γκιπι πιζιμ έρκιαρμηζ ταχσιλι
 κωλαϊλασδερμακδερ σιζ πού κιταπδά πουλουνάν καιδε-
 λερέ πακαρδν γιαζην δα κίμσε σιζε γιανλής γιαζδηνιζ δι-
 γίμεζ άτλετζε όιρενδικδέν βέ κιατιπ (10) ώλδουκδάν

(1) Λ. άρ. مشق = γύμνασμα. (2) Λ. άρ. β = άλλαμος.
 (3) Λ. άρ. ق = συντάττειν. (4) Λ. άρ. اصل = βασίς. (5) Λ. άρ. كاهن = κανών. (6) Λ. άρ. كاهن =
 έφευρίσκειν. (7) Λ. άρ. كل = άλλ' όμως. (8) Λ. άρ. كل =
 όρθογραφία. (9) Λ. άρ. ضرر = βλάβη. (10) Λ. άρ. كتب =
 γραμματεύς.

σώνρα πιάζι (1) ούράκ τεφίεκ σείλερι πιάκά δαρλδδε
 γιαπιλίρσινιζ.

28. Πέρδε τούρτσσε λισάν, σάιρ έσκι λισανλάρ γκιπι άζ
 τσώκ όλμδς πέρ λισάν ώλμαγιουπ γέμεν πιτουν άσιαδα σοί-
 λενιμεκδε πουλουνάν διρι βέ τζανλή πέρ λισάν ώλδουγουνδαν,
 πουνούν ταχσιλι γιαλπηνιζ κιτάπ ίλε ώλάμαγιουπ, έγι τούρτ-
 τσε όιρενιτεκ ίστεγενλερ, γέρ νερεδε πουλουνούρσα τούρτσσε
 σοίλεγενλεριν λακηρδσηνά δικκάτ (2) ίτμελι βέ κενδισί ώλά
 πιλδιγι καθάρ σοίλεμεγι τσαλησμαλήδερ ώγλούμ. βέ άζ τσώκ
 ίπαρε σοκδημεγε βέ άνναμαγιά πασλαδηκδάν σώνρα ίκι-
 δε πέρδε γαζέτα έλπ ώκουμαλή βέ πιλέμεδιγι γιόχωτ άν-
 ναγιλάμαδηγη σείλερι χώτζασηνδαν σωραληδερ τούρτσσε
 γιαλπηνιζ πωιλε όιρενιλιρ. γιώχσα γιαλπηνιζ χώτζανην γκισσ-
 τερδιγι δε. σι άζ πούττουκ ώκουγιουπ σοίλεμεκ βέ άρκαδα-
 σηνήν γιαζησανά πακούπ γιαζμακ βι έν φενασά μεκτεπδέν
 τσηκδηκδάν σώνρα κιταπή πέρ κισσεγι άτμάκ ίλε ώλμαζ βε
 ώλμαζ άνατηλδή μη έφένδιμ.

29. Πέρ σάι δικκάτ πηγίτουρδουνούζ μου μεκτεπδέν
 τσιακπ πασκά πέρ σαναατά γκιτιμς χίτσ άρκαδασηνιζ
 γιώκμου; βάρησα γκισομαδς ώλμανιζ γαιρέκδιρ κι, μεκτεπ-
 δέν τσιεάρ τσιμαζ χαλί (3) πασκαλασδηνιζ, πέρ κατς άι
 σώνρα κενδι λιτανι ώλάν Ρούατζαγι πιλε κάρμα καρσθηκ
 σοίλεμεγι πατλάρ πουνούν τεπεπι δαχή μεκτεπδέν γκιτ-
 διαδέν σώνρα έλινι κιτάπ (4) άλουπ χίτσ ώλμαζ ητα γκισν-
 δε γιαρδή σακ ώκούμαμη ώλμακδερ πουνδάν άνα-
 σηλήρ κι ίνσάν όιρενδιγι λισανή λαϊκήλε (5) πέλλεγιπ, πέν
 πουνού πιλίριμ διγεπιλαμεσί ίστιν, γκιτζεγι γκισνδσε κατα-
 ρακ τσαλησμαλή βέ πέρ ίκι άι ώκουδουκδάν σώνρα ούσα-
 νούπ πιακμααλη, βέ όιρενδικδέν σώνρα δαχή, έβελκιν-
 δέν ζιγιλδε γκαίρετ ίτμελιδερ ώτλέδιρ έφένδιμ.

(1) Λ. άρ. نسي = τινα. (2) Λ. άρ. قات = προσοχή. (3)
 Λ. άρ. حال = κατάστασις. (4) Λ. άρ. كتاب = βιβλίον. (5) Λ.
 άρ. له = όπως πρέπει.

SISMANOGLIO MEGARO

30. Κατσιντζή διεφά ωλαράκ Ηστανπιολά γκελίγιωρ-
 σουουζ; πένδενιζ Γραπουζαυδά τιτζαρέτλε (1) μεσγούλ (2)
 ώλδουγουμδάν δάιμα (3) δέρι σααδιτέ (4) γκελίπ ότέ περί
 άλμαγá μετζπούρ (5) ώλουγιωρουμ' άλλη σατήμ γιω-
 λουνδα ώλσά τσάκ ις γκιορμλέρ' άντζακ πιζιμ άλλητζη-
 λάρ πέρ τακήμ κιοιλι ώλουπ, πουνλαρήν δάιμα παραλαρή
 πούλουμαδηγινδαν, έκσερίγια (6) βιεσειγιέ μάλ άλλρ βε Ά-
 γουσορδα ώράκ βακτινδε, κενδι έκινλερινί πιτσιπ σατόηλα-
 ρή γαλδε πωρταλαρηνή βερίρ' ίστέ πού σεπεπδέν νατί
 πιζδε παραμητζή άλλμακ ίτσιν ώράκ βακτινέ καθάρ πεκλεμε-
 γέ μετζπούρουζ' πίκ τσάκ διεφά δα ώιλέ πεκλεδικδέν
 σωρα, παρά γερινέ κιοιλιέρ έκιν βιερίο κι, πουνουδα πίζ
 άλληπ ίσκέλεγε ίνδιριμέκ βε ώραδα σατμάκ μετζπούριγετιν-
 δε πούλουνούρουζ.

31. Μεσκηνηζι γιαζδανκδάν σωρα πάνα γκιοστερέσινιζ
 γιαζηνήζ έκπειτζε δυζγκιόν φάκατ ζιγιαδε τσαλησσανιζ
 δαχά έγι γιαζά πιλετζέκσινιζ' χακκηνηζ βάρ έφένδιμ' άν-
 τζακ ώπίο δερλεριν τσικλουγου δάν βακκήτ πούλουπδα
 γιαζή γιαζάμαγιωρουμ' τσούνκι πιζιμ μεκτεπδε τυρκτσεγε
 πεκ έχεμμιγιέτ (7) βίρμεγιωρλαρ' έφένδιμ γινλησσηνήζ
 βαρ' πίκ άλλά (8) έχεμμιγιέτ βιερίλιγιωρ ίσέδε, σαγιφ-
 τλήρ τσαλήσμαδηκλαρη βακκήτ πέρ σέι ώλάμαζ, άνήν ί-
 τσίν μεκτεπδέν τσικανλαρήν πίκ τσωγού τυρκτσε πίλμεδι-
 κλερινδέν βακτιλε τσαλησση όιρένμεδικλερινε πεσίμάν (9)
 ώλουρλάρ' ώιλέ βακκτσίζ πεσίμάν ώλατζακλαρηνά, βακ-
 τήλε γκαίρέτ ίτ-σελέρ δαχά έγι όλμαζ μηι έφένδιμ μεκ-
 τεπδέν τσικάρ τσιμαζ σιζδέν πιριντζί σωρουλατζακ σέι
 νέδιρ πίλιρμισινιζ; τυρκσε ώκούρ γιαζάρμησηνηζ; δεγι σω-

(1) Α. άρ. تجار = έμποριον. (2) Α. άρ. مشغول = ένασχο-
 λούμενος. (3) Α. άρ. كلما = πάντοτε. (4) Α. άρ. در سادات =
 πόλη της εύδαιμονίας, Κων/πολις. (5) Α. άρ. بوجور = ύπο-
 χρεωμένος. (6) Α. άρ. اكثر = ώς επί τό πλείστον () Α. άρ.
 بيمت = σπουδαιότης. (8) Α. άρ. خالص = χάλιστος. (9) Α. άρ.
 نكاح = μετανου.

ρατζακλάρ' πιλμευτζεβαπινί (1) βερδιγινζδε πασνά πέρ σέι
 πίλιπ πίλμεδινιζι κίμσε σωραμαζ.

32. Πουνούγλα περαπέρ άζ πούτσουκ τυρκτσεγι ταχ-
 σιλ ίτμιζ ώλανλάρ βάρκι, χέρ πίοι πέρε σουρέτλε (2) μεε-
 μουριγιέτ (3) βε πασνά μηχιμ (4) χιζμετλερδε (5) πη-
 λουνουπ χέμ κενδιλερινέ βε χέμδε βαδανδασλαρηνά πέκ
 τσάκ γιαραρλήκ ίτμεκδε βε χέρ κες ναζαρηνδά (6) μουτεπέρ
 (7) τουτουλμακτά δηρλαρ' ίστέ τυρκτσεριν πού βέτσχιλε
 δαχή πιζιμ ίτσιν πέκ πηγίνα φαίδεσι ώλδουγού γκλιζ όνεν-
 δε δουρούρ ίκεν, τυρκτσε πέκ γκλιζτζε λισάνδηρ διγέ τσαλησ-
 μακδαν κατσημακκληγημητζ, πέρ βετσχιλέ ουγιάμαγιατζα-
 γηνη χέρ κες τασδικ (8) ιδέρ' πού γκλινέ γκελιντζεγε καθάρ
 τυρκτσεριν ταχσιλινί κωλαίλασδηρατζακ πέρ κιτάπ ώλμα-
 γιουπ, χέπισι φαρισί βε άρεπί ίπαρελέρλε δωλου ώλδουγού
 τζιχέτλε τυρκτσε όιρένμεκ ίστεγενλεριν γκιοζλερινί γιλδη-
 ρήπ χέρ κεςι κουρού κουρουγιά καιδε όιρένμεκδέν πικ-
 δηρδήπ' φάκατ πού πιζιμ πασδηρδηγημητζ κιτάπ, σαδε
 τυρκσεριν καιδελερινί γκιοστερμέκλε τεμιλ όσμανλή λισα-
 νηνή κωλαίλασδηρμητζ ώλατζαγή τζιχέτλε ώιλέ πέρ γκυτζεζέκ
 κάλμαγιατζαγηνδαν, βε ίλεριδε φαρισί βε άρεπί καιδελερινί
 γκιοστεριρ γενί πέρ οόσουλ (8) όζρε άίριτζε πέρ σάρφ κιτα-
 πή δαχή πασδηρμάκ έφκλαρηνδά πούλουνουλδουγουνδάν, άρ-
 τηκ σαγιωτλεριν τυρκτσεγι όιρένετζεκλερινέ έμνιγιέτ (10) ί-
 διπ γκιτζε γκλινδούζ τσαλησμαλαρή λαζήμ (11) γκελετζέκδιρ.

(1) Α. άρ. جواب = άπάντησις. (2) Α. άρ. صورت = τρόπος.
 (3) Α. άρ. اموريت = ύπαλληλία. (4) Α. άρ. هم = σπουδαίος.
 (5) Α. άρ. خدمت = ύπηρεσία. (6) Α. άρ. نظر = όμμα. (7) Α.
 άρ. معتبر = εύηπόληπτος. (8) Α. άρ. تصديق = έπικυρούν. (9)
 Α. άρ. اصول = σύστημα. (10) Α. άρ. ائمت = έμπιστοσύνη. (11)
 Α. άρ. لازم = άναγκαίον, άνάγκη.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

	Σελ.	Παρ.		Σελ.	Παρ.
Εισαγωγή.	1		Μετοχή	66	106
Περὶ φωνηέντων.	"	2	Πρωωχημένοι χρόνοι	73	114
Δίφθογγοι.	2	7	Υποθετικοὶ "	75	115
Ναυτὰ φωνήεντα.	3	10	Διηγηματικοὶ "	77	116
Περὶ συμφώνων.	4	11	Περὶ διαθέσεων τῶν ῥημάτων		
Μέρος Α'. Περὶ λέξεων ἐν γένει			Ἐνεργητικά	78	118
Περὶ μονοσυλλαβῶν	9	18	" παράγωγα	79	119
Περὶ δισυλλαβῶν	13	24	Διάμεσα	80	120
Ὁμόφωνοι	"	25	Παθητικά	83	123
Ἐτερόφωνοι	18	31	Ἀλληλοπαθῆ	85	125
Περὶ τρισυλλαβῶν	23	42	Οὐδέτερα	86	127
Τετρασύλλαβοι	27	48	Περὶ ἀρνήσεως	87	128
Περὶ ὀνόματος	28	49	Περὶ ἐρωτήσεως	90	131
Παράγωγα ὀνόματα	31	56	Ῥήματα ἐξ ὀνομ.	92	133
Περὶ ἐπιθέτου	33	59	Πεποιημένα	93	136
Περὶ ἀντωνυμιῶν	36	66	Περὶ συνθέτ. ῥημ.	94	137
Κτητικά	37	67	Ἐκ δύο ῥημ. οὐσ.	"	"
Δεικτικά	41	69	Ἐξ ὀν. οὐσ. καὶ βοηθ. ρ.	98	138
Ἐπιθετικῆ	43	70	Ἐκ ῥ. καὶ ὀν. οὐσ.	100	139
Αὐτοπαθῆς	44	71	Ῥηματικά παράγ.	"	140
Ἐρωτηματ. ἀόριστοι	45	72	Περὶ Ἰζαρέτ	105	141
Μέρος Β'. Περὶ ῥημ.	47	73	Περὶ ἀριθμ. ὀνομ.	109	144
Περὶ μονοσυλλαβῶν	"	74	Ἀπόλυτα	"	145
Περὶ δισυλλαβῶν	50	78	Τακτικά	141	146
Ὁμόφωνα	"	79	Δικνεμητικά	"	147
Ἐτερόφωνα	52	83	Κλασματικά	142	148
Υπαρκτικῶν εἰδήματ.	55	91	Περὶ Ἐπιβήματος	113	149
Περὶ ἑγκλ. καὶ χρόν.	58	93	Σύνδεσμοι	144	150
Προστακτικῆ	64	103	Ἐπιφώνημα	149	
Εὐκτικῆ	"	104	Παράρτημα.	151	
Ἀπαρέμφατος	65	105			

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 1 στ. 20 ἀντί παπᾶ γρ. παπᾶ — σελ. 3 στ. 18 ἀντί παρακατιῶν γρ. παρακατιῶν — σελ. 5 στ. 13 ἀντί ἑλληνικῶν γρ. ἑλληνικῶν — σελ. 5 στ. 24 προσθετέον τὴν ἑξῆς φράσιν· «ἀντίστοιχον τοῦτου διὰ τὰς μακρὰς συλλαβὰς σα σω ση σου καὶ ας ὡς πε ους εἶναι τὸ س ὡς: صامق = σαρμάκ = περιτυλίσειν. سقم = σκημάκ = σφίγγειν. سول = σῶλ = ἄριστερός. سوس = σῶς = σιωπῆ. اصول = οὐσλοῦ = φρόνιμος. أصق = ἀσμάκ = κρεμν. — σελ. 17 στ. 7 ἀντί ἀγελάδα γρ. βοῦς σελ. 17 στ. 10 ἀντί ὠγιούτ γρ. ὠγιότ — σελ. 19 στ. 22 ἀντί γράφονται γρ. γράφονται — σελ. 22 στ. 6 ἀντί μάστιγῆ γρ. μάστιξ — σελ. 23 στ. 9 ἀντί κάνδος γρ. κάδος — σελ. 23 στ. 17 ἀντί δαυμέν γρ. δαυμέν — σελ. 24 στ. 18 ἀντί μετακόμμισις γρ. μετάγγισις — σελ. 26 στ. 31 ἀποθραυσυνθείς γρ. ἐγείρας κεφαλῶν — σελ. 38 στ. 13 ἀντί πασαπορτοῦμ, πασαπορτοῦν κλπ. γρ. πασαπορτοῦμ, πασαπορτοῦν — σελ. 73 στ. 3 ἀντί §. 139 γρ. §. 141 — σελ. 78 στ. 16 περιττεύει δ μ ε ν — σελ. 79 στ. 10 ἀντί ὄσον γρ. ὄσων — σελ. 105 στ. 8 ἀντί πσελεγιετζι γρ. πσελεγιτζι σελ. 108 στ. 4 ἀντί قادی γρ. قاضي — σελ. 108 στ. 31 ἀντί ἀντωνυμίας γρ. μετοχῆς — σελ. 114 στ. 26 ἀντί ἀντιολογικοί γρ. αἰτιολογικοί — σελ. 118 στ. 8 ἀντί ὄστις γρ. ἡτις — σελ. 118 στ. 12 ἀντί σπνοδευόμενον γρ. συνοδευόμενον καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφυγόντα τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀφίστανται εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἀναγνώστου.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οί τὰς δαπάνας τῆς ἐκτύπώσεως πᾶνυ προθύμως καὶ εὐγενῶς καταβαλόντες φιλόμουσοι Κύριοι.

Ἀλ. Σεβαστόπουλος.	M. Lowinger.
Γ. Ι. Κούππας.	Μιλτ. Καραβοκυρός.
Γ. Δάλλας.	Ν. Χαραλαμπίδης.
Γ. Ἀποστολίδης.	Ν. Πασπαλής.
Ηλ. Μαλιάκας.	Π. Ἐμμανουήλ.
Θαλῆς Ἀντωνιάδης.	Π. Κωνσταντινίδης.
Θρασύβουλος Γιάνναρος.	Ράλλης Ἀντωνιάδης.
Θ. Γεωργιάδης.	Φίλοπ. Δημητρακόπουλος.
Ι. Σταματιάδης.	

Οί ἐν Κων/πόλει.

Κ. Παρδικίδης.	40.	Simon.	5.
Gi. Le Chevalier	40.	Γ. Σεϊτανίδης.	5.
Π. Ρώτας.	40.	Κ. Τζερώνης.	5.
Ι. Γεωργαντόπουλος.	40.	Κ. Μ. Ἀλτηντώπογλου.	5.
Ι. Ν. Ζήσης.	10.	Κ. Π. Χ. Κλήμη-ἑγλου.	5.
Κιρκὼρ Χουρδατζή.	6.	Διὰ τὴν αὐτοῦ ἔξοχ. τὸν	
Ι. Βερνουδάκης.	6.	Σάββα Πασᾶν.	5.
Fr. Rossolato.	5.	John. Sigger	5.
Α. Ματζαρίνος.	5.	Hadji Soropé Gulbekyan	5.
J. Barozzi.	5.	Θεόδ. Τσούνης.	5.

George Catheral	5.	Εὐαγγελινὸς Μισακλίδης	2.
Δ. Α. Κλουπετζόγλου.	5.	Ι. Σακελλαρίδης.	2.
Γ. Π. Κλουπελί-όγλου.	5.	Α. Καϊουδόπουλος.	2.
Κ. Σαρτίνσκη.	4.	Φωτεινὴ Νικολαΐδου.	2.
Ιωάννης Γλιών.	4.	Σπυρ. Ἀλεξ. Ἰρίδης.	2.
Μ. Σταύρακας.	4.	Στραφείμ Παπαθανασίου.	2.
Γεώργιος Α. Καστρινός.	4.	Αδ. Λικρόπουλος.	2.
Γρηγόριος Γεωργιάδης.	3.	Σωτ. Στατηρόπουλος.	2.
Μ. Φραγκάτος.	3.	Ιωάν. Ουρλόγλου.	2.
Ιωάννης Νικολαΐδης.	3.	Αρ. Π. Καριτζάς.	2.
Γεώργιος Ξάνθος.	2.	Αναστ. Κλωναρίδης.	2.
Χ. Αποστολίδης.	2.	Αβραάμ Χατζιάν.	2.
Γεώργ. Παρουσιάδης.	2.	Abraham J. Haim	2.
Κωνσταντ. Γαϊτανάκης.	2.	Αλέξανδρος Πυλίδης.	2.
Δημ. Π. Νικολόπουλος.	2.	Παναγ. Α. Κάνφης.	2.
Δημ. Νεόκοσμος.	2.	Χαράλαμπος Γεωργιάδης.	2.
Νικόλ. Μακρής.	2.	Βλάσιος Γοδριπιδής.	2.
Δ. Μαλλιαδής.	2.	Μ. Ι. Γεδεών.	2.
Γ. Γρημάνης.	2.	Α. Κουκουζέλης.	2.
Μηχ. Δωριζάς.	2.	Αίμ. Γ. Ἀγγελιδής.	2.
Κ. Κυπραίος.	2.	Ι. Πολυζήτης.	2.
Μ. Ἀλευρόπουλος.	2.	Ν. Θ. Σουλιδής.	2.
Θεοφ. Ι. Θεοφανίδης.	2.	Μ. Α. Λανιδής.	2.
Μ. Οϊκιαδής.	2.	Ἑλένη Μιχαηλίδου.	2.
Α. Ζ. Φωτιάδης.	2.	Σπυρίδων Στεφανίδης.	2.
Ἀριστείδης Κριμλής.	2.	Ιωάννης Ζαροράς.	2.
Ἐμμανουήλ Βιτάλης.	2.	Θεόδωρος Ι. Γαϊτανάκης.	2.
Gabriel argour	2.	Δ. Νικολαΐδης.	2.
Sigallo Perre	2.	Ι. Ν. Κοπελακίδης.	2.
Γεώργιος Χρύστας.	2.	Σάββας Καπελακίδης.	2.
Γ. Καρακός.	2.	Α. Ν. Κοπελακίδης.	2.
Α. Σουμπούλ-όγλου.	2.	Αημοσθένης Παλιός.	2.
Γ. Κ. Ἑλλάσογλου.	2.	Ἐλευθέριος Χαριλάμπου.	2.
Αία Γ. Κ. Ἑλλάσογλου.	2.	Σταύρος Ιωσφιδής.	2.
Artin Kynadjian	2.	Ιωάννης Ποτός.	2.

Σωτήριος Μαντζουρίδης.	Παναγιώτης Κωνσταντινίδης.
Ι. Ατζαρίδης.	Κ. Γ. Καζαντζή.
Γ. Ι. Παντελίδης.	Α. Ν. Πάντσοβιτς.
Π. Κ. Κατεβανίδης.	Α. Ζ. Καλθοκορέσης.
Ν. Γ. Τζημούλας.	Ι. Π. Μαρμπόπουλος.
Ἀνέστης Ἀναστασιάδης.	Α. Ρωσσάκης.
Νικόλαος Ἀναστασιάδης.	Μιχαήλ Ι. Μιχαηλίδου.
Β. Θεοδορίδης.	Μιχαήλ Κουμαριανός.
Ζήσης Μαντζούρας.	Σταμντίος Χουρμουζιάδης.
Ἀλέξανδρος Μιχαηλίδης.	Α. Ι. Εὐγενίδης.
Α. Δημητριάδης.	Γ. Δ. Ρωσιτός.
Χρ. Δημητριάδης.	Γ. Ε. Ρωσέτος.
Χρ. Ἀθανασίου.	Κ. Ε. Χαδούμογλου.
Ιωάννης Καραβίας.	Γ. Κυριακός.
Νικόλαος Ἀμανίτης.	Γ. Δ. Νομικός.
Γεώργ. Ἀγγελιδής.	Σωκράτης Νικολαΐδης.
Ἀέστ. Χουδαβερδούγλου.	Γεώργιος Σ. Χρυσοβέργης.
Σ. Πιτάσης.	Εὐάγγελος Ἀθανασιάδης.
Ι. Ροζηλίδης.	Α. Πασπαλή.
Ζ. Κωνσταντινίδης.	Ἡρακλῆ. Πιλλίης.
Ν. Ατζαρίδης.	Κωστας Ρωσσέτος.
Α. Ζηρής.	Ιωάννης Σ. Τζούλλις.
Ν. Κ. Μάκκας.	Ἄνδρ. Καρακωνσταντινίδης.
Δ. Ξιανίδης.	Ιωακείμ Σαραλέκου.
Γ. Ἀδοσιδής.	Β. Π. Βατσίδης.
Μάνθος Οἰκονόμου.	Ν. Χ. Ἀναστάσογλου.
Παναγιώτης Γεωργιάδης.	Μ. Κ. Ἰζμυρίδης.
Γεώργιος Παντζόπουλος.	Γ. Χ. Ἐπένογλου.
Ν. Α. Νικολέσης.	Νιόλαος Ἀργύρης.
Παντελεήμων Καραγιαννάκης.	Ἀριστοτέλης Παππαδόπουλος.
Ἀντώνιος Μεταξάς.	Γεώργιος Παππαδόπουλος.
Θεμιστοκλῆς Λεμοντζόγλου.	Ἄπ. Ἀποστολίδης.
Ιωάννης Β. Γεωργιάδης.	Κωνστ. Ἀποστολίδης.
Ἄν. Μαρκόσογλου.	Ἄντ. Ἀποστολίδης.
Ι. Π. Βατσίδης.	Η. Ε. Κυριακού.

Χρ. Γρηγοράς.
 Πρ. Χα. Αβραμίδης.
 Κ. Ζίκος.
 Μιχαήλ Σκωτάκης.
 Έμ. Τριανταφυλίδης.
 Σταύρος Χρηστίδης.
 Ανδρέας Κυριακίδης.
 Ν. Α. Κυριακίδης.
 Ι. Μακρίδης.
 Πολύδωρος Ιωαννίδης.
 Ιωσήφ Π. Πογιατζή.
 Γεώργιος Ζάμπογλου.
 Α. Ν. Αχουζαρίδης.
 Άρσ. Ασλάνης.
 Αθανάσιος Ταχυντζής.
 Α. Β. Λιμπράκης.
 Βασίλειος Ιωάννου.
 Άρ. Λουκίσης.
 Κ. Γεωργιάδης.
 Παντελεήμων Κηλτζανίδης.
 Εύριπίδης Βαρούχας.
 Π. Χρυσός.
 Κωνστ. Α. Ραφτόπουλος.
 Ηλίας Ν. Πότζης.
 Α. Καλλιάδης.
 Μ. Δουρέντης.
 Σπ. Τυπάλδος.
 Βασίλειος Αναστασιάδης.
 Μιχαήλ Ιωαννίκ.
 Αλέξανδρος Γεωργιάδης.
 Ευγενία Π. Κωνσταντινίδου.
 Κωνστ. Π. Κωνσταντινίδη.
 Γεώργ. Π. Κωνσταντινίδης.
 Ιωάν. Π. Κωνσταντινίδης.
 Σπυρίδων Π. Κωνσταντινίδης.

Κ. Θ. Λεβίδης.
 Άλ. Αδαμίδης.
 Πκύλος Ρήγας.
 Μιχαήλ Ησαίου.
 Ν. Φωτιαδης.
 Μ. Αμπελίδης.
 Γρηγόριος Σαβδόπουλος.
 Ν. Φ. Σταμίδης.
 Σωφρόνιος Ιεροδιάκονος.
 Ιωάννης Τσιμίδης.
 Αλέξ. Α. Δομουκτσόπουλος.
 Νικόλαος Γιγαντιδης.
 Ρίζος Έλευθεριάδης.
 Γεώργιος Αναστασιάδης.
 Πέτρος Β. Πόγας.
 Α. Γ. Κάλφογλου.
 Ιωάννης Κωνσταντινίου.
 Γ. Χαρισιάδης.
 Μ. Δάλας.
 Γ. Γοργιάς.
 Ι. Α. Γιλίδης.
 Ο. Χ. Παππαδόπουλος.
 Κωνσταντίνος Α. Καλλίας.
 Κωνσταντίνος Ιεροκλής.
 Μηνάς Αύθεντόπουλος.
 Ιωακείμ Βλαβάνης.
 Άχιλλεύς Μακρή.
 Χρήστος Άλβανίδης.
 Αναστάσιος Γ. Σκεντερίδης.
 Χαράλαμ. Μ. Παππαδόπουλ.
 Παναγιώτης Θεοδωρίδης.
 Γρηγόριος Μωύσιαδης.
 Έπαμινώνδας Π. Δουραμάνης.
 Ιωάννης Παππά Ευστρατίου.
 Ευστάθιος Μυυρίδης.

Αριστείδης Μιχαήλου.
 Αθανάσιος Χηνόπουλος.
 Άρίσταρχος Θεοδωρίδης.
 Ιωάννης Γεωργιάδης.
 Ν. Γεωργιάδης.
 Ζ. Ιωάννης Τουτόγλου.
 Δ. Ι. Σταύρακας.
 Ι. Ε. Ασπριώτης.
 Γεώργιος Κωνσταντινίδης.
 Παρ. Ν. Βέρναλης.
 Κλήμης Στεφανίδης.
 Γρηγόριος Χα Τοζάκ.
 Ι. Ιωαννίδης Πολύβιος.
 Π. Σ. Κιουλιπάπουγλου.
 Ηλ. Ποτίκογλου.
 Αγάπης Έφραιμίδης.
 Χα. Γεώργιος.
 Ισαάκ Σ. Τοπούζογλου.
 Γ. Ισαακίδης.
 Β. Α. Τιργιακογλή.
 Χρυσάνθος Ιεροδιάκονος.
 Λαζ. Σαρή Σάββα.
 Μ. Π. Καρακοτζ.
 Θεόδωρος Κ. Παντζίρης.
 Ν. Νικολαίδης.

محمد عاكف
 علي رمزي
 طوخانه عامر سرورنداري
 امين افندي
 علي نقعي
 طوخانه عامر قلى كتيهسندن
 كمال افندي
 طوخانه عامر سركي اوطنسى
 كتيهسندن وهبي افندي
 اولمجي حاجي اوغلي سليمان افندي

P. Jundos
 Alpert.
 Α. Σ. Καρακάς.
 Ισαάκ Κωνσταντινίου.
 Vicen Kussarian.
 Κοσμάς Π. Τσουρούκ-όγλου.
 Ραφαήλ Χαραλάμπου.
 Μιχαήλ Κ. Κουζουτζάκ.
 Νηκηφόρος Θεοδώρου.
 Ussep Arzoumanian.
 Bedros Tjenderdjian.
 Ohannés Maghnissalian.
 Ι. Αντωνιάδης.
 Β. Ι. Λαγόπουλος.
 Χ. Γ. Σισμάν-όγλου.
 Ιορδάν. Δ. Δολασήκ-όγλου.
 Ιωάννης Ν. Ιωαννίδου.
 Β. Α. Ισαακίδης.
 Yeghissé Altounian
 Ι. Α. Vcziri.
 Αναστ. Σαμαντζόγλου.
 Σ. Π. Χα. Άγας.
 Πρόδρομος Σάββας.
 Ν. Κιρσετετζόγλου.
 Ιορδάν. Καλπακτζόγλου.
 Δημ. Χρυσοστόμου.
 Κ. Α. Καλπακτζόγλου.
 Aqob Kintjukyan
 Nichan Istimaradjian
 Οί έν Κιουπλίσις.
 Γεώργιος Σερδάρης.
 Αναστάσιος Εανθόπουλος.
 Δημ. Διδασκαλόπουλος.
 Οί έν Άτταλεία.
 Θ. Ε. Καρά Γεωργιάδης.

Χα. Χαράλ. Καπόγλου.
Ζουγτι πέι Τιζδαο Ζαδέ.
Χα. Παντέλ. Γρηγηρίου.
Κυριάκος Ασπίρ όγλου.
Ιωρδ. Κ. Καρχαεωργιάδης
Γ. Μ. Αθανάσ-όγλου.

Κωστής Γιωβάννου.
Δημ. Καπά-όγλου.
Γ. Παρσ-όγλου.
Δ. Π. Αρσλάν Πελί όγλου.
Ν. Σαρή Δημήτρι όγλου.

Ζητούμεν συγγνώμην παρά τών κυρίων συνδρομητών 5-
σων παρελείφθησαν τὰ δόματα ένεκα της μη έγκαίρου ά-
φίξεως τών άγχειών.